

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΛΔ!

ΑΡ. $\frac{27}{199}$

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Να βάψετε μόνον Σας τα περιμένα Σας φορέματα με Γερμανικής βαφής μάχας

ARTI

και θα γίνουν έντελως και νεύρια.

Αι βαφαί ARTI πωλούνται εις τα Φαρμακεία και τα Έμπορικά της συνοικίας σας εις 50 μεδέρνους χρωματισμούς.

Γεν. Αντιπρόσωπος : Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι. Λέκκα 21α.

ANNA ΖΑΧΑΡΙΟΥ

Κεντήτρια άσπρερρουχών Καφφενείων Παπαδάκου Κατσιπόδι.

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΣΑΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΑΣ ΤΟ ISTITUTO NAZIONALE DELLE ASSICURAZIONI (ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΡΩΜΗΣ)

Σας προσφέρει κάθε ευκολίαν διά την επιτυχίαν του άνωτέρου σκοπού.

Κεφάλαια ησφαλισμένα μέχρι σήμερα. Τεσσαρακοντα διακατομμύρια δραχμαί.

Άσφαλιστήρια ήγγυημένα παρά του Θησαυροφυλακείου του Ιταλικού Κράτους.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ : ΓΟΝΙΑ ΣΤΑΛΙΟΥ 47 - Γ. ΣΤΑΥΡΟΥ 2 (202 ΟΡΟΦΟΣ)

ΠΡΟΦΥΛΑΞΑΤΕ ΤΑ ΧΑΛΙΑ ΣΑΣ

Οι τάπητες διατηρούνται μαζώς μόνον με ειδικών τίνανγμα - πλύνειμον και απολύμανειν

ΕΙΔΙΚΑ ΤΩΝ ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΤΑΠΗΤΩΝ ΥΙΩΝ Δ. ΚΑΧΡΑΜΑΝΟΓΛΟΥ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΣ ΤΑΜΠΟΥΡΙΩΝ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ8 ΠΛ. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΑΤΕ ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΟΥΣ ΤΑΠΗΤΑΣ ΣΑΣ

ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ Κ. ΒΛΑΣΙΔΗΣ - Πεισματξόγλου 9

ΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΣΑΣ..!

Που το θέλετε καθαρό από έντομα, εύκολα καθαρίζεται με το Μπλάκ Φλάγκ. Σε Στρώματα και Κρεβάτια πεκαζόμενο το Μπλάκ Φλάγκ, σκοτώνει αλάνθαστα Κορηούς και Ψύλλους, πριν σας νευριάσουν και χάσετε τον ύπνο σας. Καθαρό και ελκυστικό δεν σας βλάπτει και ούτε καν λεκιάζει. Το Μπλάκ Φλάγκ έχει ως Σήμα την Μαύρη Σημαία. Το Σήμα αυτό πρέπει πάντοτε ν' αναζητείται επί του δοχείου, ως ένδειξις της γνησιότητος παρασκευής και συσκευασίας, που μόνον εγγυάται τη γνώστη αποτελεσματικότητά του στο κινήγημα του Κορηού, όσο και ο άλλες οικιακές χρήσεις του.

ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓΚ

100 ΤΟΙΣ % ΔΡΑΣΤΙΚΟΝ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΚΑΘΕ ΕΝΤΟΜΟΝ

ΕΜΜΑ ΚΑΤΑΤ.

BLACK FLAG

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΟΙ : ΚΟΥΡΚΟΥΜΕΛΗΣ ΦΩΚΑΣ ΚΑΙ ΣΙΣ - ΑΘΗΝΑΙ ΟΔ. ΗΠΕΙΡΟΥ 45 - ΤΗΛ. 6530 ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΚΑΙ ΕΙΣ ΣΚΟΠΗΝ

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Έτοιμοι και επί παραγγελία. Τελευταίας μόδας, στενές και πομπέ. (Καριτιών 18, ήγγυημένοι, δρόμια 3 και με το όνοματεπώνυμον εντός).

ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΘΑ ΤΑΣ ΕΥΡΕΤΕ ΑΝΤΙ ΔΡΑΧ. 420 ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ

ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΟΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ ΙΩΣΗΦ ΣΤΕΛΙΟΥ & ΑΘΑΝ. ΖΕΡΒΑ

Όδός Άπελλού 3 και Λυκαύργου

ΘΕΡΜΑ-ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΗΡΧΙΣΕ Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΘΕΡΜΩΝ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΙΑΜΑΤΙΣΤΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ ΜΕ ΤΑ ΟΠΟΙΑ Ο ΚΑΘΕΙΣ ΔΥΝΑΤΑΙ Ν' ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗΝ ΑΝΕΞΟΔΟΣ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΔΙΔΗΦΟΥ, ΜΕΘΑΝΩΝ, ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ ΚΑΙ ΥΠΑΤΗΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΥΔΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ "ΟΦΟΙΝΙΞ."

Ίανος 5 Πλατεία Όμονείας (Παραπλεύρως Θεάτρου Κοτοπούλη ΤΕΛΕΙΑ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ, ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΕΣΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ Ιατρικά συμβουλαι άπολύτως ΔΩΡΕΑΝ Ένδρα έργασίας 7 π. μ.—8 π. μ.

ΕΤΟΣ Α'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 27 (199)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 3.00

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 150
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 80
ΕΞΟΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 6
ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 30
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΚΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΙΟΥΛΙΟΥ 1930

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ. : ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52—03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Έν Άμερικη διὰ την κατά φύλλον πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Όπου δέον ν' άπευθύνωνται οι ενδιαφερόμενοι

Απο Ότι Βασις Και Αγορο

ΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ

Και ο μὲν άνακος, άκίνδυνος και αξιοπρεπής Δελλαπατρίδης έκλεισθη εις το Φρενοκομείον, όπου άσφαλώς θ' άποτρελλαθη μία ώρα άρχήτερα... Ποιός όμως θ' άπαλλάξη την πρωτεύουσάν από τα πλήθη των ήμιγυμνων, των ρυπαρών, των άποκρουστικων παραφρένων, οι όποιοι μυκλοφορούν στους δρόμους και στα κέντρα, χωρίς νά ένοχλούνται από τους άστυφύλακας, προκαλύντες με τη θάλιον θέαμα της δυστυχίας των, όχι μόνον τον εικτον, αλλά και την άηδίαν ;

Σχετικώς νομίζουμε, ότι ή άστυνομία, προτού κλείσει το φρενοκομείο τον Δελλαπατρίδη, ο όποιος, στο κάτω-κάτω, ήταν ένας από τους ευχάριστους έκείνους τύπους, που δεν λείπουν από τας μεγαλουπόλεις, θα έφειλε νά άπαλλάξη την πρωτεύουσάν από τις δεκάδες των περιφερομένων παραφρένων, πολλοί από τους έποιους εινε και επικίνδυνοι... Άλλά έτσι γίνονται όλα σ' αυτόν τον τόπο... Διύλισεν τον κώνωπα και καταπίνεμεν την κάμηλον.

ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

Μέσα στις άυτονόμιες, ή όποιες έγιναν τον τελευταίο καιρό—άυτονόμιες έρωτευμένων, νευροπαθών, και ανθρώπων δυστυχούντων—έξωρριζε άσφαλώς ή άυτονόμια του νέου, ο όποιος σκοτώθηκε μόνο και μόνο γιά νά δώση μία άπόδειξις της άγάπης του στη δέσποινα των λογισμών του. Το ίδιο άκριβώς θα έκανε και ένας πλανόδιος ίπποτης του μεσαίωνα, αν ή ώραία του του έζητούσε μία άπόδειξις του έρωτός του... Ποιά άλλη άπόδειξις εινε πεισνωτέρα, μεγαλειότερα και ποιητικωτέρα από τον θάνατον δι' Έκείνην ; ... Άρκει μόνον νά μην εΐδη μιμητάς ο νεαρός άυτόχειρ. Οά ήταν τρομερό αν άρχιζαν όλοι οι νέοι νά κάνουν χαχακίρι πρό των θυμάτων της ώραίας των και προς άπόδειξιν του πάθους των. Τί τα θέλετε... Προτιμώτερος εινε ο... γάμος. Άυτονόμια κι' αυτός βέβαια, μα χωρίς αίματα...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ

Κάποιος άρχαιος φιλόσοφος, περνώντας μία μέρα απέξω από το σπίτι ενός σπατάλου συμπλίτου του, είδε κολλημένη την έπιγραφή: «Πωλείται».

—Ήθελα ένώ πως ύστερ' από το μεθύσι το πολύ θά έβρουσσε τον κύριό σου! είπε προσπερνώντας ο φιλόσοφος.

Ο ίδιος σοφός πάλι βλέποντας άπέξω από την πόρτα ενός δημαγωγού την έπιγραφή: «Απαγορεύεται ή είσοδος στους κακούς», φώνησε έκπληκτος.

—Μά τότε άπό πού μπαίνει ο κύριος άπό το σπίτι;

ΑΝΑΧΡΟΝΙΣΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Όσοι νά κατάρταν πολιρχίας νά βρισκόταν ή Πειραιεύς τις τελευταίες ήμέρες δεν θά ύφίσταντο τέτοιες άνοήσεις οι πολίται έκ μέρους της άστυνομίας.

ΤΙΕΝΝΙΕΣ

—Νά κι' ένα πρωτοφανές γιά την εποχή μας χροΰσμα τιμωτήτος. Πρώ ήμερών ο ταμίας της Έθνικής Τραπεζής κ. Άλεξιάδης έλαβε μία άνώνημη έπιστολή και έντός αυτής 750 δραχμάς.

—Όπως δέ έξηγοΰσε ο άποστολεις εις την έπιστολήν του, τα χρήματα αυτά τα έφειλε στον κ. Άλεξιάδην, επειδή π ρ ο δ ε κ α ε τ ί α σ σε κάποια πληρωμήν του είχε μεταφέρει 500 δραχμάς περισσότερον κατά λάθος.

—Είδες ; Ο Τσαλδάρης με τον Παπαναστασίον τ ρ ο γ ο υ ν τ α ι διαρκώς μέσα στη Βουλή.

—Και δεν... χ ω ν ε ύ ο υ ν τ α ι !...

—Είδες ; Ο Τσαλδάρης με τον Παπαναστασίον τ ρ ο γ ο υ ν τ α ι διαρκώς μέσα στη Βουλή.

—Και δεν... χ ω ν ε ύ ο υ ν τ α ι !...

—Είδες ; Ο Τσαλδάρης με τον Παπαναστασίον τ ρ ο γ ο υ ν τ α ι διαρκώς μέσα στη Βουλή.

—Και δεν... χ ω ν ε ύ ο υ ν τ α ι !...

—Είδες ; Ο Τσαλδάρης με τον Παπαναστασίον τ ρ ο γ ο υ ν τ α ι διαρκώς μέσα στη Βουλή.

—Και δεν... χ ω ν ε ύ ο υ ν τ α ι !...

—Είδες ; Ο Τσαλδάρης με τον Παπαναστασίον τ ρ ο γ ο υ ν τ α ι διαρκώς μέσα στη Βουλή.

ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ο ΠΟΝΗΡΟΣ ΜΩΥΣΗΣ

Στις 12 Απριλίου, ο νεαρός υπηρέτης Μωϋσής μπαίνει μέσα στο δωμάτιο του κυρίου του βαρώνου Ρόσχιλντ και του λέει :

—Σήμερα εινε τα γενέθλια του πατέρα σας και έρχομαι νά σας συγχαρώ...

Ο βαρώνος, χωρίς νά του άπαντήση, του δίνει είκοσι φράγκα.

Στις 16 Ιουνίου, ο πονηρός Μωϋσής παρουσιάζεται πάλι στο βαρώνο και του λέει, έγοντας καλωράθει από την πρώτη φορά :

—Σήμερα εινε τα γενέθλια του πατέρα σας και έρχομαι νά σας συγχαρώ...

Και πάλι ο βαρώνος, χωρίς νά του πη τίποτε, του δίνει είκοσι φράγκα.

Το ίδιο επανηλήθη στις 23 Ιουλίου, στις 30 Σεπτεμβρίου, στις 8 Νοεμβρίου, στις 3 Δεκεμβρίου και κάθε φορά ο βαρώνος δινε στον υπηρέτη του είκοσι φράγκα.

Στις 2 Ιανουαρίου ο Μωϋσής μπαίνει πάλι μέσα στο δωμάτιο του κυρίου του και του λέει :

—Σήμερα εινε τα γενέθλια της μητέρας σας και έρχομαι νά σας συγχαρώ...

Και πάλι ο βαρώνος του δίνει είκοσι φράγκα.

Στις 17 Φεβρουαρίου, ο παμπόνηρος Μωϋσής λέει πάλι στο βαρώνο :

—Σήμερα εινε τα γενέθλια της μητέρας σας και έρχομαι νά σας συγχαρώ...

ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ο ΠΟΝΗΡΟΣ ΜΩΥΣΗΣ

Στις 12 Απριλίου, ο νεαρός υπηρέτης Μωϋσής μπαίνει μέσα στο δωμάτιο του κυρίου του βαρώνου Ρόσχιλντ και του λέει :

—Σήμερα εινε τα γενέθλια του πατέρα σας και έρχομαι νά σας συγχαρώ...

Ο βαρώνος, χωρίς νά του άπαντήση, του δίνει είκοσι φράγκα.

Στις 16 Ιουνίου, ο πονηρός Μωϋσής παρουσιάζεται πάλι στο βαρώνο και του λέει, έγοντας καλωράθει από την πρώτη φορά :

—Σήμερα εινε τα γενέθλια του πατέρα σας και έρχομαι νά σας συγχαρώ...

Και πάλι ο βαρώνος, χωρίς νά του πη τίποτε, του δίνει είκοσι φράγκα.

Το ίδιο επανηλήθη στις 23 Ιουλίου, στις 30 Σεπτεμβρίου, στις 8 Νοεμβρίου, στις 3 Δεκεμβρίου και κάθε φορά ο βαρώνος δινε στον υπηρέτη του είκοσι φράγκα.

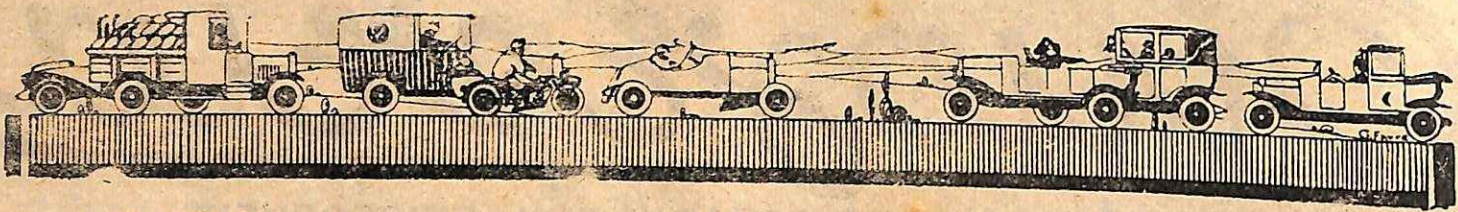
Στις 2 Ιανουαρίου ο Μωϋσής μπαίνει πάλι μέσα στο δωμάτιο του κυρίου του και του λέει :

—Σήμερα εινε τα γενέθλια της μητέρας σας και έρχομαι νά σας συγχαρώ...

Και πάλι ο βαρώνος του δίνει είκοσι φράγκα.

Στις 17 Φεβρουαρίου, ο παμπόνηρος Μωϋσής λέει πάλι στο βαρώνο :

—Σήμερα εινε τα γενέθλια της μητέρας σας και έρχομαι νά σας συγχαρώ...

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΥΤΙΚΟΥ

ΤΟΥ ΟΥΓ'ΑΛΙΑΜ ΦΙΝΜΠΕΡΤ

Είχαμε στ' αμάξι δλοι-δλοι όχτώ, ότρά επιβάτες κι' ό άμαξάς. Ταξεί- δούσαμε σιωπηλοί. Από τή στιγμή που ό ειρηνοδίκης μάς είχε μιλή- σει για τήν πολιτική, κανένας μάς δέν άνοιξε τό στόμα του νά πη τίπο- τα. Δέν άκούονταν παρά τό τριζύμο των τροχών και ό θόρυβος της υπόρας που μάζιζε τό κάλυμμα του ταχυ- δρομικού άμαξιού.

Εξαφνα τό άμάξι στάθηκε και ό- μιλίες έστρεψαν ός τ' αυτό μάς. 'Ο άμαξάς είχε πιάσει κουβέντα με κά- ποιον πεζοπόρο. 'Απ' τή συνομιλία αυτή μερικές λέξεις μονάχα άκούσα- με. 'Ετσι μάθαμε πως ή κοντινή γέ- φουρα είχε παρυσωθεί από τό ρέμα και πως θα ήταν άδύνατο νά περά- σουμε στ' ανατολικό μέρος. 'Η τελευ- τία φράση του πεζοπόρου, που ά- κοούστηκε μετά άπ' τό θόρυβο της κα- ταγίδας, ήταν ή έξης:

—Τό καλύτερο που θα κάνετε εί- νε νά πάτε στο σπίτι της Μίγλης... Κι' ή άμαξά στρίβοντας, έξακολου- θησε τό δρόμο της.

Μά ποιος ήταν αυτός ό Μίγλης και που κατοικούσε; 'Ο ειρηνοδίκης, άν και γνώριζε καλά εκείνα τά μέρη, δέν θυμόταν τ' όνομα του. 'Ενας άλλος ήταν τής γνώμης πως ό Μίγλης θάταν κάποιος ξενοδόχος εκεί κοντά. 'Αφού τρανταχτήκαμε ακόμα ως δεκα περίπου λεπτά σ' έναν καταλα- σπώμενο και κατηφορικό δρόμο, στα- θήκαμε, τέλος, μπρός στην πόρτα έ- νος ερημικού σπιτιού. Χωρίς άλλο θά είχαμε φτάσει στην κατοικία του Μίγλης.

Ό άμαξάς κατέβηκε άπ' τό κάθι- σμά του και πήγε νά χτυπήσει τήν πόρτα. 'Αλλά κυμια άπάντησι δέν τόν δόθηκε από μέσα. 'Αφού ξαναφώ- νησε, χωρίς νά πάρη πάλι άπόκρισι, πήρε μια πέτρα και τήν έσπριξε μ' ό- ρμη επάνω στην πόρτα, ή οποία υπο- γίωρισε άμέσως.

Ακολουθήσαμε τότε όλοι τόν ά- μαξά που προπορεύονταν και βρεθήκα- με μέσα σ' ένα δωμάτιο που φωτιζό- ταν από τή λάμψη των ξύλων μιάς έτοιμώσεως φωτιάς. Κοντά στη πλάι καθόταν άκίνητος ένας άνθρω- πός. Είχε πρόσωπο παρκαμένα γερα- μένο με πολύ μεγάλη μάστι που προ- στήλωνόνταν ήλθια πάνω στο φανάρι του άμαξά μας.

—Εσείς είστε ό Μίγλης; τόν έ- ρώτησε ό τελευταίος.

Ό άγνωστος όμως ούτε άποκρίθη- κε, ούτε σάλεψε από τή θέσι του. 'Ο άμαξάς τότε τόν έκούνησε δυνατά, πιάνόντάς τον από τούς ώμους, άλλ' εκείνος με τό βλέμμα πενιχρό κου- νάτε βέβαια. Νά σάς πωθί... θυμιάστηκε ακόμα περισσότερο μέσα στο σπώμα του κι' έμεινε άκίνητος. Δέν έξωμε τί νά υποθέσουμε. Οι περισσότεροι είμαστε βέβαιοι πως αυ-

τός ήταν ό μόνος άνοικος του πε- ριόρου εκείνου σπιτιού. Εξαφνα ό- μως άκούσαμε απέξω βήματα γοργά και σέ λίγο ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα μια γυναίκα με μαύρα φωτεινά μάτια και με κάτασπρα δόντια. 'Ε- κλεισε άμέσως πίσω της τήν πόρτα, στρίψε άπάνω της τίς πλάτες της και μάς είπε με άφέλεια:

—Καλώς όρίσατε... Είμαι ή Μί- γλης!

Τήν έκυτάξαμε με περιέργεια και κατάπληξι. Τό γαλήνιο τριζύμο φέ- ρεμά της, καμπυλωμένο καθώς ή- ταν, είχε κολλήσει άπάνω στο σώμα της, άφίοντας έτσι νά φαίνονται ή άρμονικές του γομμίες.

Εβαλε τό χέρι της μέση της λαχανιασμένη, κι' έξακολούθησε:

—Όταν έπλη- ρατε τό δρόμο για τ' σπίτι μάς, βρισκό- μουν πολύ μακριά από δω. Εβαλα ό- μως με τό νού μου πως μπορούσα νά σταματήσετε εδώ κι' άρχισα νά τρέ- χω μ' όλη τή δύνα- μι των ποδιών μου, γιατί ήξερα πως δέν ήταν στο σπίτι μάς κανένας άλλος από τό Τζιμ... Εί- μαι κομμένη άπ' τό τρέξιμο... Νά με συμπαθάτε γι' αυτό.

Η Μίγλης έδγα- λε τό καπέλλο της με μια ζωηρή χει- ρονομία που έκανε νά ξεφυθί στός ώμους της σαν κύμα ή πλούσια κόμη της, έσπασε σέ ένα ξαφνικό γέλιο και κάθισε κοντά στον άμαξά.

—Αυτός ό άνθρωπος λοιπόν... ά- ρχισε νά λέη ό ειρηνοδίκης. —Γιά τό Τζιμ λέτε; τόν διέκοψε άπότομα ή νέα. —Ναί. Είχε πατέρα σας; —'Όχι. —'Αδελφός σας; —'Όχι. —Σύζυγός σας; —'Ούτε...

Επηρεολούθησε μια δυσάρεστη σιω- πή, αλλά σέ λίγο άκούστηκε τό θροισμό γέλιο της Μίγλης, ή οποία μάς είπε:

—Θά πει- εκείνος με τό βλέμμα πενιχρό κου- νάτε βέβαια. Νά σάς πωθί... θυμιάστηκε ακόμα περισσότερο μέσα στο σπώμα του κι' έμεινε άκίνητος. Δέν έξωμε τί νά υποθέσουμε. Οι περισσότεροι είμαστε βέβαιοι πως αυ-

τός ήταν ό μόνος άνοικος του πε- ριόρου εκείνου σπιτιού. Εξαφνα ό- μως άκούσαμε απέξω βήματα γοργά και σέ λίγο ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα μια γυναίκα με μαύρα φωτεινά μάτια και με κάτασπρα δόντια. 'Ε- κλεισε άμέσως πίσω της τήν πόρτα, στρίψε άπάνω της τίς πλάτες της και μάς είπε με άφέλεια:

—Καλώς όρίσατε... Είμαι ή Μί- γλης!

Τήν έκυτάξαμε με περιέργεια και κατάπληξι. Τό γαλήνιο τριζύμο φέ- ρεμά της, καμπυλωμένο καθώς ή- ταν, είχε κολλήσει άπάνω στο σώμα της, άφίοντας έτσι νά φαίνονται ή άρμονικές του γομμίες.

Εβαλε τό χέρι της μέση της λαχανιασμένη, κι' έξακολούθησε:

—Όταν έπλη- ρατε τό δρόμο για τ' σπίτι μάς, βρισκό- μουν πολύ μακριά από δω. Εβαλα ό- μως με τό νού μου πως μπορούσα νά σταματήσετε εδώ κι' άρχισα νά τρέ- χω μ' όλη τή δύνα- μι των ποδιών μου, γιατί ήξερα πως δέν ήταν στο σπίτι μάς κανένας άλλος από τό Τζιμ... Εί- μαι κομμένη άπ' τό τρέξιμο... Νά με συμπαθάτε γι' αυτό.

χίσαμε τή συνομιλία, στην οποία ό- λοι προσέξαμε ότι ή οικοδέσποινα όχι μόνον πνευματώδης ήταν, αλλά και ήξερε όλους τούς καλούς τρόπους. —'Υστερ' από κάμποση ώρα, ή Μί- γλης μάς είπε πως ήταν καιρός πει- ν' αναπαυθούμε και προσφέρθηκε νά οδηγήσ ης κυρίες της συνοδείας μάς στο διπλανό δωμάτιο που χρησι- μέυε ως κοιτώνας.

—Εσείς, κύριοι, είπε έπειτα σέ μάς τούς άντρες, θά πλαγιάσετε εδώ, τριγύρω στη φωτιά, γιατί δέν υπάρ- χει άλλο δωμάτιο διαθέσιμο...

Όταν εγύρισε σέ λιγάκι ή Μίγλης, μάς είχαμε μπλεγμένους σέ μια ζωη- ρή συζήτησι για τό πως έπρεπε νά τοποθετηθούμε κα- λύτερα για νά κοιμηθούμε.

Τά μάτια της όμως αυτή τή φο- ρά ήταν χαμηλω- μένα και για μια στιγμή φάνηκε σ' αν νά διασά- νει νά μπει μέσα. Κρα- τώντας στο χέρι της διπλωμένο έ- να πάπλωμα, δι- ευθύνηθηκε πρός τό μέρος του Τζιμ που στεκόταν πάντα άκίνητος, πήρε ένα μικρό σκαμνί, κάθισε δί- πλα του, τυλί- χτηκε μέσα στο σκέπασμά της και μάς είπε:

—'Αν δέν σάς στενοχωρώ, κό- ρα σας; ρώτησε ό ειρηνοδίκης. —Γιατί, άν είμαστε παντρεμέ- νοι, θά αναγκάζομαι νά κάνω άπό όποιοι: αυτό που κάνω σήμερα από άπλη χαλάρωσι... Κι' αυτό θά μάς έπείραζε και τούς δύο... —Μά είστε νέα και χαριτωμένη ακόμα, έπέμεινε ό ειρηνοδίκης. —'Η όρα είναι περιττή, πειά, είπε τότε με σοδειρότητα ή Μίγλης. —'Επρεπε νά'εστε κομμηθεί, κύριοι... Καλή νύχτα σας!...

Λίγο προτού νά ζήμερως, ζύνη- σα από ένα άσχημο όνειρο. 'Η καται- γίδα είχε σταματήσει και τό φεγγάρι φώτιζε άνάμεσα άπ' τά κυπαρίσσια τό δωμάτιο. Χαίδευε με τίς μελιχρές ά- χτίδες του τό άνθρώπινο εκείνο συν- τριμύ που καθόταν άκίνητο στην πο- λυθρόνα του και κοιτάζε μ' ένα έκ- θαμβωτικό φως τό κεφάλι της υπέ- ροχης εκείνης γυναίκας.

Σέ λίγο άποκοιμήθηκε ξανά και ζύνησα με τή φωνή του άμαξά που

Για μια στιγμή έμεινε σιωπη- λή κι' έσκυψε ντροπαλά τό βλέμμα της κάτω...

—'Αν δέν σάς στενοχωρώ, κό- ρα σας; ρώτησε ό ειρηνοδίκης. —Γιατί, άν είμαστε παντρεμέ- νοι, θά αναγκάζομαι νά κάνω άπό όποιοι: αυτό που κάνω σήμερα από άπλη χαλάρωσι... Κι' αυτό θά μάς έπείραζε και τούς δύο... —Μά είστε νέα και χαριτωμένη ακόμα, έπέμεινε ό ειρηνοδίκης. —'Η όρα είναι περιττή, πειά, είπε τότε με σοδειρότητα ή Μίγλης. —'Επρεπε νά'εστε κομμηθεί, κύριοι... Καλή νύχτα σας!...

Λίγο προτού νά ζήμερως, ζύνη- σα από ένα άσχημο όνειρο. 'Η καται- γίδα είχε σταματήσει και τό φεγγάρι φώτιζε άνάμεσα άπ' τά κυπαρίσσια τό δωμάτιο. Χαίδευε με τίς μελιχρές ά- χτίδες του τό άνθρώπινο εκείνο συν- τριμύ που καθόταν άκίνητο στην πο- λυθρόνα του και κοιτάζε μ' ένα έκ- θαμβωτικό φως τό κεφάλι της υπέ- ροχης εκείνης γυναίκας.

Σέ λίγο άποκοιμήθηκε ξανά και ζύνησα με τή φωνή του άμαξά που

Για μια στιγμή έμεινε σιωπη- λή κι' έσκυψε ντροπαλά τό βλέμμα της κάτω...

—'Αν δέν σάς στενοχωρώ, κό- ρα σας; ρώτησε ό ειρηνοδίκης. —Γιατί, άν είμαστε παντρεμέ- νοι, θά αναγκάζομαι νά κάνω άπό όποιοι: αυτό που κάνω σήμερα από άπλη χαλάρωσι... Κι' αυτό θά μάς έπείραζε και τούς δύο... —Μά είστε νέα και χαριτωμένη ακόμα, έπέμεινε ό ειρηνοδίκης. —'Η όρα είναι περιττή, πειά, είπε τότε με σοδειρότητα ή Μίγλης. —'Επρεπε νά'εστε κομμηθεί, κύριοι... Καλή νύχτα σας!...

Λίγο προτού νά ζήμερως, ζύνη- σα από ένα άσχημο όνειρο. 'Η καται- γίδα είχε σταματήσει και τό φεγγάρι φώτιζε άνάμεσα άπ' τά κυπαρίσσια τό δωμάτιο. Χαίδευε με τίς μελιχρές ά- χτίδες του τό άνθρώπινο εκείνο συν- τριμύ που καθόταν άκίνητο στην πο- λυθρόνα του και κοιτάζε μ' ένα έκ- θαμβωτικό φως τό κεφάλι της υπέ- ροχης εκείνης γυναίκας.

Σέ λίγο άποκοιμήθηκε ξανά και ζύνησα με τή φωνή του άμαξά που

Μαριούλ. "Όλος ό κόσμος μ' ήξερε... 'Ημουν θεατρίνα. 'Από τότε που ήλ- θα και κάθισα εδώ, πέρασαν έξη χρόνια... Όχι, αλλά ίσως στο μα- ταξύ...

Ήταν φανερό πως στενοχωριόταν, έπειδή δέν βρεθήκα κανένας μάς νά τή γνωρίσει. Για μια στιγμή έμεινε σιωπηλή, έσκυψε ντροπαλά τό βλέ- μα της κάτω κι' έξακολούθησε:

—Νά τί ήθελα νά σάς πω. 'Ο Τζιμ (και λέγοντας αυτά έπιασε τό χέρι του συντρόφου της), με είχε άγαπήσει έ- κείνη τήν εποχή και έώδεψε για μέ- να πολλά χρηματα, όλη του τήν πε- ριουσία σχεδόν. Μια μέρα—πανε έξη χρόνια από τότε—μπήκε στην κάμα- ρή μου, κάθισε στο σόφά μου, νά σ' αυτό τό κάθισμα που βλέπετε εδώ, κι' από τότε δέν ξανακοιμήθηκε πειά από τή θέσι του. Προσεβλήθη εξαφνα από άνιση παραλυσία! Οι γιατροί, τούς όποιους ρώτησα, μου είπαν πως δέν υπήρχε καμιά έλπίδα νά για- τρευτή και πως ή άρρώστια του ή- ταν άποτέλεσμα της έκλυτης ζωής που είχε κάνει. 'Ο Τζιμ άγπούσε, αλήθεια, πολύ τίς διασκεδάσεις... Μά έ- παν ακόμα πως ή παραλυσία γρή- γορα θά τόν έστειλε στον τάφο και με συμβούλεψαν νά τόν στείλω στο νοσοκομείο του Φρίσκο, γιατί δέν ή- ταν πειά ικανός για τίποτα. 'Εγώ ό- μως δέν μπορούσα νά τόν αφήρω ά- προστάτευτο... 'Ημουν πλούσιος τότε. Πέρα λοιπόν τήν άπόφασι μου και πούλησα όλα τά κομμάτιά μου. 'Α- γόρασα αυτό τό παιδί μου. Γιατί ό Τζιμ, ό άλλος φίλος μου, είναι σή- μερα τό παιδί μου...

—Και γιατί δέν τόν παντρεύεστε, άφού θυσιάζετε για χάρη του τά νειά- τα σας; ρώτησε ό ειρηνοδίκης. —Γιατί, άν είμαστε παντρεμέ- νοι, θά αναγκάζομαι νά κάνω άπό όποιοι: αυτό που κάνω σήμερα από άπλη χαλάρωσι... Κι' αυτό θά μάς έπείραζε και τούς δύο... —Μά είστε νέα και χαριτωμένη ακόμα, έπέμεινε ό ειρηνοδίκης. —'Η όρα είναι περιττή, πειά, είπε τότε με σοδειρότητα ή Μίγλης. —'Επρεπε νά'εστε κομμηθεί, κύριοι... Καλή νύχτα σας!...

Λίγο προτού νά ζήμερως, ζύνη- σα από ένα άσχημο όνειρο. 'Η καται- γίδα είχε σταματήσει και τό φεγγάρι φώτιζε άνάμεσα άπ' τά κυπαρίσσια τό δωμάτιο. Χαίδευε με τίς μελιχρές ά- χτίδες του τό άνθρώπινο εκείνο συν- τριμύ που καθόταν άκίνητο στην πο- λυθρόνα του και κοιτάζε μ' ένα έκ- θαμβωτικό φως τό κεφάλι της υπέ- ροχης εκείνης γυναίκας.

Σέ λίγο άποκοιμήθηκε ξανά και ζύνησα με τή φωνή του άμαξά που

Για μια στιγμή έμεινε σιωπη- λή κι' έσκυψε ντροπαλά τό βλέμμα της κάτω...

—'Αν δέν σάς στενοχωρώ, κό- ρα σας; ρώτησε ό ειρηνοδίκης. —Γιατί, άν είμαστε παντρεμέ- νοι, θά αναγκάζομαι νά κάνω άπό όποιοι: αυτό που κάνω σήμερα από άπλη χαλάρωσι... Κι' αυτό θά μάς έπείραζε και τούς δύο... —Μά είστε νέα και χαριτωμένη ακόμα, έπέμεινε ό ειρηνοδίκης. —'Η όρα είναι περιττή, πειά, είπε τότε με σοδειρότητα ή Μίγλης. —'Επρεπε νά'εστε κομμηθεί, κύριοι... Καλή νύχτα σας!...

Λίγο προτού νά ζήμερως, ζύνη- σα από ένα άσχημο όνειρο. 'Η καται- γίδα είχε σταματήσει και τό φεγγάρι φώτιζε άνάμεσα άπ' τά κυπαρίσσια τό δωμάτιο. Χαίδευε με τίς μελιχρές ά- χτίδες του τό άνθρώπινο εκείνο συν- τριμύ που καθόταν άκίνητο στην πο- λυθρόνα του και κοιτάζε μ' ένα έκ- θαμβωτικό φως τό κεφάλι της υπέ- ροχης εκείνης γυναίκας.

Σέ λίγο άποκοιμήθηκε ξανά και ζύνησα με τή φωνή του άμαξά που

Για μια στιγμή έμεινε σιωπη- λή κι' έσκυψε ντροπαλά τό βλέμμα της κάτω...

—'Αν δέν σάς στενοχωρώ, κό- ρα σας; ρώτησε ό ειρηνοδίκης. —Γιατί, άν είμαστε παντρεμέ- νοι, θά αναγκάζομαι νά κάνω άπό όποιοι: αυτό που κάνω σήμερα από άπλη χαλάρωσι... Κι' αυτό θά μάς έπείραζε και τούς δύο... —Μά είστε νέα και χαριτωμένη ακόμα, έπέμεινε ό ειρηνοδίκης. —'Η όρα είναι περιττή, πειά, είπε τότε με σοδειρότητα ή Μίγλης. —'Επρεπε νά'εστε κομμηθεί, κύριοι... Καλή νύχτα σας!...

Λίγο προτού νά ζήμερως, ζύνη- σα από ένα άσχημο όνειρο. 'Η καται- γίδα είχε σταματήσει και τό φεγγάρι φώτιζε άνάμεσα άπ' τά κυπαρίσσια τό δωμάτιο. Χαίδευε με τίς μελιχρές ά- χτίδες του τό άνθρώπινο εκείνο συν- τριμύ που καθόταν άκίνητο στην πο- λυθρόνα του και κοιτάζε μ' ένα έκ- θαμβωτικό φως τό κεφάλι της υπέ- ροχης εκείνης γυναίκας.

Σέ λίγο άποκοιμήθηκε ξανά και ζύνησα με τή φωνή του άμαξά που

Για μια στιγμή έμεινε σιωπη- λή κι' έσκυψε ντροπαλά τό βλέμμα της κάτω...

—'Αν δέν σάς στενοχωρώ, κό- ρα σας; ρώτησε ό ειρηνοδίκης. —Γιατί, άν είμαστε παντρεμέ- νοι, θά αναγκάζομαι νά κάνω άπό όποιοι: αυτό που κάνω σήμερα από άπλη χαλάρωσι... Κι' αυτό θά μάς έπείραζε και τούς δύο... —Μά είστε νέα και χαριτωμένη ακόμα, έπέμεινε ό ειρηνοδίκης. —'Η όρα είναι περιττή, πειά, είπε τότε με σοδειρότητα ή Μίγλης. —'Επρεπε νά'εστε κομμηθεί, κύριοι... Καλή νύχτα σας!...

μου έλεγε πως ήταν καιρός για άνα- χωρήσι.

Ό καφές μάς περίμενε έτοιμος στο τραπέζι, άλλ' ή Μίγλης είχε φύγει. Σέ λίγο μπήκαμε στο άμαξί και έ- κινήσαμε. "Όταν πήραμε τό μεγάλο δρόμο, είδαμε στην κορυφή ενός μι- κρού ύψους τή Μίγλης που με τά μαλλιά ξεπλεγμένα, τά μύτια άστραποβό- λα μάς έστειλε τόν τελευταίο απο- χαιρετισμό μετά άπ' τά κάτασπρα δόντια της.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

Εμείς δέν άνταλλάξαμε ούτε μια λέξη, ως ότου νά φτάσουμε στο Νόρθ Φόκ, όπου ή άμαξά μας σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο. Μόλις κα- τεβήκαμε, τραβήξαμε όλοι μαζί για τό κυλικείο.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ...

ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

Η δυσκολίες που παρουσιάζουν τά διαζύγια στην Εύρώπη. Διαζύγια που παίρνονται στη στιγμή! Μια δίκη που γίνεται με κεριά. Τό γεύμα του διαζυγίου στην Κοχινγκία. Τά χτυ- πήματα με τά καλάρια. Τό νόμισμα της ευχαριστίας. Πώς χωρίζουν στην 'Ιαπωνία, κτλ. κτλ.

Στις περισσότερες χώρες της Εύ- ρώπης για νά πάρη κανείς διαζύγιο, συναντά χίλιες δυο δυσκολίες: Δίκη- γόροι, δικαστήρια, άγοποιές... Δέν είναι μάλιστα καθόλου υπερβολ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Μέσα στο φρενοκομείο. Οι φυλακισμένοι βασιλόφρονες. Οι χάρτινοι πύργοι του στρατηγού Μαλέ. 'Ο πενήρς άδελφός και τ'α τομηρά σχέδιά του. 'Η δυσκολίες των συνωμοτών. 'Η ψεύτικες προκηρύξεις. 'Η απόδοσις των δύο συνωμοτών. Μέσα στην μπέρα της νύχτας. 'Η άναμνηση στο σπίτι του 'Ισπανού μοναχού. 'Όπου τ'ο μεγάλο κέλεπο άρχίζει. Στο στρατώνα του Ποπενκούρ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κατά τ'ο τέλος της πρώτης περιόδου της αυτοκρατορίας του Ναπολέοντος στη Γαλλία, πολλοί έπαφινείς βασιλόφρονες—άνώτεροι αξιωματικοί, εύγενεις, κληρικοί, κλπ.—είχαν συλληφθεί ως ύποπτοι και είχαν φυλακιστεί στο φρενοκομείο του δόκτορος Ντυμπουάσσόν, που βρισκόταν στο Παρισιόν προάστειο του 'Αγίου Γερμανού. Μεταξύ αυτών ήταν κ' ο μαρκήσιος Πυβέρ, ο άδελφός Λαφόν, οι άδελφοί Πολινιάκ και πολλοί άλλοι. 'Όλοι αυτοί είχαν σημειώσει σε διάφορες επαναστάσεις και συνωμοσίες κατά του Ναπολέοντος και ή αλήθεια είνε ότι ήταν πραγματικώς επικίνδυνοι για τ'ο αυτοκρατορικό καθεστώς.

'Ενα βράδυ του Σεπτεμβρίου του 1812, ενώ οι άλλοι κρατούμενοι τους λαγοκομιόντουσαν μέσ' στο εύρύχωρο σάλο του φρενοκομείου, ο άδελφός Λαφόν και ο στρατηγός Μαλέ, αποτραβηγμένοι σ' ένα παράμερο τραπέζι, άποτελείονταν την παρτίδα του εσκαρτέ, που συνήθιζαν να παίζουν κάθε βράδυ. 'Ο άδελφός ήταν ένας άντρας 46 χρόνων, άδύνατος, με μάτια ζωηρά, με καστανές φασοβίτες, με μεγάλο εκφραστικό στόμα και με ύψος πονηρό και πανούργο.

'Ο στρατηγός, αντίθετος, είχε φυσιογνωμία σκληρή, μάτια κοινωνικά, ύψη μεγάλη, φωνή δυνατή και τ'α μαλακά ποντραρισμένα σύμφωνα με την παλιά μόδα. Φαινόταν πως άγγιζε πενήντα πέννητα.

'Όταν τελείωσε τ'ο παιχνίδι, ο στρατηγός άφηνιμένος, άρχισε να στήνει έναν πύργο με τ'α τραπουλόχαρτα, τόν οποίον ο άδελφός εκύτταζε κ' ένα παράδοξο χαμόγελο σ'α λεπτά του χείλη. Μόλις όμως ο Μαλέ έστριψε τόν πύργο του και άποτομήθηκε τ'α χέρια του, ο σύντροφός του, άγγίζοντάς τον με τ'ο νύχι του, τόν έδωκες κατά.

'Ο στρατηγός, χωρίς να πη τίποτε, ξανάστριψε πάλι τόν πύργο του, με κ' αλλι ο άδελφός του τόν έγκραμισε.

'Ο Μαλέ έχασε πειά την ύπονοή του και σηκώνοντας τ'ο κεφάλι του, έφριξε κ' άγρια ματιά στο σύντροφό του. 'Εκείνος όμως εξακολουθούσε να χαμογελά. 'Υπήρχε τόσο πονηρία μέσα στο βλέμμα του, ώστε ο Μαλέ δέν δυσκολεύτηκε να καταλάβη τη συμβολική σημασία της χειρονομίας τού φίλου του κληρικού. Κατάλαβε πως ο Λαφόν κ' αυτό που έκανε, ήθελε να τού δείξη πως ο χάρτινος αυτός πύργος ήταν ή αυτοκρατορία, ή αλόνητη φαινομενικώς και τόσο εύλογη κρείση στη στην πραγματικότητα.

Και τότε, οι δύο άντρες, χωρίς ν' ανταλλάξουν λέξη, αλληλοκοντάχθηκαν περιεργά. 'Επειτα, βλέποντας ότι κανείς δέν τούς έπρόσεχε, άρχισαν να συζητούν με χαμηλή φωνή. Και σιγά σιγά, ο άδελφός Λαφόν ανέπτυξε στο στρατηγό τις ιδέες του.

'Ο Ναπολέων βρισκόταν εκείνη την εποχή στη Ρωσία και τρεις βδομάδες είχαν περάσει, χωρίς να ληφθή καμιά είδησις άπ' αυτόν... 'Αν διέδιδαν λοιπόν πως είχε σκοτωθεί ή πεθάνει,

κανείς δέν θα δυσκολευόταν να τούς πιστέψη... 'Επειτα, ο Μαλέ θα φορούσε τ'η στολή του στρατηγού και θα παρουσιαζόταν σ' ένα στρατώνα, όπου θα διάβαζε ένα ψήφισμα—πλάστο, έννοείται—της γερουσίας, διά τού οποίου θα τού παρεχωρόντο δικτατορικά δικαιώματα.

'Ο στρατηγός Μαλέ άφηνε τόν άδελφόν να μιλά, ενώ συγχρόνως ανέπτυσσε μέσ' στο μυαλό του τ'ο σχέδιο της τεραστίας συνωμοσίας. 'Η δυσκολίες που π'α ρουσιάζοντουσαν ήταν βέβαια πολλές, μα ο Λαφόν ανέλαμπε να τις υπερισχύσει όλες.

Κι' έν πρώτοις πώς θα έβγαίνουν από τ'ο σάλο του φρενοκομείου; 'Η αλλές περιστοιχίζονταν από πανύψηλους τοίχους... Μα ο άδελφός ήξερε, μέσα στον κήπο της οικοδομής, με μια μικρή πόρτα της ύψηρεσίας, που δέν άνοιγε παρά για να βγαίνουν τ'α φρέτρα, όταν πέθαινε κανείς στο φρενοκομείο... Τίποτε δέν θα ήταν πιο εύκολο παρά να πάρη τ' άποτυπώματα της κλειδομιάς της και να προσηυθευθί έν' άντελειδί.

Ποιός όμως θα χρησίμευε ως άγγελιοφόρος στο στρατηγό για να συνεννοηται με τούς εκτός της φυλακής βασιλόφρονες; 'Ο στρατηγός δεχόταν τακτικά την επίσκεψη ενός νεαρού δεκανέως της φρουράς τόν Παρισιόν, όνομαζομένου Ρατώ, τού οποίου ένγαμίζε τούς συγγενείς. 'Ο Ρατώ ήταν άγαθός κ' άπονήρετος και θα τούς ή-

πάκουε τυφλά. Θα τού έταξαν ένα γαλόνι, και θα έπετύχαιναν άπ' αυτόν ό,τι ήθελαν, χωρίς καν να τόν μνησούν στη συνωμοσία...

'Ετσι δέν τούς έμεινε πειά τίποτε άλλο παρά να δράσουν... 'Ο Μαλέ άρχισε άμέσως την εργασία και άπό κοινού με τόν άδελφόν συνέταξαν τ'ο κείμενο της προκηρύξεως της Γερουσίας, διά της οποίας άνηγγέλλετο ο θάνατος του αυτοκράτορος και ή έγκατάσταση προσωρινής κυβερνήσεως, καθώς και διαφόρων προκηρύξεων προς τ'ο στρατό.

'Ο στρατηγός Μαλέ

Τ'ο πρώτο ήταν σ' αλήθεια παράδοξο... 'Από τ'ο βάθος του κελιού τούς δέον βρισκότουσαν φυλακισμένοι δύο άνθρωποι χωρίς καμιά δύναμη, χωρίς χρήματα, χωρίς ύποστηρίξι, χωρίς συννόχους, ανέλκιβαν να ανατρέφουν άπό την έξουσία τόν τόν Ναπολέοντα, τόν άνίκητο εκείνο άνθρωπο, ο οποίος κανόνιζε τις τύχες όλοκληρου της Εύρώπης.

'Εξάφνα δέκα ή ώρα έσήμανε. 'Ηταν καιρός πειά. Κάτ' άπ' τ'η βροχή, ο Μαλέ και ο Λαφόν διέσχισαν τόν κήπο και έφτασαν στη μικρή πόρτα της ύψηρεσίας άπ' την οποία έβγαζαν τούς πεθαμένους... Την άνοιξαν χωρίς δυσκολία και βγήκαν έξω...

'Όταν έλειθεοι πειά!... Περισπώντας έντοτα στους τοίχους, οι δύο άντρες άπομακρύνθηκαν γρήγορα-γρήγορα... 'Ο άδελφός έφριγγε κάτω άπ' τ'ο μπράτσο του τ'ο χαρτοφύλακα, που περιείχε την αναγγελία τού θανάτου του αυτοκράτορος, ή οποία, μέσα σε λίγες ώρες, δ' άναστάτωνα όλο τ'ο Παρίσι... 'Ο στρατηγός πάλι βρισκόταν βυθισμένος σ'έναν όνειρό του... Είχε δώδεκα φράγκα μέσ' στην τσέπη του... Με τ'ο γελιό αυτό ποσόν έξαινούσε για να κατακτήση την άνωτάτη έξουσία...

'Επειτ' άπό μισή ώρα βρισκότουσαν στο σπίτι τού μοναχού Κααμάνο... 'Εκεί τούς περιμένε κ' ένας άλλος συννόχος τους, κάποιος βασιλόφρον Μπουρέ άπό τ'ο Μπουρντό, ο οποίος είχε έλθει και τ'η μεγάλη στολή τού Μαλέ, τ'ο καπέλλο του και τ'ο ξίφος του. 'Επίσης εκεί βρισκόταν κ' ο δεκανέως Ρατώ, ο οποίος φορούσε στολή ύπολογαυό για ν' ακολουθήση τ'ο στρατηγό ως ύποστητής του.

'Ο στρατηγός φέρεσε άμέσως τ'η στολή του, μα έπειδή ή βροχή είχε πεταβλήθει σε μπόρα ραγδαία δέν υπορούσαν να δράσουν άμέσως.

Στις τρεις ή ώρα τ'ο πρωί, μολονότι ή μπόρα εξακολουθούσε, ο Μαλέ σημάθηκε έξωφρα... Δέν μπορούσαν να περιμένουν περισσότερο.

Ζώστηκε τ'ο σπαθί του, άνέβασε τ'ο γιακά του και κατέβηκε τ'η σκάλα. 'Ο Ρατώ τόν ακολουθούσε ως ύποστητής και ο Μπουρέ ως άστυνομικός. 'Επίσης τούς ακολουθούσε άπό μακριά κ' ο άδελφός. 'Ετσι έφτασαν ως τ'η δόδ Ποπενκούρ.

Εκεί, ο άδελφός στάθηκε και άρχισε

δύο συνωμοτίαι είχαν βρει ακόμα κ' ένα μικρό σπαθί σε μια έρημη συνοικία, όπου ο στρατηγός θα φορούσε τ'η κατάλληλη στιγμή τ'η μεγάλη του στολή. 'Ηταν τ'ο σπίτι ενός 'Ισπανού μοναχού, όνομαζομένου Κααμάνο, τόν οποίον ο Λαφόν είχε σώσει άλλοτε άπό τ'η φυλακή.

Στις 22 'Οκτωβρίου ο στρατηγός Μαλέ, ο άδελφός Λαφόν και οι άλλοι κρατούμενοι έδείπνησαν στις έξη τ'ο βράδυ, όπως πάντα. 'Αμα άπόφαγαν, πέρασαν στο σάλο τού άσβλου όπου ως τις έννιά, έπαιζαν διάφορα τυχερά παιχνίδια. 'Επειτα, όπως πάντα, άποσύρθηκαν στα δωμάτια τους. Μα σε λίγο ο άδελφός έβγήκε άπ' τ'ο δωμάτιό του κ' ήπνε στο δωμάτιο τού στρατηγού. 'Εκεί έβλεπαν τις προκηρύξεις μέσα σ' ένα μεγάλο έπίσημο χαρτοφύλακα κ' έτοιμάστηκαν.

'Εξω όλα έσώπαυαν. Μέσα στο άσβλο όλοι είχαν πειά κοιμηθεί. Δέν άκουγόταν μέσα στη νύχτα παρά ο μόνονος ήχος της βροχής, στο λιθόστρωτο...

'Εξάφνα δέκα ή ώρα έσήμανε. 'Ηταν καιρός πειά.

Κάτ' άπ' τ'η βροχή, ο Μαλέ και ο Λαφόν διέσχισαν τόν κήπο και έφτασαν στη μικρή πόρτα της ύψηρεσίας άπ' την οποία έβγαζαν τούς πεθαμένους...

Την άνοιξαν χωρίς δυσκολία και βγήκαν έξω...

'Όταν έλειθεοι πειά!... Περισπώντας έντοτα στους τοίχους, οι δύο άντρες άπομακρύνθηκαν γρήγορα-γρήγορα... 'Ο άδελφός έφριγγε κάτω άπ' τ'ο μπράτσο του τ'ο χαρτοφύλακα, που περιείχε την αναγγελία τού θανάτου του αυτοκράτορος, ή οποία, μέσα σε λίγες ώρες, δ' άναστάτωνα όλο τ'ο Παρίσι... 'Ο στρατηγός πάλι βρισκόταν βυθισμένος σ'έναν όνειρό του... Είχε δώδεκα φράγκα μέσ' στην τσέπη του... Με τ'ο γελιό αυτό ποσόν έξαινούσε για να κατακτήση την άνωτάτη έξουσία...

'Επειτ' άπό μισή ώρα βρισκότουσαν στο σπίτι τού μοναχού Κααμάνο... 'Εκεί τούς περιμένε κ' ένας άλλος συννόχος τους, κάποιος βασιλόφρον Μπουρέ άπό τ'ο Μπουρντό, ο οποίος είχε έλθει και τ'η μεγάλη στολή τού Μαλέ, τ'ο καπέλλο του και τ'ο ξίφος του. 'Επίσης εκεί βρισκόταν κ' ο δεκανέως Ρατώ, ο οποίος φορούσε στολή ύπολογαυό για ν' ακολουθήση τ'ο στρατηγό ως ύποστητής του.

'Ο στρατηγός φέρεσε άμέσως τ'η στολή του, μα έπειδή ή βροχή είχε πεταβλήθει σε μπόρα ραγδαία δέν υπορούσαν να δράσουν άμέσως.

Στις τρεις ή ώρα τ'ο πρωί, μολονότι ή μπόρα εξακολουθούσε, ο Μαλέ σημάθηκε έξωφρα... Δέν μπορούσαν να περιμένουν περισσότερο.

Ζώστηκε τ'ο σπαθί του, άνέβασε τ'ο γιακά του και κατέβηκε τ'η σκάλα. 'Ο Ρατώ τόν ακολουθούσε ως ύποστητής και ο Μπουρέ ως άστυνομικός. 'Επίσης τούς ακολουθούσε άπό μακριά κ' ο άδελφός. 'Ετσι έφτασαν ως τ'η δόδ Ποπενκούρ.

Εκεί, ο άδελφός στάθηκε και άρχισε

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Η ΣΚΙΑ

Τρομερός και πανίσχυρος ήτα' στην εποχή του ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν—'Ιμπν—Μεχμέτ, Χαλίφης της Βαγδάτης και Σείχης όλου τού 'Ισλάμ!

'Η έξουσία του άπλωνόταν άπό τ'ο Μάγρεμπ ως τ'ο Σινδ, και άπ' τ'η 'Υμενία ως τ'η 'Αρμενία και όλοι οι πιστοί τόν ύπακούαν και τόν σεβόντουσαν ως άπόγονο τού μεγάλου προφήτου, τού Μωάμεθ.

Φίλοι και έχθροι τόν εφοβόντουσαν. 'Ο μεγάλος αυτός Σουλτάνος είχε ένα όνειρο.

'Ηθελε ή βασιλεία του ν' άφήση εποχή στην ιστορία, και έπειδή τ'ο μυαλό του και ο χαρακτήρας του δέν μπορούσαν να τού έμπνεύσουν τίποτε καλό, βρήκε ως τρόπο για ν' άποθανάτιση τ'ο πέρασμά του άπό τόν κόσμο, τ'η σκληρότητα και τ'η βαρβαρότητα.

'Όλα τ'α βασανιστήρια που είχαν εφαρμιστεί ως τότε στο Καλιφόρτα και τ'α όποια άνέφερε ή ιστορία, δέν ήταν, κατά τ'η γνώμη του, όσο έπρεπε σκληρά και άπάνθρωπα και για αυτό στενοχωριόταν τρομερά... Τού κάκου οι αλκικοί του με τις κολακείες τους και τούς έπαίνους τους προσπαθούσαν να τόν κάνουν να χαμογελάση... Τού κάκου χρημασίτησαν έξακόσιοι μαύροι για να διασκεδάση, και τρακόσιοι πενήντα Βεδουίνοι καταπατηθήκανε άπό τούς έλέφαντας μπρός σ'α μάτια του.

'Ο Χαλίφης εξακολουθούσε να είνε βλοσυρός και θυμωμένος, και τ'α χείλη του δέν χαμογελούσαν ποτέ.

Μα τί συνέβαινε λοιπόν;...

Μήπως ο Μαλέ, ο οποίος δέν φαινόταν πονηρός, είχε συλληφθεί;...

Μήπως ήταν ώρα να τ'ο βάλη σ'α πόδια... Τ'η συνέχεια της δραματικής αυτής συνωμοσίας, την περιεργά επ'επ'εργία της και τ'ο τραγικό τέλος της θα τ'α άφηγηθήοιμε στο προσεχές φύλλο.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

'Όλοι οι μεγάλοι άνδρες έχουν κ' άπό μια ιδιοτροπία. 'Ετσι ο περιήρμος 'Αγγλος συγγραφέας Κάρολος Δίκενς δέν αισθανόταν καθόλου έπιθυμία να γράψη, αν δέν είχε μπρός στο γραφείο του μερικά δρειγάκινα κομποτεχνήματα. 'Επίσης για να γράψη, χρειαζόταν δύο πράγματα ακόμα: Γαλάζια μελάνη και πέννες άπό φτερά πουλιού.

'Επίσης κ' ο διάσημος Νορβηγός δραματογράφος 'Εσρικος 'Ιψεν έλεγε ότι τού ήταν άδύνατο να γράψη, αν δέν είχε συγκεντρωμένα άπάνω στο τραπέζι τόν ένα πλήθος άπό χαλίκια κομποτεχνήματα που παρίσταναν γάντια, σκυλιά και διάφορα άλλα ζώα και τ'α όποια, καθώς φαίνεται, τόν ενέπνεαν.

'Ο Γάλλος ιστοριογράφος Μισελέ, ο οποίος εργαζόταν άκούραστα σε όλη του τ'η ζωή, είχε διαρκώς μέσα στο γραφείο του μερικά μεγάλα κιβώτια, μέσα σ'α όποια φύλαγε τ'α χειρόγρατά του. Τ'α κιβώτια αυτά τ'α διατηρούσε επί σαράντα έτη και με κανένα λόγο δέν άφηνε να τού τ'α πάρουν άπό τ'ο γραφείο του. 'Ο περιήρμος μουσουργός Χάινδ δέν μπορούσε καθόλου να εργαστή αν δέν φορούσε ένα δαχτυλίδι. 'Όταν τ'ο ξεχνούσε, έκανε με μιάς όλο τόν κόρη για τ'η δουλειά. Διέκρινε δέ ότι χωρίς εκείνο τ'ο δαχτυλίδι θάταν άπλως ένας... χοιροκέφαλος!

'Ο Σουλεϊμάν προχωρούσε σιωπηλός μέσα στο πλήθος. Οι ύποπτοι του περνούσαν άπό κοντά του, χωρίς να τόν αναγνωρίζουν, γιατί δέν τόν είχαν ιδεί ποτέ. Πάντως όμως ή μεγαλοπρέπεια και ύπερηφάνειά του, τούς κινούσε τ'η προσοχή. Σε λίγο, άφου έκανε αρκετές βόλτες ο Χαλίφης, άρχισε να δέχνη με τ'ο δάχτυλό του διάφορους διαβάτες, τούς άπολους οι μαύροι άδερσούνοι σκλάβοι έπαιναν άμέσως και τούς έκοβαν τ'ο κεφάλι, άδιαφορώντας αν ήσαν άντρες ή γυναίκες.

'Ετσι καμιά έκατοστή φίλησχοι διαβάται πλήρως με τ'ο κεφάλι τους τ'α έξωδα τού περιπάτου τού Σουλτάνου και αυθέντου του.

Οι σκλάβοι είχαν άρχισι πειά να κουράζονται, κόβοντας κεφάλια. Είχαν αντίληφθεί όστόσο ότι ο Σουλτάνος τούς διέτασσε να κόβουν τ'α κεφάλια μόνον τών διαβατών που βαδίζανε άριστέρα.

'Όταν γύρισαν στο παλάτι, ο Σουλτάνος κάθισε με νοχλεία άπάνω σ' ένα όλόγυρο ντιβάνι, προσεκάλεσε τόν ιστοριογράφο του Μαχμούτ, και καπνίζοντας τόν ναργιλέ του, τού ύπαγόρευσε τ'α έξης:

— Σήμερον, ένδεκάτην ήμέραν τ'ης δευτέρας σελήνης τού έαρος, ο μέγας Χαλίφης Σουλεϊμάν, έκαμε περιπάτον στους δρόμους τ'ης Βαγδά-

της. Έκοψε τ'α κεφάλια όλων εκείνων τών όποιων ή σκιά έφθανε και άγγιζε τ'ο ιερό τόν σώμα, γιατί τ'ο ερτηόν τού Κορανίου λέει:

«Κανείς δέν πρέπει να έπιστάση τόν ισχυρόν υιόν τού Προφήτου».

—Και τώρα, εξακολουθήσε άπευθύνόμενος στόν Μαχμούτ, πήγαινε και σ'α σου κόψουν τ'ο κεφάλι, γιατί δέν παρητήρησες ότι άπό εκεί που έπήγες και εκάθισες, ή σκιά σου έπεσε επάνω στο «μαρκούτσι» τού ναργιλέ μου.

—Ο φτωχός Μαχμούτ, χωρίς να πη τίποτε, άφρησε τ'ο κεφάλι του, προσκίνησε τόν έρτο άφέντη του και πήγε εκεί που ήταν τ'ο πεπομένο του, ενώ ο Σουλτάνος εξακολουθούσε να κουράζονται, κόβοντας κεφάλια. Είχαν αντίληφθεί όστόσο ότι ο Σουλτάνος τούς διέτασσε να κόβουν τ'α κεφάλια μόνον τών διαβατών που βαδίζανε άριστέρα.

Οι σκλάβοι είχαν άρχισι πειά να κουράζονται, κόβοντας κεφάλια. Είχαν αντίληφθεί όστόσο ότι ο Σουλτάνος τούς διέτασσε να κόβουν τ'α κεφάλια μόνον τών διαβατών που βαδίζανε άριστέρα.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Στην άχροποταμία...

—Ένας άνθρωπος έχει πέσει στο ποτάμι και κινδυνεύει να πνιγί.

—Βοήθεια!... Βοήθεια!... φωνάζει κ' άπόγονοι. Δέν ξέρω κολύμπι!

Κάποιος περιπατητής γυρίζει τότε πρός αυτόν και τού λέει:

—Κι' εγώ δέν ξέρω κολύμπι, χοι-στάνε μου, μα δέν κάνω τόσο φασαρία!...

'Ο πελάτης πρός τ'ο Λιενθιντή τού Ξενοδοχείου:

—Δέν καταλαβαίνω πως σε ένα ξενοδοχείο σαν τ'ο δικό σας ύπάρχει τόσο άκαθαρότητα... 'Η μυγες δέν κ' άφήνουν να κοιμηθώ στο δωμάτιό μου...

—'Η μυγες σας στενοχωρούν, κύριε; 'Αλλάχτε τις όρες τού ύπνου σας... Να κοιμάσθε τις όρες που τρώνε οι άλλοι... Τότε όλες ή μυγες βρισκονται στην τραπέζια!...

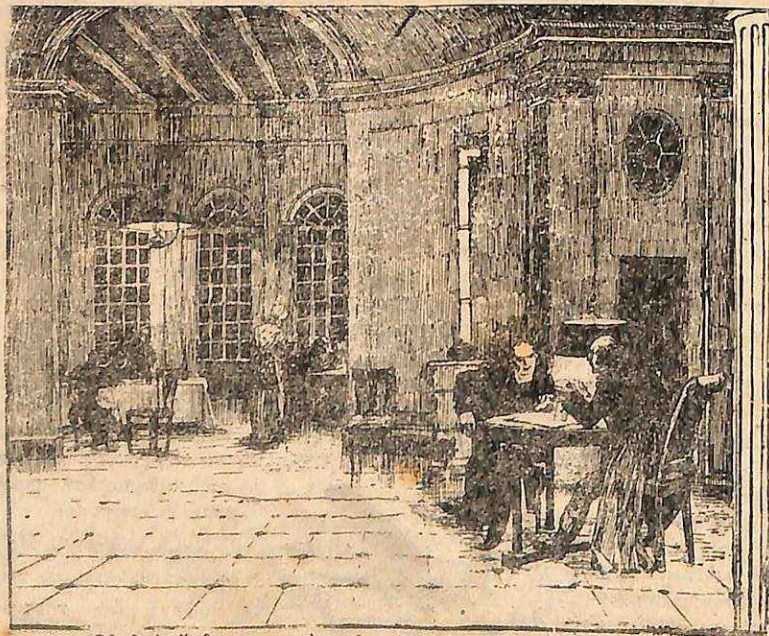
ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Μην έρωτάς τούς άλλους γιατί δέν σ' αγαπούν. Ρώτα καλύτερα τόν έναντι σου

—Είπε προτιμώτερο να γελάς μέσα σε καλικά παρά να κλάς μέσα σε παλάτι.

—Όταν παραινεσαι για τ'ην τύχη σου, μην κωπιάς ψηλά, αλλά κίττα να δης τί γίνεται και χαμηλότερα.

—Όταν παρηγορηθείς τούς θλιμμένους, λιγοστεύει κ' ή δική μας ή θλίψη.

Οι δύο άνδρες, χωρίς να ανταλλάξουν λέξη, κοιτάχτηκαν...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΗΘΕΛΕ Ν' ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΗ...

— "Οχι, φώναζε, δεν άντεχω πια! Τι τὰ θέλω τὰ πλούτη, όταν μέσα στὰ στήθη μου φωλιάζει η μελαγχολία; Έδοκιμασα όλες τις απολαύσεις της ζωής... Τὰ γλέντια, στὰ οποία είμαι πάντα ένας από τους πιο εύθυμους, διοικούω ως τὸ πρωτό. "Επειτα όμως νοιώθω ν' ἀπλώνεται γύρω μου μιά τόσο φοιγτη έρημία, δε με πιάει μιά ἀπερίγραπτη οίκτη, πού μου εἶνε δόδυνο να τὴν ξεγήρωσω. Τί μου χρειάζονται όλα αυτά τὰ βιβλία, όταν ἡ πλῆξις ὡς ἐμποδίζει νὰ τὰ διαβάσω! "Ας πάνε στὸ καλὸ όλες ἡ χαρές της ζωής, τις παραγούτασι!... Είμαι τριάντα χρόνων κι' ἀπ' αὐτὰ, τὰ πάντα τὰ πέρασα γλεντώντας... Τί ἐκέρδισα όμως ἀπὸ τὰ γλέντια μου; Ἡ μελαγχολία ἀπλώθηκε σ' ὅλη μου τὴν ὑπαρξί, καὶ με κάνει τώρα νὰ βλέπω όλα γύρω μου με ἀγρία. "Οχι, αὐτὸ εἶνε ἀνυπόφορο! "Επὶ τὴν ἡ τελευτή μου δὲ! Ποῦ πει νὰ πεθάνω!... Νὰ σκοτωθῶ!... Στάθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα ὅπου καθόταν καὶ πλσιθόντας τὴν ὠραία σκαλιστὴ ντουλάπα, ξεκρέμασε ἕνα παλιὸ δίκλινο πιστόλι σκολισμένο με χρυσάφι καὶ φίληται τὸ γέμισε καὶ τὸ ἀκούμπησε ἄπάνω στὸ τραπέζι.

— Τὸ ἀποφάσισα! εἶπε σὲ λίγο βιάζοντας ἕνα βαθὺ στεναγμό. Θὰ ἤθελα μονάχα νὰ θῶ ἄμεσως ὁ θάνατος... Γιατί, τις περισσότερες φορές, όταν ἀσπύχῃ ἡ σφαίρα, ὁ ἄνθρωπος πού θέλει νὰ αὐτοκτονήσει, ἀρχίζει νὰ μετανοῇ γιὰ τὸ διάβημά του... Αὐτὸ ἐγὼ δὲν θὰ τὸ πάθω. Θὰ γυμνήσω καὶ με τις δὺ χάνες συγγένους καὶ ἔτσι θὰ εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ πεθάνω...

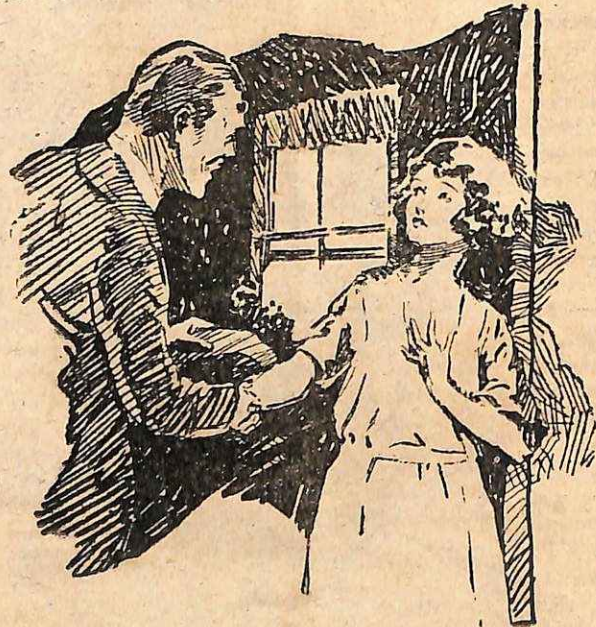
Εὐνακίθηκε στὴν πολυθρόνα καὶ ἀναίσθητος κάρφωσε τὸ βλέμμα του σὸ μαλακὸ χαλὶ, πού σκέπαζε ὅλο τὸ πατώμα. Εἶνε παραινόμενο ἀπὸ πολλούς ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού ἀποφασίζει νὰ αὐτοκτονήσει, ποτὲ δὲν κυττάζει στὸν οὐρανὸ, ἀλλὰ πάντα προσηλώνει τὸ βλέμμα στὴ γῆ. Θεωρεῖ πὼς στὴν ὑπερὴν ἐκείνη στιγμή ἡ γῆ τὸν τραβά καὶ τὸν θυμίζει όλες τις ἐγκρίσιμες λύπες καὶ χαρές. Τὸ βέμμα του αὐτόγεως σταμάτησε στὰ λουστρίνια του.

Γιὰ μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας δὲν μπορούσε νὰ συγκαντρώσῃ τίς σκέψεις του. Ἀπὸ ὑποστά τὸ περνοῦσαν ἀπὸ πρὸς ἄλλους μερὲς καὶ εἰκόνας... Σὺν ἀσπύχῃ περνοῦσε ἀπ' ἐμπρόσ του ὅλη ἡ ζωὴ του, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ παιδικὰ μὲν χρόνια.

Ἐβλεπε με τὴ φαντασία του τὴ μητέρα του ἡ ὅποια με στοργή καὶ φροντίδα τὸν παρκαλοῦσε στὰ πόδια του βήματα σὴ ζωῇ... Ἡ εἰκόνας αὐτὲς με ἀπίστευτὴ γρηγοράδα ἀκολουθοῦσαν ἡ μίαν τὴν ἄλλη. "Ετσι, με μιά κινήσειρα καὶ ταχέως πέρασαν ἀπὸ τὰ βλομένα μάτια του πιστεύει σήμερα στὴ

τὰ ποῦτα νεανικά του χρόνια. Ἡ σπουδὴ του, τὰ ταξίδια του στὴν Ἑλβετία, ἡ ἄνοδος του στὸ Λευκὸ Ὄρος... — "Ὁ, περασμένα χρόνια! φιδόρισε ἀναστενάζοντας βαθεῖα. Τώρα οὐτε ἐστὶ ἄλογα δὲν θὰ μπορούσαν νὰ με ἀνεβάσουν στὸ Λευκὸ Ὄρος... Περὶς ἀλλίστα οὐτε ἄλλα δὲν ὅθκανα. Ναι, κουράστηκα, ἡπόκυνα. Πλησιάζει τὸ τέλος! Ἡ μελαγχολία με πνίγει! Αὐτὴ εἶνε ἡ μοίρα μου στὴ γῆ! Νὰ αὐτοκτονήσω!...

Ἀκούμπησε τὸ κεφάλι στὸ χέρι του, τὸ ἴδιο ἐκείνο χέρι, πού ἤθερε τόσο καλὰ νὰ μεταχειρίζεται τὸ σπαθὶ τῆς ξιφασκίας, νὰ διευθύνῃ τὴ τι-

Πρόσφερε τὸ χέρι του καὶ τὴν καρδιά του στὴν Ἐριέττα...

μόνο στὸν καιρὸ τῆς τρικυμίας καὶ νὰ δακρύζῃ τὰ ἄγρια ἄλογα. Ἀδελφάνταν τὴν κινήσειρα του νὰ γυμνοῖται δυνατὰ καὶ οἱ βαρεῖοι του στεναγμοὶ νὰ σγίζουν τὸ στήθος του.

Τὸ γεμάτο πιστόλι ἦταν πάντα ἐκεῖ, ἄπάνω στὸ τραπέζι... Ἡ ἀγτίδες τοῦ μεσημεριανικοῦ ἡ λιοῦ ἐφώτιζαν ζωηρὰ τὰ πολυτελῆ δεκάματα τῶν βιβλίων. Μέσα στὸ δωμάτιο, σὺν πλανήτες στὸ ἄπειρο, στειρογόριζαν μυριάδες μύρια σκόνες.

— "Αν ἦμουν βέβαιος πὼς με τὸ θάνατο τελεώνουν όλα γιὰ τὸν ἄνθρωπο, συλλογίζετο. Μὰ κατὰ τὸν Σβέντενμπεργκ περνοῦσε σ' ἕνα ἄλλο κόσμο πὺ τὴν ἴδια μορφή πού ἔγινε ἐδῶ στὴ γῆ καὶ εἰμυστε ὑποχωροῦμεν νὰ ἐξακολουθῇ... Συμμε κι' ἐκεῖ τὴν πάλι καὶ τοὺς ἀγῶνες πού εἶχαμε ἀρχίσει ἐδῶ! Ποῖος ὅμως πέρασαν ἀπὸ τὰ βλομένα μάτια του πιστεύει σήμερα στὴ

ζωὴ μετὰ θάνατο; Ἡ φυγὴ μας θὰ ἐξαπαισθῇ σὺν καπνὸς καὶ τὸ σῶμα μας θὰ γίνῃ μύρια σκόνες, σὺν ἐκείνῃ πού σκαλεύουν ἐκεῖ, στὸ παρὰθυρο. Ἀξίζει τάχα νὰ λυπούμαστε γιὰ τὸ σῶμα μας; Φροντίζουμε τάχα νὰ μάθουμε ποτὲ τί γίνονται ἡ τρίχες ὅταν κόβουμε τὰ μαλλιά μας; Ἴσως κανένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ μύρια τῆς σκόνης πού κινούται ἐδῶ μέσα νὰ εἶνε ὁ παππούς μου... Μὰ αὐτὸ οὐτὸ σ' ἐκείνον, οὐτὸ σ' ἐμένα εἶνε γνωστὸν. Τὸ ἀποφάσισα... Θὰ τελεώσω μετὰ ὡρα ἀρχίτερα! Τέτοιαν ζωὴ εἶνε ἀνυπόφορη!

Ἀσπάζε τὸ πιστόλι, καὶ σήκωσε τοὺς δὺ πετεινοὺς. Ἐπειτα ἔριξε

Γι' αὐτὸ, ὅταν ἀκούστηκε ὁ πυροβολισμός, ὅλοι οἱ ὑπηρετὲς ἔκολλαν μέσα κατατρομαγμένοι.

— Ὁ κύριός μας! Ὁ καλὸς μας κύριός! φώναξαν. Τί ἔπαθε;

— Ἡθελε ν' αὐτοκτονήσῃ, τοὺς ἀποκρίθηκε ἐκείνος με ἱπλάθεια. Μὰ δὲν τὰ κατάφερε... Τὸ μόνο πού κατώθησα ἦταν νὰ σκοτώσω τὸν παλιὸν μου αὐτὸν... Ἀπὸ σήμερα ἀρχίζω μιά κινουόρνια ζωῇ... Φέρετε μου τώρα ἕνα ποτήρι νερό!...

— Ζοῦσε, εἶπε σὲ λίγο στὸν ὑπηρετὴ πού του ἔφερε τὸ νερό. Πάρε ἀπ' ἐδῶ τὴν μποτίλια με τὸ κονιάκ. Ὁ παλιὸς κύριός σου αὐτοκτονήσε καὶ ὁ νέος δὲν θέλει νὰ κἀνῃ ἀνοησίες. Ἄν ἡ Διουδούλα σταίη νὰ ρωτήσῃ γιὰ τὴν υγεία μου, νὰ τῆς εἰπῇ πὼς πέθανα...

— Μάλιστα, κύριε.

— Καταλαβαίνεις πὼς ὕστερα ἀπ' αὐτὲς τις πιστολιές, δὲν θὰ πάω σ' ἕνα πούθεν. Οἱ εἰςμοὶ μου φίλοι, ὅν θὰ με ξαναβροῦν περὶ τῆς λήθης. Τελεώσαν πια όλα τὰ ξεφαντώματα καὶ ἡ τρέλλας!

Ἐνα βάρος ἔφυγε ἀπὸ τὰ στήθη ὅλων τῶν ὑπηρετῶν καθὼς ἄκουσαν τὰ λόγια αὐτά. Ὅλοι ἀγαποῦσαν εἰλικρινὰ τὸν καλὸν κύριον καὶ με μεγάλη λύπη ἔδλεπαν τὴν παραλυμένη ζωὴ πού ἔκανε.

Σὲ λίγο οἱ ὑπηρετὲς ἀποσύρθηκαν καὶ ὁ κύριός τους, συντριμμένος καὶ ὥς ἦταν ἀπὸ τὴ συγκίνηση, πλάγιασε νωρίς νὰ κοιμηθῇ.

Ὁ εὐεργετικὸς ὕπνος τὸν ἐξόρτισε καὶ τὸν καθήρυνε. Ὅταν ξύπνησε τὸ πρωτό, χαίρετρε με χαρὰ τις πρώτες ἡμέρες τοῦ ἡλίου, ἔκανε ἔπειτα τὸ λουτρό του, ντύθηκε, προγεύτηκε καὶ πῆγε στὸ Πωλτερ. Τὰ λειβάδια καὶ οἱ κάμποι ἦσαν σπολιμένοι καταπράσινα με τὸ ἀνοιξιότατο χορτάρι. Θωμήθηκε τὰ παιδικὰ του χρόνια καὶ με εὐγνωμοσύνη ἀνεγνώρισε πὼς χθὲς σὺν ἕνα ἀγαθὸ πνεύμα, ἡ πεθαμένη μητέρα του, ἀράτη τοῦ κράτους τὸ χέρι στὴ στιγμή τοῦ ἐγκλήματος.

— Τί τρέλλος πού ἦμουν! εἶπε ἅλῃ ἡ γθενὲς ἀπὸ πρὸς μὲν ἡ γυνὴ καὶ μ' ἔσπεσε. Ὁ καιρὸς τῆς ὀρχαίρας πέρασε.

— Ὅταν γύρισε στὸ σπίτι του, κίσθησαν τὸν αὐτὸν πού περιέμενε. Τὸ κεφάλι του ἦταν δορερό, πρῶτον πού γόνατα δὲν τοῦ εἶχε σιμδεῖ, γιὰ τὴν ἀδιάκοπα γλέντια του σκότιζαν τὸ μυαλό του.

— Νὰ πᾶρῃ ὁ Διάβολος! ἐκρίσθη. Ἡ ἐγκράτεια εἶνε μεγάλη ἀπὸ λαυσις!

Γιὰ λίγα λεπτὰ βοήσθηκε σὲ σκέψεις, καθισμένος κοντὰ στὸ τραπέζι πού εἶχε παρασταθεῖ μάρτυρας τῆς ἡβανῆς τοῦ ἑλίου του... Ἐπειτα σπ

κώθηκε ἄπάνω κι' ἔτρεξε στὴ βιβλιοθήκη.

— Εἶμαι περίεργος νὰ δῶ πὺ ἔπαιαν ἡ σφαίρες! εἶπε.

Κύτταξε καὶ εἶδε στὸ πλούσιο δέσμη τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς δὺ μεγάλες τρύπες. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ κοκκίνισε, γιὰ τὸ βιβλίο αὐτό, ὅσο καὶ ἂν ἦταν παλαιόμηνῃ ἡ ζωὴ του, ἔτρεφε βαθὺ σεβασμό. Τὸ ἔνοιξε γιὰ νὰ βγάλῃ τις σφαίρες. Ἡ μιά εἶχε σταματήσει στὴς Ἐπαρομίες τοῦ Σολωμῶντος ἀντίκρου στὸν 22ο στίχο τοῦ 18ου κεφαλαίου: «Ὁ εὐρὺν γυναικὴ ἀνέβη, ἀπῆλause χάριν παρὰ Κυρίου».

— Περίεργο! σκέφθηκε.

Ἡ ἄλλη σφαῖρα εἶχε βρεῖ τὸ «Ἀσμα Ἀσμάτων» στὸν 6ο στίχο τοῦ 3ου κεφαλαίου: «Τίς αὐτὴ ἡ ἀναβαίνουσα ἀπὸ τῆς ἐρήμου... καὶ ἐωδιόρυσσα σκύρναν καὶ λίθων...».

— Ποῖά νᾶναι αὐτὴ; φώναξε καὶ βοήσθηκε σὲ σκέψεις.

Ἐπειτα γτύπησε τὸ μετωπο με τὸ χέρι πού καὶ ἐπρόσθεσε:

— Μὰ εἶνε ἡ χαριτωμένη μου Ἐριέττα, ἡ ξεδελεφούλα μου, πού τόσον καιρὸ δὲν τὴν ἤθελα γιὰ γυναίκα μου, γιὰ τὴν μὲ φαινόταν πολλὸ φρόνιμη...

Ἐτοιμάστηκε ἄμεσως καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ἔφυγε γιὰ τὸ Γράτς, ὅπου ἐπρόσφερε τὸ χέρι καὶ τὴν καρδιά του στὴν Ἐριέττα. Ἐτσι ἔγινε ὁ πύς εὐτυχισμένος ἄνθρωπος στὸν κόσμο.

ΣΤΙΧΟΙ
ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΜΝΗΜΑ

Σὲ εἶνα θέλω ἀγάπη μου, τὴν κεραλὴ καὶ τὸ γέροντο, κι' ὅταν θὰ παραδέρνω σὲ Χάρο ἀπελπισία.

Νὰ σὲ κυττάζω ἀμείλητη καὶ θαυρομένη μὲς μου νὰ κλείσω μετ' στὸ φῶς μου τὴ θεία σου ὠμορφιά.

Ἐτσι βαθεῖα στὸ μῆμα μου καὶ σὺ καταδραμένη θὰ ζῆς καθ' ὅσον ἐμὴν στὰ μάτια τὰ κλειστά.

Ὅσπου τὸ χῶμα λαίμαργο σφίχεται με πρὸς τὸν καὶ λίγο-λίγο λυώση κι' ἐσὲ μετ' μ' αὐτά!

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΘΥΣΙΑ ΕΡΤΕΥΜΕΝΟΥ

Ἦνας ποιητὴς τοῦ γλυκοῦ νεροῦ εἶχε ἐρωτευθεῖ κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα τὴν ὠραία Γαλλίδα ἀριστοκράτιδα κιντὴ Μωνμαπζόν. Μιά μέρα ἡ κυρία αὐτὴ ὑπέφερε ἀπὸ τὸ δόντι της καὶ γιὰ νὰ τῆς περάσῃ ὁ πόνος, ὁ γιατρὸς τῆς τὸ ἔβγαλε.

Μόλις τὸ ἔβγαλε αὐτὸ ὁ ποιητὴς φώναξε:

— Τί ἄβλιος θνητὸς εἶμαι ἐγώ! Πὼς μπορὼ νὰ ἔχω όλα τὰ δόντια μου στὴ στιγμή πού ἔβγαλαν ἕνα ἀπὸ τὴ θεὰ αὐτὴ!..

Καὶ, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ, τράβηξε σ' ἕναν ὀδοντογιατρὸ καὶ ἔβγαλε δεκάξυ δόντια του, ἂν ἀγαπᾷτε!...

ΤΑΞΕΙΔΙΑ Σ' ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΧΩΡΕΣ

Οἱ χαιρετισμοὶ τῶν Τουρκομένων. Τὰ πολύχρωμα καὶ περίεργα κοστούμια τους. Ἡ γυναικὲς τοῦ Τουρκεστάν. Ἡ φιλοξενία τῶν κατοίκων. Τὰ πρωτόγενα σπιτία καὶ ἐπιπλα. Οἱ γάμοι τῶν Τουρκομένων. Γλέντια καὶ συμπόσια, κτλ. κτλ.

Τὸ Τουρκεστάν, ὅπου θὰ ξέρετε ὅλοι, εἶνε μιά μακρυνὴ χώρα τῆς Ἀσίας, ἀνέμεσα στὴν Περσία καὶ στὸ Ἀφγανιστάν. Ἀπὸ τὸ Τουρκεστάν κατὰγονται οἱ Τοῦρκοι, οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ Ὀῦνοι.

Τὰ ἔθνη τοῦ Τουρκεστάν εἶνε περιεργότατα καὶ θὰ ἀσπυρίζετε σὲ μερὰ μ' αὐτά...

Σὲ κανένα ἄλλο μέρος τῆς Ἀσίας, π. γ., δὲν ἔχουν τόσο φιλόφρονες χαιρετισμοὺς ὅσοι στὸ Τουρκεστάν.

Ὅταν δὺ Τουρκομένοι (κάτοικοι τοῦ Τουρκεστάν) συναντηθοῦν στὸ δρόμο, βάζουν τὸ δεξὶ χέρι στὴν καρδιά τους καὶ ἀρχίζουν ἕναν ἀτελείωτο διάλογο, ὅσο βιαστικοὶ κι' ἂν εἶνε, γιὰ τὸν ἄνταλλᾶν τὸν διάλογο αὐτό, θεωροῦνται ὡς ἄνθρωποι πού δὲν τοὺς ἀξίζει καμμιὰ ὀδύνη καὶ καμμιὰ τιμὴ.

Ἡ συνήθετος φράσις τοῦ χαιρετισμοῦ των εἶνε ἡ ἑξής:

— «Χαῖρε», «Καλημέρα τῆς ἐξοχότητός σου», «Εἰρήνη ὦν», «Ἡ ὕμνησας, διὰ τὴν ὅποιαν τόσον εὐχομαι στὸν Θεόν, πὼς εἶνε», κτλ.

Ἐνοεῖται ὅτι ἀνάλογος εἶνε καὶ αἱ ἀπαντήσεις.

Καὶ καθάλλῃ ἂν ἀνταποδοῦν δὺ Τουρκομένοι στὸ δρόμο, πάλι τις ἔδιδε χαιρετισμούς ἀνταλλάσσον καὶ τὰ ἴδια χασομέρια ἔχουν.

Ὁ λαὸς τοῦ Τουρκεστάν φορεῖ τὰ πύς περίεργα καὶ τὰ πύς πολύχρωμα κοστούμια. Ἦνε δύσκολο νὰ περιγράψῃ ἡ πολυτέλεια τῶν στολῶν αὐτῶν. Τὸ ὅποιας κυριανεῖ τὸ χίτρινο, τὸ κόκκινο καὶ τὸ γαλᾶζιο γόρμα καὶ ἡ ὅποιας γίνονται ἀπὸ βελούδο καὶ ματάκι.

Οἱ ἄνδρες φοροῦν ρούχα ἀπὸ βούμα ραβδωτό. Ἡ γυναικὲς πάλι ἀπὸ ὑφάσματα μονόχρωμα, ἀλλὰ πάντοτε μεταξωτά.

Στὴ μέση ὁ Τουρκομένος φορεῖ μιά πλατεῖα ζώνη, στολισμένη με ποικίλα καὶ με ἁλῆματα καὶ στερεωμένη ἐμπρὸς με μιά μεγάλη πόρπη ἀσημένια. Ἡ πύς ὀφθαλμοὶ ἀπὸ τὸ ζῶμα αὐτὸ στοιγίζουν 200 φράγκα ἀπὸ μέναι.

Οἱ Τουρκομένοι καθόνται σταυροπόδι καταγής. Γι' αὐτὸ σπανίως βρῆσαι κανεῖς καρέκλα στὰ σπιτία τους. Καὶ ἂν βρεθῇ ποτὲ καμμιὰ αὐτὴ τὴν ἔχουν γιὰ νὰ καθοῦνται οἱ Ἑυρωπαῖοι.

Τὸ φαί τους τὸ σεβρίζουν ὅχι μέσα σὲ πιάτα, ἀλλὰ μέσα σὲ δίσκους. Γιὰ ὑποδήματα ἔχουν ὑπότες ἀπὸ δέρμα. Ἐξω ἀπ' τις ὅποιας φοροῦν, σὺν γαλᾶτσῃ, ἕνα ἄλλο ὑπόδημα, πύς τὸ ἀφίνουν πάντοτε στὸ χιτῶνα τοῦ σπιτιοῦ, σὲ ὅποια πρόκειται νὰ μπουῦνε.

Τὸ σπῆτις τῶν Τουρκομένων εἶνε χίτρινα πολλὴ ἁπλά.

Τὰ ὅποια χτίζουν ὅπως-ὅπως καὶ χωρὶς κανένα σχέδιο.

Τὸ ὕψος κάθε σπιτιοῦ δὲν ὑπερβαίνει τὰ τέσσερα μέτρα, μὴ συμπεριλαμβανομένης τῆς ταράτσας. Ὅταν ὅμως τὸ σπῆτις ἔχει καὶ ἄπάνω πάτωμα, ὅλο τὸ ὕψος τῆς οἰκοδομῆς φτάνει τὰ ἑξή ἢ ὀκτὼ μέτρα.

Κάθε κατοικία ἔχει δὺ διαμερίσματα. ἕνα γιὰ τοὺς ἄνδρες καὶ ἕνα γιὰ τις γυναῖκες. Ἐχωριστὴ πόρτα φέρνει σὲ κάθε σπῆτις στὰ διαμερίσματα τῶν γυναικῶν.

Ἐπάνω στὸ «σανταλὶν» βάζουν τὸ δίσκο τοῦ τσαρῆ καὶ δίπλα ἕναν ἄλλο δίσκο με φρούτα ξερά καὶ γλυκά, ἰδικῆς τῶν κατασκευῆς καὶ ἐφευρέσεως.

Ὅταν κανένας Τουρκομένος προσφέρει τραπέζι σὲ ξένους, πρέπει νὰ τοὺς προσφέρει ἀπαραιτήτως τὸ «παλάσο», ἕνα εἶδος πιλαριῦ, πύς εἶνε τὸ ἐθνικὸ τους φαγητό καὶ πύς γίνεται ἀπὸ χρᾶς ψητό, ἀπὸ κινῆν καὶ πούλερικά.

Ἡ φιλοξενία τῶν κατοίκων τοῦ Τουρκεστάν εἶνε παροιμιώδης. Θεωροῦν τὴν περιποίησι πὺς τοὺς ξένους ὡς ἐφ' ὑποχρέωσι καὶ χαίρονται πολλὸ ὅταν τοὺς δίδεται εὐκαιρία νὰ φιλοξενήσουν κανένα.

Ὅταν οἱ Τουρκομένοι κάνουν γάμους, τὰ γλέντια διακοῦν πολλές ἡμέρες πρὶν καὶ μετὰ τὸ γάμο.

Τὸ πρῶτο γλέντι γίνεται ὅταν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνοικίας, στὴν ὅποια κατοικεῖ ὁ γαμπρός, πηγαίνει καὶ βρῆσαι τοὺς ἀδελφούς καὶ τοὺς συγγενεῖς τῆς νύφης γιὰ νὰ κἀν τὴν ἐπίσημη ποτόσια.

Οἱ Τουρκομένοι παντρεύονται σὲ ἡλικία δεκάξυ ἔτων.

Τὰ ὄμοια τοῦ γαμπροῦ πρὸς τὴν νύφη ἀποσπῶνται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀπὸ μεταξωτά.

Πρὸ τῆς τελετῆς τῶν γάμων, οἱ μελλοντικοὶ δύνουν ἐνώπιον μαρτύρων τὴν συγκατάθεσι τους γιὰ τὴν ἐνωσί τους.

Ἀφ' οὗ γίνονται ἡ ἀπαραίτητες διατυπώσεις, ὁ γαμπρὸς ὀδηγεῖται εἰς τὸ διαμερίσμα τῶν γυναικῶν, ὅπου κρᾶδεταῖ ἡ νύφη, πῆσω ἀπὸ ἕνα ποτό πένταμα. Ὁ γαμπρὸς σπᾶναι τὰς τὸ παραπέτασμα καὶ τότε βλέπει, γιὰ... πρώτη φορά, στὸ πρόσωπο τῆς μελλοντοῦς σπύγος του. Κατόπιν κυττάζονται καὶ οἱ δὺ μέσα σ' ἕνα κα-

θροῖ καὶ ἔπειτα οἱ συγγενεῖς τῆς νύφης τὴν παίρνουν καὶ τὴν ὀδηγοῦν στὸ σπῆτις τοῦ γαμπροῦ. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης νᾶ συμποσία ἀρχίζουν, τὰ ὅποια, ἐνοεῖται, παρατίθενται χωριστὰ γιὰ τοὺς ἄνδρες, καὶ χωριστὰ γιὰ τις γυναῖκες.

Τὸ σπῆτις τῶν Τουρκομένων εἶνε χίτρινα πολλὴ ἁπλά.

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η MINION

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟ

ΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.)

Ο παππούς και παππούς των Νεαπόλεως, άρχοντας της Μαρκεσίας, ντε Κυπριάνι, έρωτεύετο τρελλά τη γαμή, με πανέμορφη φαρμακία "Ελενα Φράτζα, η οποία τον σόδεσε από βέβαιον πνιγμό. Ο πατέρας του νέου, ο περιήρατος άρχων Κυπριάνι, δέν θέλει να γίνει ο γάμος αυτός. Φυλακίζει το γιού του και καταδιώκει την "Ελενα. Μα ο Τζοβάνι δραστηριότης με μια σφαίρα στο στήθος τρέχει κοντά στην αγαπημένη του... Ο πατέρας του πορεύεται να τον παντρεύει με την ελπίδα του δούκισσας Μαλφιέρα, βλέποντας την έπισημη του τον άποκηρύσσει και τον καταριέται. Ο Τζοβάνι παντρεύεται, μετά το θάνατο του πατέρα του, την άριστοτατη φαρμακία κι' οι δυο σύζυγοι ζούν τρισευτυχισμένοι και έρωτευμένοι πάντοτε. Η ευτυχία τους

αυτή γίνεται ακόμα μεγαλύτερη με την γέννηση ενός κοριτσιού της άγγελικής όμορφιάς. Έξη χρόνια έχουν περάσει περσι από το γάμο τους και, ένα βράδυ, ακριβώς την επέτειο της γεννήσεως της Σπεράτας, ο Μαρκεσίας και η σύζυγός του μιλούν για την ευτυχία τους, όταν ξαφνικά ακούγεται απ' έξω μια κραυγή, η οποία άνησυχεί τρομερά τη Μαρκεσία).

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Ησυχάσε, αγαπημένη μου... φιδύρισε ο μαρκήσιος. Η νύχτα έφτασε πια... Ίσως η Βαρβάρα, η γρηά παρμάνα, να έβγαλε το παιδί μας να κοιμηθώ παρ' αλήθεια τοι και γι' αυτό φώναζε.

— Αυτό θά είνε, Τζοβάνι, έπρεπε και η μαρκησία, προσπαθώντας να δώσει θάρρος στον έαυτό της. Είμαι τρελλή με τις άνησιες μου... Ναι, η Βαρβάρα θά έβγαλε τη Σπεράτα να κοιμηθώ... Ωστόσο αυτή η γυναίκα δέν μου άρέσει καθόλου. Η άφροσύνη της μου φαίνεται φούτιχη...

— Μπα... Υπάρχει τόσα χρόνια τώρα στο σπίτι! Έλα τώρα, άς μ' άσπερβώστε πια τίποτε άλλο παρ' την άποψινή έσοτή, την έσοτή της Σπεράτας μας και της επετείου των γάμων μας... Οι επισκέπτες μας άρχισαν κιόλας να έρχονται. Ναι, έπισημώς μου Ουμβέρτος, ο οποίος έρχεται να μας άναγγείλει κάποια νέα έπισκεψή...

Πράγματι εκείνη τη στιγμή φάνηκε ένας υπηρέτης, ο οποίος άφωσ έποκλήθηκε, άναγγέλλει με πένθιμη φωνή: — Η δούκισσα ντε Μαλφιέρα!

— Αυτή έδω! τράβηξε σαν τρελή η "Ελενα, πίνοντας από το ποτήρι το πόσιμο της, σαν να φοβόταν μήπως της τον πάρουν. "Ω! να πού τα προστάγματα μου έπαληθεύουν... Αδύνατον! έπρεπε και ο μαρκήσιος πού έμε γίνε κι' αυτός κατάχλωμος. Θα άναιεύτηκες, Ουμβέρτος. Έλα, έμολόγησε πώς έκανε λάθος...

— "Ελενα και την έκύταξε έρωτευτικά.

— Δέν μπορούμε να τη δώσουμε, έπρεπε να νταρά μαρκησία με την καρδιά επιμένη. Έρχεται ως φίλη, πρέπει λοιπόν να τη δεχτούμε...

Ο γέρος Ουμβέρτος υποκλήθηκε με σεβασμό και πήγε με την άπελθια ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του να έπισαγγή την ξένη. Έπειτα από λίγα λεπτά παρουσιάστηκε και πάλι, προηγούμενος εκείνης, την οποία πού όλη γού είχε έπονομάσει: "Μαύρη Δούκισσα. Καθώς υποκλινόνταν για να περάσει η έπισκέπτοια, ο άφροσύμενος υπηρέτης συλλογίστηκε:

— Τί έρχεται πάλι να κάνει έδω η κ. ντε Μαλφιέρα;

Η δυστοχημένη "Ελενα! "Όλο το αίμα της επάγωσε μέσα στις φλέβες της μόλις άντικρυσε την παλιά της αντίζηλο... Η δούκισσα παρουσιάστηκε φορώντας μια πλούσια γαμή του αλβέρτου, η οποία έφτανε μέχρι τα πόδια της. Άντικρυς της έφτανε η άφροσύνη της...

Η τελευταία άχτίδα του ήλιου πού βασιλευσε έβουνα εκείνη την ώρα στον ορίζοντα... Φάνηκε τότε στην ξανθή "Ελενα ότι αυτή η γυναίκα της έφερε τη νύχτα, μια νύχτα αιωνία

και καταραμένη, μαζί με όλα τα μαρτύρια της Κολάσεως του Δάντη. Η παγομένη και άδονηρη σιωπή με την οποία την υποδέχτηκαν οι δυο σύζυγοι, δέν έταραξε καθόλου τη ντε Μαλφιέρα. Κάθισε σε μια πολυθρόνα και με τη σκληρή φωνή της, στην όποια του χάκου προσπαθούσε να δώσει κάποια γλυκύτητα, τους έπρεπε:

— Χαιρετώ τους έρωτευμένους της: Νεαπόλεως και τους σύζυγους κάθε ευτυχία! Στοιχηματίζω ότι δέν με περιμένετε καθόλου, έ; Μα γιατί;... "Ο χρόνος έδωσε από την καρδιά μου κάθε άλλο αίσθημα άπέναντί σας εκτός από την εύγνωσύνη... "Ερχομαι λοιπόν ως μια συγγενής πού σας αγαπάει: να σας δώσω τόχρη, άγαπητέ μου Τζοβάνι.

Ο μαρκήσιος έφερε στα χείλη του τα δάχτυλα της δούκισσας, χαμογελώντας καταναγκαστικά.

— Αγαπημένη μου "Ελενα, εξακούθησε εκείνη με προσποιητή συγκίνηση, κανείς δέν χαιρείται περισσότερο από μένα για την ευτυχία σας. Θα μου έπιστρέψετε να σας φιλήσω, ώραία μου εξαδέλφη.

Η μαρκησία ντε Κυπριάνι της έτεινε τότε τα χλωμά της μάγουλα, έ-

Για μια μέρα η έσότης βασιλευσε μέσ' το πριγκηπικό μέγαρο των Κυπριάνι. "Όλοι, μεγάλοι και μικροί, πλούσιοι και φτωχοί, έπήγαν να υποβάλουν τα σεβαστά τους στη "Μαντόνα της άκρογαλιάς, στην ούρανή "Ελενα... Η θεία ωμορριά της θριάμβευσε εκείνο το βράδυ. Οι άνδρες την έθαύμαζαν και η γυναίκες την έζήλευσαν... Ωστόσο κανείς δέν φρονούσε για την ευτυχία της, γιατί όλοι η έσαν πόσο απλή και καλή ήταν...

Ήταν τόσο καλή, άλλοίμονο! ώστε είχε διώξει κιόλας από την καρδιά της κάθε αίσθημα ανησυχίας έναντι της παλιάς της αντίζηλου, της δούκισσας ντε Μαλφιέρα... Εχε πιστέψει η απλοϊκή "Ελενα στην ειλικρίνεια των αίσθημάτων της και άκουγε τώρα τα ύπουλα λόγια της...

Η δούκισσα μάλιστα δέν έφρουγε ούτε στιγμή από κοντά της. Είχε περάσει το μπράτσο της μέσα στο δικό της και περιφέρονταν μαζί της στις αίθουσες της δεξιώσεως, ενώ μια λάμψη μίσους περνούσε κάθε τόσο από τα μάτια της. Ωστόσο ήξερε να της λέει τα κολεακτικώτερα λόγια. "Ετσι σε μια στιγμή της έπρεπε:

— Τίποτε δέν λείπει από την ευτυχία σας κι' ο Θεός ξέρει, αγαπημένη μου "Ελενα, πόσο χαιρόμαι κι' εγώ γι' αυτό!... Είσαι η όμορφότερη γυναίκα της Νεαπόλεως και έχετε το πιο λαμπρό παλάτι της... Έχετε ακόμα ένα από τα ένδοξότερα και λαμπρότερα όνματα της "Ιταλίας και παρουσία μυθική, αληθινή θησαυρό βασιλίσσης!...

Η μαρκησία ντε Κυπριάνι, συγκινημένη και χαμογελώντας της άπάντησε:

— Πούστη, εύγεννη, όμορφη, πριγκηπική αίμα, παλάτι μαρμαρένιο και χρυσό... λίγο μ' ενδιαφέρουν... Τό πόν για μένα είνε μια λέξη: Τό όνομα ΤΖΟΒΑΝΝΙ.

Τα χαρακτηριστικά της δούκισσας ντε Μαλφιέρα, καθώς άκουσε την άπάντησή αυτή, μαζεύτηκαν και στην

— Η δούκισσα Μαλφιέρα! άναγγέλλει με πένθιμη φωνή ο Ουμβέρτος.

έκφραση της απλώθηκε ένα άγριο μίσος.

— Υπομονή! φιδύρισε μέσα της. Περίμενε χρόνια όλόκληρα... μπορώ να περιμένω ακόμα λίγα λεπτά, λίγες στιγμές...

Η φτωχή "Ελενα θά καταλαμβάνετο από τρόμο, αν έγύριζε και κύταζε εκείνη τη στιγμή την τρομερή δούκισσα. Η όδης της ήταν φοβική τώρα και έμοιαζε με θάνατο...

Μα η ψυχή του Θεού εκείνου πλάσματος ούτε υποφαιζόταν τίποτε.

Μου έπρεπε, φιδύρισε τη δούκισσα με φωνή πού την έκανε να τρέμη η ευτυχία και η συγκίνηση, ότι έχω έναν ασύγκριτο θησαυρό, έναν πραγματικό θησαυρό βασιλίσσης. Θέλω να έρθω με τον ιδιόμορφο...

Και, χωρίς να περιμένει την άπάντησή της, περσούσε τη δούκισσα έξω από τα σαλόνια, πρὸς τα ιδιαίτερα διαμερίσματά της.

Η δούκισσα μίλησε σε λίγο π' ένα δωμάτιο πού έμοιαζε με φυλάκη. "Όλα εκεί μέσα ήταν χαϊδευτικά, όνειρώδη... Άνθρωποι από τριανταφυλλίνη καρί φωτίζουν διακριτικά το χώρο εκείνο δωμάτιο, πού ήταν αληθινά θαύμα έκλεκτου γούστου και τέχνης. Μα το θαύμα των θαυμάτων ήταν ένα μικρό παιδάκι στο κρεβάτι όλόχρυσο...

— Νά ο θησαυρός μου! φιδύρισε η μαρκησία με φωνή βαθειά από τη συγκίνηση. Καμιά βασιλίσσα, σά; όρκίζομαι, δέν έχει πιο αγαπημένο και πιο πολύτιμο θησαυρό.

Ένα σκληρό, ένα μοχθηρό χαμόγελο ζωγραφίστηκε εκείνη τη στιγμή στα χείλη της δούκισσας: "Ιαδελφάς ντε Μαλφιέρα.

— Η κόρη σας; ρώτησε μ' ένα προσποιητό ενδιαφέρον.

— Ναι, άπάντησε η "Ελενα με πάθος και με λατρεία, παραμερίζοντας με προσοχή τα χρυσόμαξα παραπτώματα του κρεβατιού, η Σπεράτα, η αγαπημένη μου μικρούλα... ο μοναδικός μου θησαυρός... η μόνη μου αγαπή μαζί με το Τζοβάνι. "Ωωω! Μια κραυγή τρόμου, τρέλλας, υπερτάτης άπογνώσεως έφρουγε ξαφνικά από τα χείλη της. Με τα μάτια καρφωμένα στο κρεβάτι, χωρίς άνασα και χωρίς φωνή, στάθηκε σαν άποληθμένη!...

Τό κρεβάτι ήταν άδιστό!... Η μικρούλα Σπεράτα δέν βρισκόταν εκεί...

— Τί έχετε λοιπόν, μαρκησία; τη ρώτησε η δούκισσα ντε Μαλφιέρα, δείχνοντας την πού ζωηρή έκπληξη.

— Τό παιδί μου... τό παιδί μου... τραβίσε η "Ελενα, πού είνε η Σπεράτα;... τό παιδί μου;...

— Μα τό είχατε βάλει να κοιμηθώ στο κρεβάτι του; ρώτησε η δούκισσα.

— "Όχι, έγω, φέλλιος η φτωχή μητέρα. Μα έπρεπε να τό είχε βάλει η Βαρβάρα, η παρμάνα του... Η άπροδοκητή άφίξή σας... αυτή η έσοτή... δέν μου επέτρεψαν να παρασταθώ απόψε στο πλάγισμα της Σπεράτας μου. "Ω! Θεέ μου!... Σπεράτα μου!... Αγάπη μου!... Θα τρελλαθώ.

— Ησυχάσε, "Ελενα! έπρεπε η δούκισσα. Η άνησιες σας δέν είνε διακολογημένες... Κουτάχτε το κρεβάτι είνε ακόμα στρωμένο... Σίγουρα

η κόρη σας θά βρισκείται μαζί με την γκουβερνάντα της... Η μικρούλα σας χαϊδεμένη δέν θα νυστάζει απόψε, μέσα στα τόσα φώτα και τον τόσο θόρυβο... Θα θέλησε να παρασταθώ κι' αυτή στην έσοτή...

Μα η μαρκησία πού άπελπιζόταν όλοένα πιο πολύ, είχε τρέξει στην πόρτα του δωματίου, φωνάζοντας τους υπηρέτες της.

— Έδω! Έδω! φώναζε. Ελάτε όλοι!...

Οι υπηρέτες πού περιφέροντο άδιάκοπα στους διαδρόμους, λόγω της έσοτης, έτρεξαν με την πρώτη προσκλησή της. Μόλις έμαθαν τί είχε συμβεί, άρχισαν να ψάχνουν ανάμεσα τώντας τη μικρή τους κυρία και την παρμάνα της...

Ο μαρκήσιος ντε Κυπριάνι, ο οποίος δέν είχε αντίληφει ακόμα τί τρέμων...

Η δούκισσα ντε Μαλφιέρα κατάλαβε εκείνη τη στιγμή ότι η παρουσία της άρχισε να γίνεται άνοχηλτική. Άπομακρύνθηκε, με την καρδιά γεμάτη χολή, λέγοντας με την πιο γλυκύη της φωνή πρὸς το ζεύγος:

— Πάω να μάθω νέα... κι' ελπίζω ότι θα είνε ευχάριστα... περίφημα μάλιστα!

Μα όδης η άναγχή της έπληγαν χαμάνες...

Και η έσοτή εξακολουθούσε πιο λαμπρή, πιο χαρούμενη, πιο ζωηρά διαρκεί! Οι προσκαλεσμένοι άγνωστοι σαν την τραγωδία πού διαδραματιζόταν τόσο κοντά τους... Είχαν άγνιστεί μόνο την άπουσία των οίκων δεσποτών και των υπηρέτων τους, μ' άδεν έδωσαν καμιά προσοχή σ' αυτό.

Εν τώ μεταξύ ο μαρκήσιος ντε Κυπριάνι είχε σπλώσει ένα αίσωγμα βιαστικά, και, άφω έδωσε ένα τελευταίο σήμα στην άπερηγόρητη της διατήρησης το στοιχείο της όνο, "Ελενα, έφυγε, λέγοντας της ότι δέν θα έαναγγείλει παρ' με το λατρεμένο τους παιδί.

— Έπίσης κι' ο Ουμβέρτος ε'χε τρέξει στα περιώγια του άνακτόρου, ζήτωντας παντού πληροφορίες. Σα λίγο δέ έαναγγείρισε γυμίζοντας πώς είχε άνακαλύψει τα ίχνη της γαμήνης μικρούλας.

— Όπως τον έδεβαύσαν, άσπύγγανι είχαν κάνει την άμνησιν τους έκείνο το βράδυ για λίγη ώρα έξω από το άνακτόρο Κυπριάνι...

— Καθώς βλέπετε, άπάντησε ο Σάμ, τό κεφάλι μου βράζεται σε τέτοιο ύψος, ώστε να με μιλιά μου... Έλλιπάρκα και έπασαν...

— Εκτός αν η τρελλή αυτή η γρηά δέν την τριγυρίζει αυτή τη στιγμή στο πάρκο ανάμεσα στο πλάνθος, πρόσθεσε, με χωρίς πεποίθησι στα λόγια του, ο Τζοβάνι, δείχνοντας με το χέρι του τους κήπους, όπου ο λαός διασκεδάει, ζητωκραυγάζοντας κάθε τόσο ύπέρ των μαρκησιών.

— "Ω! ήρθες επί τέλους! φώναζε η "Ελενα, η οποία μόλις εκείνη τη στιγμή αντίληφθη την παρουσία του συζύγου της, περτώντας άμέσως μέσα στην άγκαλιά του. Αγαπημένη μου, κοντεύω να πελώω από τό φόβο μου. Μα με τα λόγια σου με καθήρυξάζεις. Έτσι θά είνε... Η μικρούλα μας παιγνιόδρα κάνει, ότι θέλει την παρμάνα της... Θα της έπρεπε να την πάη στους κήπους και η Βαρβάρα θά υπέκυψε, για μια φορά ακόμα, στην επιθυμία της... Δες, αγάπη μου, πώς τρέμων...

Η δούκισσα ντε Μαλφιέρα κατάλαβε σαν τρελλός πρὸς όδης τις άδυσβούστες, ζήτωντας πληροφορίες απ' όποιον έδωλεσε στο δρόμο του και φωνάζοντας άδιάκοπα στο σκοτάδι:

— Σπεράτα! Σπεράτα!

— Έξασα, καθώς έκάλπαζε, βρέθηκε μπρος στη θεία άκρογαλιά της Νεαπόλεως, όπου, μολοντί η ώρα ήταν περασμένη, είδε μερικώς βάρκες την πιο γλυκύη της φωνή πρὸς το ζεύγος:

— Πάω να μάθω νέα... κι' ελπίζω ότι θα είνε ευχάριστα... περίφημα μάλιστα!

Μα όδης η άναγχή της έπληγαν χαμάνες...

Και η έσοτή εξακολουθούσε πιο λαμπρή, πιο χαρούμενη, πιο ζωηρά διαρκεί! Οι προσκαλεσμένοι άγνωστοι σαν την τραγωδία πού διαδραματιζόταν τόσο κοντά τους... Είχαν άγνιστεί μόνο την άπουσία των οίκων δεσποτών και των υπηρέτων τους, μ' άδεν έδωσαν καμιά προσοχή σ' αυτό.

Εν τώ μεταξύ ο μαρκήσιος ντε Κυπριάνι είχε σπλώσει ένα αίσωγμα βιαστικά, και, άφω έδωσε ένα τελευταίο σήμα στην άπερηγόρητη της διατήρησης το στοιχείο της όνο, "Ελενα, έφυγε, λέγοντας της ότι δέν θα έαναγγείλει παρ' με το λατρεμένο τους παιδί.

— Έπίσης κι' ο Ουμβέρτος ε'χε τρέξει στα περιώγια του άνακτόρου, ζήτωντας παντού πληροφορίες. Σα λίγο δέ έαναγγείρισε γυμίζοντας πώς είχε άνακαλύψει τα ίχνη της γαμήνης μικρούλας.

— Όπως τον έδεβαύσαν, άσπύγγανι είχαν κάνει την άμνησιν τους έκείνο το βράδυ για λίγη ώρα έξω από το άνακτόρο Κυπριάνι...

— Καθώς βλέπετε, άπάντησε ο Σάμ, τό κεφάλι μου βράζεται σε τέτοιο ύψος, ώστε να με μιλιά μου... Έλλιπάρκα και έπασαν...

— Καθώς βλέπετε, άπάντησε ο Σάμ, τό κεφάλι μου βράζεται σε τέτοιο ύψος, ώστε να με μιλιά μου... Έλλιπάρκα και έπασαν...

Κάθισε σε μια πολυθρόνα και...

και κατόπιν εξαφανίστηκαν πάλι βιαστικά. Μια χωρική μάστιγα τον έδεβαύσε ότι είχε δέν άνα απ' αυτούς πού κρατούσε στην άγκαλιά του ένα φορτίο, το όποιο προσπαθούσε να άποκρύψει με προσοχή... Τού έδειξε ακόμα και το δρόμο πού είχαν πάρει οι άσπύγγανι φεύγοντας...

Ο Ουμβέρτος τότε έαναγγείρισε στο παλάτι, τρέχοντας με όλη τη δύναμη των γόμων ποδών του.

Επειδή ο κύριος του δέν είχε γυρίσει ακόμα, δέν τόληψε ν' άνακοινώσει στη μαρκησία την άνακαλύψή του. Έποίησε μόνο άλογα, για να βγούν πρὸς καταδίωξιν των άσπύγγανων, μόλις ο μαρκήσιος θά έπιστρέψει... Μεταξύ των άλλων, σέλωσε και μια ύπερροχη φορδά, την οποία ο Τζοβάνι είχε χάρισει εκείνη την ήμερα στην "Ελενα για την έσοτή της Σπεράτας τους!

Την ίδια ώρα, ο μαρκήσιος ντε Κυπριάνι έκάλπαζε σαν τρελλός πρὸς όδης τις άδυσβούστες, ζήτωντας πληροφορίες απ' όποιον έδωλεσε στο δρόμο του και φωνάζοντας άδιάκοπα στο σκοτάδι:

— Σπεράτα! Σπεράτα!

— Έξασα, καθώς έκάλπαζε, βρέθηκε μπρος στη θεία άκρογαλιά της Νεαπόλεως, όπου, μολοντί η ώρα ήταν περασμένη, είδε μερικώς βάρκες την πιο γλυκύη της φωνή πρὸς το ζεύγος:

— Πάω να μάθω νέα... κι' ελπίζω ότι θα είνε ευχάριστα... περίφημα μάλιστα!

Μα όδης η άναγχή της έπληγαν χαμάνες...

Και η έσοτή εξακολουθούσε πιο λαμπρή, πιο χαρούμενη, πιο ζωηρά διαρκεί! Οι προσκαλεσμένοι άγνωστοι σαν την τραγωδία πού διαδραματιζόταν τόσο κοντά τους... Είχαν άγνιστεί μόνο την άπουσία των οίκων δεσποτών και των υπηρέτων τους, μ' άδεν έδωσαν καμιά προσοχή σ' αυτό.

Εν τώ μεταξύ ο μαρκήσιος ντε Κυπριάνι είχε σπλώσει ένα αίσωγμα βιαστικά, και, άφω έδωσε ένα τελευταίο σήμα στην άπερηγόρητη της διατήρησης το στοιχείο της όνο, "Ελενα, έφυγε, λέγοντας της ότι δέν θα έαναγγείλει παρ' με το λατρεμένο τους παιδί.

— Έπίσης κι' ο Ουμβέρτος ε'χε τρέξει στα περιώγια του άνακτόρου, ζήτωντας παντού πληροφορίες. Σα λίγο δέ έαναγγείρισε γυμίζοντας πώς είχε άνακαλύψει τα ίχνη της γαμήνης μικρούλας.

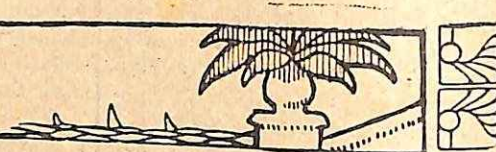
— Όπως τον έδεβαύσαν, άσπύγγανι είχαν κάνει την άμνησιν τους έκείνο το βράδυ για λίγη ώρα έξω από το άνακτόρο Κυπριάνι...

— Καθώς βλέπετε, άπάντησε ο Σάμ, τό κεφάλι μου βράζεται σε τέτοιο ύψος, ώστε να με μιλιά μου... Έλλιπάρκα και έπασαν...

ΑΠΟ ΤΟ ΗΡΩΪΚΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

Ἡ ἀφιλοχρηματία τοῦ Νικηταρχῆ. Ἡ γενναιοδωρία τοῦ. Μία ὥραία ἀπάντησις τῶν Ὑδραίων. Τὰ φράγματα τοῦ Τσόγκα. Ὁ γυιὸς τοῦ Μάρκου Μπότσαρη. Ὁ Ἀνδρούτσος κι' οἱ «Καλαμαράδες». Ἡ πίστις τοῦ μικροῦ βεσκέ. Ὁ θάνατος τοῦ Γκούρα. Ἡ καρτερικότης τῆς

Ἡ ἀφιλοχρηματία τοῦ Νικηταρχῆ, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς περισσοτέρους συναγωνιστάς του, ἦταν ἀφιλοχρηματίας καί, μολοντί βρισκόμενος σὲ μεγάλη φτώχεια, δὲν ἐπεζητήσε ποτὲ νὰ πλουτίσῃ ἀπὸ διαπαγῆς.

Ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης τοῦ ἔστειλε κάποτε πεντακόσια γρόσια γιὰ ν' ἀγοράσῃ μ' αὐτὰ ἓνα ζευγάρι πιστόλια ἀπὸ τὰ καλύτερα! Αὐτὸς ὅμως προτίμησε νὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ πὺ φτηνὰ καὶ τὰ χρήματα ποὺ περίσσευαν τῷ σταβλῇ.

Μία ἄλλη φορὰ πάλι, ὅταν γινόταν κάποιος ἔρανος ὑπὲρ τοῦ στόλου, ὁ Νικηταρχῆς, μὴ ἔχοντας τίποτε ἄλλο νὰ δώσῃ, πρόσφερε τὸ σπαθί του ποὺ τὸ εἶχε πάρει λάφυρο ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. — Αὐτὸ ἔχω, αὐτὸ δίνω! εἶπε.

Τὸ παράδειγμα τοῦ ἐπροξένισε τόση μεγάλη ἐντύπωση, ὥστε συνετέλεσε πολλὴ στήν ἐπιτυχία τοῦ ἐράνου. Οἱ Ὑδραῖοι ὅμως, γιὰ τοὺς ὁποίους εἶχε γίνῃ κυρίως ὁ ἔρανος,

καὶ ἔστειλαν πίσω τὸ σπαθί μαζὺ μ' ἓνα φιλικὸ γράμμα, στὸ ὁποῖο, μεταξὺ τῶν ἄλλων, τοῦ ἔγραψαν:

«Τὸ ὄπλον τοῦτο ἀξίζει ὀχι 3 χιλιάδες γρόσια, ἀλλὰ εἶνε ἀνεκτίμητον ὅταν εἶνε εἰς χεῖρας σου».

Κατὰ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1823, πρόεδρος τῆς τοπικῆς συνελεύσεως τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία συνήλθε στὰ λεγόμενα Κερασσίδεα Καλύδια, ἐξελέγη ὁ γέρο — Τσόγκας. Ὁ Τσόγκας, λόγῳ τῶν συνεχῶν καταδιώξεων τὰς ὁποίας ὑφίστατο ἐκ μέρους τῶν Τούρκων, ἀναγκαζόταν νὰ καταφεύγῃ καθετὸς στὰ Ἐπτανήσια, ἀπὸ εἰς ἄλλο.

Μόλις λοιπὸν ἐπληροφορήθη τὴν ἐκλογὴν τοῦ ὡς προέδρου τῆς Συνελεύσεως, ὡδήγησε μὲ ἀφέλεια:

— Λοιπὸν ἐμένα βγάλτε π ρ ε ξ ι ν τ ἔ ν τ ε;

— Ἐσένα, στρατηγέ!... Νὰ μᾶς ζήσης! φώναξε ὁ λαός.

Τότε ὁ Τσόγκας ἐβγαλε τὸ φέσι τοῦ

καὶ ἄρχισε νὰ ὑποκλίνεται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, λέγοντας μὲ τρόπο κομικὸν:

— Μίλλε γκράτσιε, μίλλε γκράτσιε! (Χίλια εὐχαριστῶ!).

Ὅταν ἀνηγγέλθη ὁ δραματικὸς θάνατος τοῦ Μάρκου Μπότσαρη, ἡ γυναῖκα τοῦ ἔτυχε νὰ χενίξῃ τὴν ὥρα ἐκείνη τὸ γυιὸς τῆς, ἓνα ἀγόρι ἔντεκα χρονῶν. Μόλις λοιπὸν ἄκουσε τὴ θλιβερὴ εἶδησι, ἄρχισε νὰ μοιρολογιᾷ, ἀλλὰ τὸ παιδί τὴ διέκοψε λέγοντας:

— Μάνα, ὁ πατέρας σκοτώθηκε γιὰ τὴν πατρίδα κι' ἡ ψυχὴ του πῆγε στὸν Παράδεισο... Ἐσὺ ντύσου στὰ μαῦρα κι' ἄφησέ με ἐμένα νὰ πάω κοντὰ τὸ μπάριον μου νὰ πολεμήσω μαζὺ του... Νὰ μοῦ δώσης ἓνα ἄλλο, νὰ μ' ἀρματώσης καὶ νὰ μὲ στείλῃς μὲ τὴν εὐχή σου! Θέλω νὰ πάρω πίσω τὸ αἷμα τοῦ πατέρα μου!...

— Ἀπὸ κα λ α μ α ρ ὶ ὁ ρ ὶ δ ε ς δὲν χρειάζομαστε βοήθεια στὸν πόλεμο, τοὺς εἶπε τότε ἀπότομα ὁ Ἀνδρούτσος. Ἐμεῖς θέλουμε τσαρούχια, ψωμί, βό-

Κατὰ τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1824, συνήλθε στὴν Ἀμφισσα ἡ τοπικὴ συνέλευσις τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, στήν ὁποίαν, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἔλαβαν μέρος καὶ ὁ Μαυροκορδάτος μαζὺ μὲ τὸ Νέγγη.

Μόλις οἱ δύο αὐτοὶ πολιτικοὶ ἔφθασαν στὸν τόπο τῆς συνελεύσεως, κι' ἐκαιρέτισαν τοὺς παλινοὺς καπετανανοὺς οἱ ὁποῖοι καθόντουσαν κάτω ἀπὸ μεγάλα δέντρα, ὁ Ἀνδρούτσος σηλώθηκε καὶ τοὺς ῥώτησε γιὰ τὸ σκοπὸ τοῦ ἐρχομοῦ τους.

— Ἡράμε νὰ σᾶς βοηθήσουμε καὶ ν' ἀγωνιστοῦμε κι' ἐμεῖς μαζὺ σας, ἀπάντησαν ἐκείνοι.

— Ἀπὸ κα λ α μ α ρ ὶ ὁ ρ ὶ δ ε ς δὲν χρειάζομαστε βοήθεια στὸν πόλεμο, τοὺς εἶπε τότε ἀπότομα ὁ Ἀνδρούτσος. Ἐμεῖς θέλουμε τσαρούχια, ψωμί, βό-

λια καὶ μπαρούτι. Μᾶς φέρετε ἀπ' αὐτὰ;

Καὶ τοὺς ἔδωξε.

Ὁ στρατηγὸς Τσόγκας συνήθιζε νὰ προτείνῃ πρὸς λύσιν στοὺς ξένους ποὺ τὸν ἐπισκέπτονταν τὸ ἀκόλουθο αἰνίγμα:

«Εἶνε ἓνα πρᾶμμα, τοὺς ἔλεγε, ποὺ μπαίνει σ' ὅλα τὰ πρᾶμματα. Ξέρετε τί εἶνε;»

— Τὸ νερό; ὁ ἥλιος; ὁ ἀέρας; τοῦ ἀπαντοῦσαν.

— Ὁχι, βρε παιδιά. Εἶνε ὁ δικός μου ὁ Ἀναγνώστης ποὺ θέλει νὰ τὰ ξέρῃ ὅλα...

Κ' ἐννοῦσε τὸ γραμματικὸν τοῦ Ἀναγνώστη Μόστρα, ὁ ὁποῖος ἦταν φιλοπερίεργος κι' ἤθελε νὰ ἀνακατεύεται σὲ κάθε ζήτημα.

Ἡ στάσις τῆς Γκούρανας, μόλις ἔμαθε τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς, ὑπῆρξε πραγματικὰ ἥρωική.

— Τώρα τὸν κλαίτε; φώναξε σὲ μιὰ στιγμή σ' ἐκείνους ποὺ στεκόταν γύρω ἀπὸ τὸ λείψανο καὶ θρηνοῦσαν. Τόσο γρήγορα ξεχνάτε τὰ φαρμάκια ποὺ τὸν ποτίσατε; Γιὰ τὸ κατῆρι τὸ δικό σας γυρίει δὴ τὴ νύχτα, ἀγρυπνώντας νὰ μὴ φύγετε, κι' ἐσεῖς ἐγίνατε αἰτία νὰ σκοτωθῇ. Ἄν ὁ μὲν τώρα μετανοῶσατε στ' ἀλήθεια, φυλάξτε καλὰ τὸ Κάστρο (τῆς Ἀκροπόλεως) καὶ σταθῇτε πιστοὶ στὸν ἀγῶνα. Ἀπ' ὅλη τὴ Ρούμελη αὐτὸ μονάχα μᾶς μένει, κι' ἀφοῦ σκοτώθηκε ὁ ἄντρας μου, θὰ φορέσω ἐγὼ τ' ἄρματά του καὶ θάρῃω στὴ θέσι του νὰ πολεμήσω!...

Ἐπειτα τοὺς ἔβαλε ὅλους νὰ δοκίμοι ἀπάνω σ' ἓνα εἰκόνημα, ὅτι θὰ τηρήσουν τὰ λόγια τῆς καὶ ἀπεχώρησε σὲ δαμάτιο, ὅπου βρισκόταν ὁ νεκρὸς σὸν ἀληθινὸς Σπαρτιάτης.

Ἡ Δολόρες εἶχε ὁρτάσει πεινὰ σὲ ἡλικία γάμου καὶ οἱ γονεῖς τῆς σκόπευαν νὰ τὴν δώσουν γυναῖκα σὲ κανέναν πλούσιον μεσόκοπο, ποὺ θ' ἀποφάσιζε νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς προίκα, ἐπειδὴ ἦταν φτωχή, μόνον γιὰ τὰ γλυκά τῆς μάτια καὶ γιὰ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά τῆς.

Ἡ Δολόρες ὅμως εἶχε ἄλλου δοσμένη τὴν καρδιά τῆς. Ὁ εὐτυχισμένος νέος ποὺ ἀγαποῦσε ἡ ὡ-

ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΟΛΟΡΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΖΟΥΑΝ

Ἡ ὥραία Δολόρες τῆς Σεβίλλης. Πῶς δὲν ἔγινε καλογορᾶ! Οἱ ἀρραβῶνες τῆς μὲ τὸν Ζουάν. Ὅπου κηρύσσεται ὁ πόλεμος μὲ τοὺς Ἀμερικανούς. Στὶς ταυρομαχίες. Ὁ Ζουάν στρατιώτης. Ἡ ἡμέρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Ἡ ἀπόφασίς τῶν δύο ἐρωτευμένων. Ἡ ἀπόφασίς τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἡ μοιραία καταστροφή. Ἡ αὐτοκτονία, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ ἐπιστάσις ποὺ ὁρτάσει πεινὰ σὲ ἡλικία γάμου καὶ οἱ γονεῖς τῆς σκόπευαν νὰ τὴν δώσουν γυναῖκα σὲ κανέναν πλούσιον μεσόκοπο, ποὺ θ' ἀποφάσιζε νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς προίκα, ἐπειδὴ ἦταν φτωχή, μόνον γιὰ τὰ γλυκά τῆς μάτια καὶ γιὰ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά τῆς.

Ἡ Δολόρες ὅμως εἶχε ἄλλου δοσμένη τὴν καρδιά τῆς. Ὁ εὐτυχισμένος νέος ποὺ ἀγαποῦσε ἡ ὡ-

καὶ τὸ ἀπόγευμα στὶς ταυρομαχίες. Ὁ Ζουάν Περὸ ἀπὸ τὴν Βαρκελώνη. Οἱ γονεῖς τῆς δὲν θέλησαν οὐτ' αὐτὴ τὴν φορὰ νὰ τὴν κακοκαρδίσουν καὶ συγκατετέθησαν γιὰ τὴν ἐνωσί τους.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως εἶχε κηρυχθῇ ὁ πόλεμος κατὰ τῶν Ἀμερικανῶν καὶ ὁ Ζουάν ἔπρεπε νὰ προσέλθῃ σὲ τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι μπορούσε νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν θητεία του πληρώνοντας 1500 «πεσέτες», ἀλλ' ἡ ἀτυχία τὸν κατεδίωξε σὲ τὴν ζήτημα αὐτό. Ὁ πατέρας τῆς εἶχε ἐξοικονομήσει τὸ ἀντικείμενον χρηματικὸ ποσόν, ἀλλὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν τὸ ξόδεψε γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ οἰκονομικὴν καταστροφὴν καί ποιν ὅπου τῆς ἐλπίδες καὶ τὸ μέλλον τοῦ, γιὰ τὴν ἡμέραν πῶς ὅσοι γύριζαν ζωντανοὶ ἀπὸ κείνα τὰ νησιά, ἔφεραν μέσα τους σπέρματα διαφόρων θανατηφόρων ἀσθενειῶν ποὺ γρήγορα τοὺς ἔστειλαν στὸν τάφο.

Λίγες ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ὁ Ζουάν πῆγε στὴ Σεβίλλην γιὰ νὰ ἀποχωρήσῃ τὴν μηνοστή του, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐπρόκειτο νὰ χωρισθῇ ἰσως γιὰ πολλὰ χρόνια, ἰσως γιὰ πάντα. Τὸ πρῶν πῆγε μαζὺ τῆς στὴν ἐκκλησίαν, γιὰ τὴν ἑτοίμη Κερίαν.

Ἡ Δολόρες ὅμως εἶχε ὁρτάσει πεινὰ σὲ ἡλικία γάμου καὶ οἱ γονεῖς τῆς σκόπευαν νὰ τὴν δώσουν γυναῖκα σὲ κανέναν πλούσιον μεσόκοπο, ποὺ θ' ἀποφάσιζε νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς προίκα, ἐπειδὴ ἦταν φτωχή, μόνον γιὰ τὰ γλυκά τῆς μάτια καὶ γιὰ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά τῆς.

Ἡ Δολόρες ὅμως εἶχε ἄλλου δοσμένη τὴν καρδιά τῆς. Ὁ εὐτυχισμένος νέος ποὺ ἀγαποῦσε ἡ ὡ-

καὶ τὸ ἀπόγευμα στὶς ταυρομαχίες. Ὁ Ζουάν Περὸ ἀπὸ τὴν Βαρκελώνη. Οἱ γονεῖς τῆς δὲν θέλησαν οὐτ' αὐτὴ τὴν φορὰ νὰ τὴν κακοκαρδίσουν καὶ συγκατετέθησαν γιὰ τὴν ἐνωσί τους.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως εἶχε κηρυχθῇ ὁ πόλεμος κατὰ τῶν Ἀμερικανῶν καὶ ὁ Ζουάν ἔπρεπε νὰ προσέλθῃ σὲ τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι μπορούσε νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν θητεία του πληρώνοντας 1500 «πεσέτες», ἀλλ' ἡ ἀτυχία τὸν κατεδίωξε σὲ τὴν ζήτημα αὐτό. Ὁ πατέρας τῆς εἶχε ἐξοικονομήσει τὸ ἀντικείμενον χρηματικὸ ποσόν, ἀλλὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν τὸ ξόδεψε γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ οἰκονομικὴν καταστροφὴν καί ποιν ὅπου τῆς ἐλπίδες καὶ τὸ μέλλον τοῦ, γιὰ τὴν ἡμέραν πῶς ὅσοι γύριζαν ζωντανοὶ ἀπὸ κείνα τὰ νησιά, ἔφεραν μέσα τους σπέρματα διαφόρων θανατηφόρων ἀσθενειῶν ποὺ γρήγορα τοὺς ἔστειλαν στὸν τάφο.

Λίγες ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ὁ Ζουάν πῆγε στὴ Σεβίλλην γιὰ νὰ ἀποχωρήσῃ τὴν μηνοστή του, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐπρόκειτο νὰ χωρισθῇ ἰσως γιὰ πολλὰ χρόνια, ἰσως γιὰ πάντα. Τὸ πρῶν πῆγε μαζὺ τῆς στὴν ἐκκλησίαν, γιὰ τὴν ἑτοίμη Κερίαν.

Ἡ Δολόρες ὅμως εἶχε ὁρτάσει πεινὰ σὲ ἡλικία γάμου καὶ οἱ γονεῖς τῆς σκόπευαν νὰ τὴν δώσουν γυναῖκα σὲ κανέναν πλούσιον μεσόκοπο, ποὺ θ' ἀποφάσιζε νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς προίκα, ἐπειδὴ ἦταν φτωχή, μόνον γιὰ τὰ γλυκά τῆς μάτια καὶ γιὰ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά τῆς.

Ἡ Δολόρες ὅμως εἶχε ὁρτάσει πεινὰ σὲ ἡλικία γάμου καὶ οἱ γονεῖς τῆς σκόπευαν νὰ τὴν δώσουν γυναῖκα σὲ κανέναν πλούσιον μεσόκοπο, ποὺ θ' ἀποφάσιζε νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς προίκα, ἐπειδὴ ἦταν φτωχή, μόνον γιὰ τὰ γλυκά τῆς μάτια καὶ γιὰ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά τῆς.

Ἡ Δολόρες ὅμως εἶχε ὁρτάσει πεινὰ σὲ ἡλικία γάμου καὶ οἱ γονεῖς τῆς σκόπευαν νὰ τὴν δώσουν γυναῖκα σὲ κανέναν πλούσιον μεσόκοπο, ποὺ θ' ἀποφάσιζε νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς προίκα, ἐπειδὴ ἦταν φτωχή, μόνον γιὰ τὰ γλυκά τῆς μάτια καὶ γιὰ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά τῆς.

Ἡ Δολόρες ὅμως εἶχε ὁρτάσει πεινὰ σὲ ἡλικία γάμου καὶ οἱ γονεῖς τῆς σκόπευαν νὰ τὴν δώσουν γυναῖκα σὲ κανέναν πλούσιον μεσόκοπο, ποὺ θ' ἀποφάσιζε νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς προίκα, ἐπειδὴ ἦταν φτωχή, μόνον γιὰ τὰ γλυκά τῆς μάτια καὶ γιὰ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά τῆς.

Ἡ Δολόρες ὅμως εἶχε ὁρτάσει πεινὰ σὲ ἡλικία γάμου καὶ οἱ γονεῖς τῆς σκόπευαν νὰ τὴν δώσουν γυναῖκα σὲ κανέναν πλούσιον μεσόκοπο, ποὺ θ' ἀποφάσιζε νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς προίκα, ἐπειδὴ ἦταν φτωχή, μόνον γιὰ τὰ γλυκά τῆς μάτια καὶ γιὰ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά τῆς.

Ἡ Δολόρες ὅμως εἶχε ὁρτάσει πεινὰ σὲ ἡλικία γάμου καὶ οἱ γονεῖς τῆς σκόπευαν νὰ τὴν δώσουν γυναῖκα σὲ κανέναν πλούσιον μεσόκοπο, ποὺ θ' ἀποφάσιζε νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς προίκα, ἐπειδὴ ἦταν φτωχή, μόνον γιὰ τὰ γλυκά τῆς μάτια καὶ γιὰ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά τῆς.

Ἡ Δολόρες ὅμως εἶχε ὁρτάσει πεινὰ σὲ ἡλικία γάμου καὶ οἱ γονεῖς τῆς σκόπευαν νὰ τὴν δώσουν γυναῖκα σὲ κανέναν πλούσιον μεσόκοπο, ποὺ θ' ἀποφάσιζε νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς προίκα, ἐπειδὴ ἦταν φτωχή, μόνον γιὰ τὰ γλυκά τῆς μάτια καὶ γιὰ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά τῆς.

καὶ τὸ ἀπόγευμα στὶς ταυρομαχίες. Ὁ Ζουάν Περὸ ἀπὸ τὴν Βαρκελώνη. Οἱ γονεῖς τῆς δὲν θέλησαν οὐτ' αὐτὴ τὴν φορὰ νὰ τὴν κακοκαρδίσουν καὶ συγκατετέθησαν γιὰ τὴν ἐνωσί τους.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως εἶχε κηρυχθῇ ὁ πόλεμος κατὰ τῶν Ἀμερικανῶν καὶ ὁ Ζουάν ἔπρεπε νὰ προσέλθῃ σὲ τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι μπορούσε νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν θητεία του πληρώνοντας 1500 «πεσέτες», ἀλλ' ἡ ἀτυχία τὸν κατεδίωξε σὲ τὴν ζήτημα αὐτό. Ὁ πατέρας τῆς εἶχε ἐξοικονομήσει τὸ ἀντικείμενον χρηματικὸ ποσόν, ἀλλὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν τὸ ξόδεψε γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ οἰκονομικὴν καταστροφὴν καί ποιν ὅπου τῆς ἐλπίδες καὶ τὸ μέλλον τοῦ, γιὰ τὴν ἡμέραν πῶς ὅσοι γύριζαν ζωντανοὶ ἀπὸ κείνα τὰ νησιά, ἔφεραν μέσα τους σπέρματα διαφόρων θανατηφόρων ἀσθενειῶν ποὺ γρήγορα τοὺς ἔστειλαν στὸν τάφο.

Λίγες ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ὁ Ζουάν πῆγε στὴ Σεβίλλην γιὰ νὰ ἀποχωρήσῃ τὴν μηνοστή του, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐπρόκειτο νὰ χωρισθῇ ἰσως γιὰ πολλὰ χρόνια, ἰσως γιὰ πάντα. Τὸ πρῶν πῆγε μαζὺ τῆς στὴν ἐκκλησίαν, γιὰ τὴν ἑτοίμη Κερίαν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως εἶχε κηρυχθῇ ὁ πόλεμος κατὰ τῶν Ἀμερικανῶν καὶ ὁ Ζουάν ἔπρεπε νὰ προσέλθῃ σὲ τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι μπορούσε νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν θητεία του πληρώνοντας 1500 «πεσέτες», ἀλλ' ἡ ἀτυχία τὸν κατεδίωξε σὲ τὴν ζήτημα αὐτό. Ὁ πατέρας τῆς εἶχε ἐξοικονομήσει τὸ ἀντικείμενον χρηματικὸ ποσόν, ἀλλὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν τὸ ξόδεψε γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ οἰκονομικὴν καταστροφὴν καί ποιν ὅπου τῆς ἐλπίδες καὶ τὸ μέλλον τοῦ, γιὰ τὴν ἡμέραν πῶς ὅσοι γύριζαν ζωντανοὶ ἀπὸ κείνα τὰ νησιά, ἔφεραν μέσα τους σπέρματα διαφόρων θανατηφόρων ἀσθενειῶν ποὺ γρήγορα τοὺς ἔστειλαν στὸν τάφο.

Λίγες ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ὁ Ζουάν πῆγε στὴ Σεβίλλην γιὰ νὰ ἀποχωρήσῃ τὴν μηνοστή του, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐπρόκειτο νὰ χωρισθῇ ἰσως γιὰ πολλὰ χρόνια, ἰσως γιὰ πάντα. Τὸ πρῶν πῆγε μαζὺ τῆς στὴν ἐκκλησίαν, γιὰ τὴν ἑτοίμη Κερίαν.

Ἡ Δολόρες ὅμως εἶχε ὁρτάσει πεινὰ σὲ ἡλικία γάμου καὶ οἱ γονεῖς τῆς σκόπευαν νὰ τὴν δώσουν γυναῖκα σὲ κανέναν πλούσιον μεσόκοπο, ποὺ θ' ἀποφάσιζε νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς προίκα, ἐπειδὴ ἦταν φτωχή, μόνον γιὰ τὰ γλυκά τῆς μάτια καὶ γιὰ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά τῆς.

Ἡ Δολόρες ὅμως εἶχε ὁρτάσει πεινὰ σὲ ἡλικία γάμου καὶ οἱ γονεῖς τῆς σκόπευαν νὰ τὴν δώσουν γυναῖκα σὲ κανέναν πλούσιον μεσόκοπο, ποὺ θ' ἀποφάσιζε νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς προίκα, ἐπειδὴ ἦταν φτωχή, μόνον γιὰ τὰ γλυκά τῆς μάτια καὶ γιὰ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά τῆς.

Ἡ Δολόρες ὅμως εἶχε ὁρτάσει πεινὰ σὲ ἡλικία γάμου καὶ οἱ γονεῖς τῆς σκόπευαν νὰ τὴν δώσουν γυναῖκα σὲ κανέναν πλούσιον μεσόκοπο, ποὺ θ' ἀποφάσιζε νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς προίκα, ἐπειδὴ ἦταν φτωχή, μόνον γιὰ τὰ γλυκά τῆς μάτια καὶ γιὰ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά τῆς.

Ἡ Δολόρες ὅμως εἶχε ὁρτάσει πεινὰ σὲ ἡλικία γάμου καὶ οἱ γονεῖς τῆς σκόπευαν νὰ τὴν δώσουν γυναῖκα σὲ κανέναν πλούσιον μεσόκοπο, ποὺ θ' ἀποφάσιζε νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς προίκα, ἐπειδὴ ἦταν φτωχή, μόνον γιὰ τὰ γλυκά τῆς μάτια καὶ γιὰ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά τῆς.

Ἡ Δολόρες ὅμως εἶχε ὁρτάσει πεινὰ σὲ ἡλικία γάμου καὶ οἱ γονεῖς τῆς σκόπευαν νὰ τὴν δώσουν γυναῖκα σὲ κανέναν πλούσιον μεσόκοπο, ποὺ θ' ἀποφάσιζε νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς προίκα, ἐπειδὴ ἦταν φτωχή, μόνον γιὰ τὰ γλυκά τῆς μάτια καὶ γιὰ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά τῆς.

Ἡ Δολόρες ὅμως εἶχε ὁρτάσει πεινὰ σὲ ἡλικία γάμου καὶ οἱ γονεῖς τῆς σκόπευαν νὰ τὴν δώσουν γυναῖκα σὲ κανέναν πλούσιον μεσόκοπο, ποὺ θ' ἀποφάσιζε νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς προίκα, ἐπειδὴ ἦταν φτωχή, μόνον γιὰ τὰ γλυκά τῆς μάτια καὶ γιὰ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά τῆς.

Ἡ Δολόρες ὅμως εἶχε ὁρτάσει πεινὰ σὲ ἡλικία γάμου καὶ οἱ γονεῖς τῆς σκόπευαν νὰ τὴν δώσουν γυναῖκα σὲ κανέναν πλούσιον μεσόκοπο, ποὺ θ' ἀποφάσιζε νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς προίκα, ἐπειδὴ ἦταν φτωχή, μόνον γιὰ τὰ γλυκά τῆς μάτια καὶ γιὰ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά τῆς.

Ἡ Δολόρες ὅμως εἶχε ὁρτάσει πεινὰ σὲ ἡλικία γάμου καὶ οἱ γονεῖς τῆς σκόπευαν νὰ τὴν δώσουν γυναῖκα σὲ κανέναν πλούσιον μεσόκοπο, ποὺ θ' ἀποφάσιζε νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς προίκα, ἐπειδὴ ἦταν φτωχή, μόνον γιὰ τὰ γ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΗΜΕΡΑ ΜΙΑΣ ΑΘΗΝΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ

II

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Στην εσωτερική αλλη του σπιτιού της Έλλης. Η Έλλη και η Μυρτώ κουβεντιάσουν ξαπλωμένες επάνω σε μαξιλάρια, ενώ περιστερία και παγώνια περιφέρονται δρόγυρά τους.

ΜΥΡΤΩ.—'Αλήθεια, δεν σε ρώτησα τί κάνει ο σύζυγός σου. Όταν ήρθα μου είπαν πως είχε βγει έξω.

ΕΛΛΗ.—'Ο Κλινίας βρίσκεται πάντοτε έξω. Μόλις ξημερώνει, κατεβαίνει κάτω στον Πειραιά για να επιβλέψει το ξεφόρτωμα των εμπορευμάτων του. Έπειτα πηγαίνει στην αγορά και περιφέρεται ανάμεσα στους διαφόρους όμιλους ζητώντας τον τάπητά της ήμερας. Τό μεσημέρι πάλι, καθισμένος κάτω απ' τη σκιά των πλατάνων και με τα πόδια του μέσα στο δροσερό ρεύμα του 'Ιλισσού, άκουει κάποιον απ' αυτούς τους φιλοσόφους που πλημμύρισαν τελευταία τον τόπο και που διδάσκουν την άθανασία της ψυχής. Έπειτα πηγαίνει κ' επισκέπτεται το εργαστήριο του Σεύτιδος ή συναντά τον Περικλή στο σπίτι της 'Ασπασίας... Έτσι ο σύζυγός μου είναι πάντοτε έξω... Έγώ μονάχα βρίσκομαι πάντοτε περιορισμένη στο γυναικωνίτη, και περνάω τις ώρες μου τότε δείχνοντας στις δούλες πώς να ύφαινον, τότε επιβλέποντας τα ψόφια και τότε ταχτοποιώντας στα καθύια τα άσπυρροντά μας...

ΜΥΡΤΩ.—Φταίς εσύ γι' αυτό... Ζης όπως ζούσαν η γυναίκες του παλαιού καιρού. Μα τα πράγματα άλλαξαν πολύ από τότε. Τώρα, η γυναίκες μπορούμε να κάνουμε ό,τι θέλουμε... Η φίλη μας, Έξαρχα, ή Μύριον, άφίνει όλες τις φροντίδες του σπιτιού της στην τροφή της κ' αυτή περνάει όλες τις ώρες της έξω, στα άρματα-πολεία, στα κοσμηματοπωλεία και στα έμπορικά. Η Πραξινόη πάλι πηγαίνει στις μάντισσες. Η Σανθή επισκέπτεται τις φίλες της, και έχει φίλες της όλες τις γυναίκες των 'Αθηναίων. Η Κασσάνδρα συναναστρέφεται τους ποιητές. Η Ροδόπη τέλος γύρισε χθές από ένα μεγάλο ταξίδι το όποιο έκανε μόνη της και του όποιου διηγείται τα θαύματά...

ΕΛΛΗ.—Μα λένε όμως πως η Μύριονα είναι μια κόκκτα, ή Πραξινόη μια περίεργη, ή Σανθή μια φιλάσχη, ή Κασσάνδρα μια σοφή και ή Ροδόπη μια ξεμυαλισμένη... Κανείς δεν λέει γι' αυτές πως είναι καλές γυναίκες.

ΜΥΡΤΩ.—'Αγαπημένη μου Έλλη, αυτό για το όποιο όλος ο κόσμος συμφωνεί είναι ότι δεν υπάρχει καλύτερη γυναίκα από σένα... Είσαι εύτυχισμένη, δεν σου λείπει τίποτε... Φτάνει μόνο ο γιός σου να μην τή κάνει θάλασσα, έτσι μπλεγμένος καθώς είναι...

ΕΛΛΗ.—'Ο γιός μου!... Τί θέλεις να πεις;

ΜΥΡΤΩ.—Θέλω να πω ότι δεν θα επιμείνι να πραγματοποιήσει το τρελό του σχέδιο.

ΕΛΛΗ.—Για ποιο σχέδιο μου μιλάς; Έξηγήσου σε παρακαλώ!... Τα λόγια σου μου προκαλούν μια τρομερή άνησυχία...

ΜΥΡΤΩ.—Μα δεν το ξέρεις... Όχι με συγχωρείς τότε που σου είπα αυτά τα λόγια. Νόμιζα πως ήξερες πως ο γιός σου είναι έρωτευμένος... Είναι ξετρελαμένος με μια αψηλοίδα και έχει όρκιστεί πως δεν θα παντρευτεί άλλον.

ΕΛΛΗ.—Καλώς ώριες στο σπίτι του Κλινία!... 'Ο Έσνος είναι άπειστα-

έρωτομ της ξένης. Μην άφήσης κανένα να μαντέψει τη θλίψη σου.

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ

Η Ξένη κατεβαίνει από το φορείο της. Η Έλλη, μπροστά στο σπίτι της, την υποδέχεται στα πρώτα σκαλοπάτια του προστυλίου. Γύρω της είναι μαζεμένοι οι δούλοι κρατώντας σε κάδους το νερό του λουτρού και δώρα.

ΕΛΛΗ.—Καλώς ώριες στο σπίτι του Κλινία!... 'Ο Έσνος είναι άπειστα-

οιτελει λοιπόν τότε να γνωρίσω την πατρίδα του... 'Αλλοίμονο όμως, κατά την επιστροφή στο νησί μας μας επέτρεψαν πειρατά και διατρέξαμε μεγάλο κίνδυνο... Κατορθώσαμε να σωθούμε, μα ή κόρη μου, που ήταν τότε μόλις δυο χρόνων, ξεφανώθηκε...

ΕΛΛΗ.—Με συγχωρείς που σου ξαναθύμισα μια τόσο όδυνηρή άνάμνηση... 'Όλοι μας έχουμε τις θλίψεις μας... Έύχομαι όστόσο τα όρνια θεάματα που θα δούμε σήμερα να σε διασκεδάσουν...

Η ΞΕΝΗ.—'Από μικρή που ήμουν, ή πιο μεγάλη μου επιθυμία ήταν να παρακολουθήσω την έορτή των Παναθηναίων. Καμιά άλλη έορτή της 'Ελλάδος δεν έχει τόσο μεγάλη φήμη... Αί 'Αθηναί, ανάμεσα ο' όλες τις πόλεις, λάμπουν με μια άσύγκριτη λάμψη...

ΕΛΛΗ.—Μου είναι πολύ ευχάριστο ν' άκούω τέτοια λόγια... Οί έπαινοι προς την πόλη μας έχουν όλη τους την αξία, όταν προέρχονται από το στόμα μιας ξένης... Μα εύχρηστίστην να δεχθής τα δώρα μας, αυτό το διάδημα, αυτό το περιδέραιο, αυτό το κύπελλο που είναι με τόσο τέχνη στολισμένο...

Και τώρα άς μπούμε μέσα στο σπίτι: ή κμαρή σου είναι έτοιμη και μπορείς ν' αναπαυθής... Έπειτα θάρθω να σε πάρω και θα βγούμε έξω μαζί με τη φίλη μου από δω, την όρνια Μυρτώ... Έλπίζω πως δεν θα στενοχωρηθής μαζί μας...

ΣΤΗΝ ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΕΙΑΣ
Η Έλλη, συνοδευόμενη από τη Μυρτώ και την Ξένη, επισκέπτεται τη μεγαλύτερη κόρη της 'Ισμήνης, ή όποια, εγκατεστημένη στην κατοικία της 'Ιερείας, έχει θφάνει τον έρωτά πέπλο που προορίζεται για να προσφερθί σε λίγο στη θεά 'Αθηνά.

ΕΛΛΗ.—'Ο ιέρεια της μεγάλης θεάς, έπίτρεψέ μου να φιλήσω την κόρη μου μια ακόμη φορά πριν εμφανισθί στην πομπή και να σ' ευχαριστήσω για τη φιλοξενία που της έδωσες.

Η ΞΕΝΗ.—Δεν μου όφειλεις καμιά ευχαριστία. Δεν έκανα τίποτε άλλο παρά το καθήκον μου άπέναντι της κόρης σου, ή όποια σέβεται και άγαπά τους Θεούς.

Η ΞΕΝΗ.—'Ετσι λοιπόν ή κόρη σου από έξη μηνών κατοικεί στο σπίτι της 'Ιερείας, κοντά στο ναό και περνάει τις ήμέρες της προσευχομένη και ύφαινοντας;... Μα αυτό είναι σκληρό για μια κόρη έντεκα χρόνων...

ΜΥΡΤΩ.—Δεν μετανιώσεις που ήρθες έδω, μικρούλα μου 'Ισμήνη; Δεν ήλθειες τα άλλα κορίτσια της ηλικίας σου που τρέχουν στην έξοχή, παίζοντας χαρούμενα τη σφαίρα και χορεύοντας...

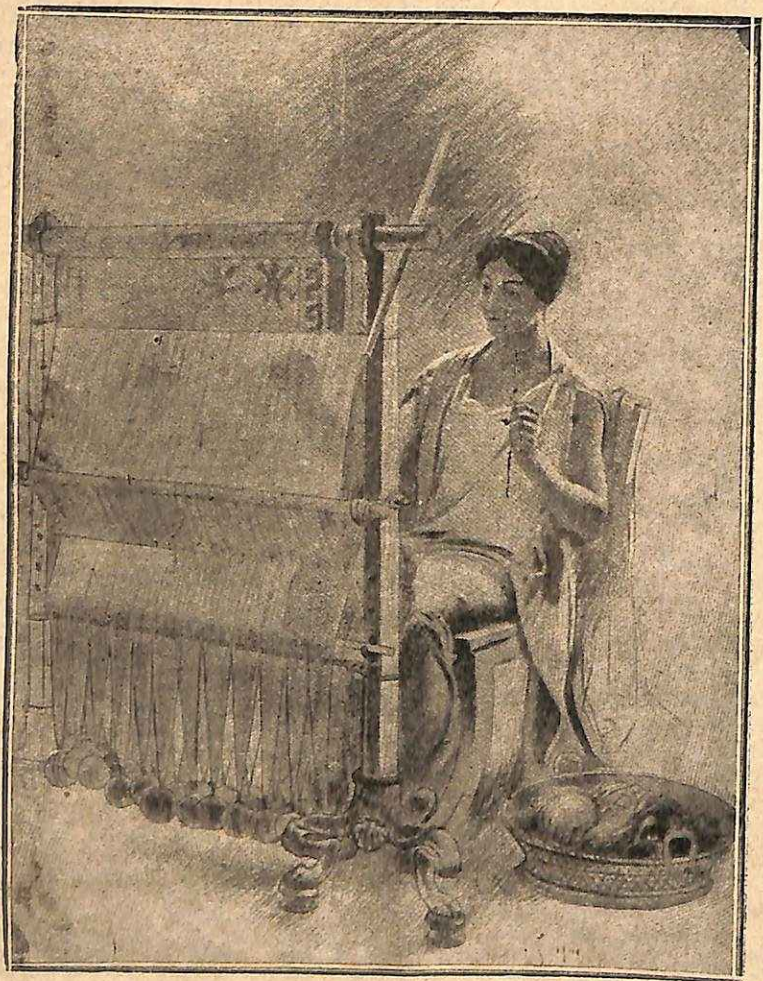
ΕΛΛΗ.—'Εννε οι φύλακες των νόμων. Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΑΚΑΡΙΑ.—'Επειτα έρχονται κορίτσια ντυμένα στα

ισμνήνη. Πώς να τή ζήλεις τη στιγμή που αυτά πρέπει να με ζήλεις.

Η ΞΕΝΗ.—'Σ' ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια!

ΕΛΛΗ.—Δούλοι, κρατήστε την Ξένη, βοηθήστε την να κατέβη!... Βγάλετε της το μανδύα της και τα συνδάλια της... Δώστε της το νερό του λουτρού... 'Αγαπητή φίλη, για πρώτη φορά έρχεσαι στας 'Αθήνας;

Η ΞΕΝΗ.—'Όχι, ήρθα και άλλοτε... 'Ο σύζυγός μου έχει γεννηθί έδω. Η 'Ιποθέσεις του όμως τον άνάγκασαν να εγκατασταθί στο νησί, όπου με γνώρισε και με παντρεύτηκε... Μ' έ-

'Αθηναία οικοδόσποινα στον άργαλειό...

λη έκτός απ' αυτή. Είναι δυνατόν να το άγνοής;

ΕΛΛΗ.—'Ο γιός μου!... Με μια αψηλοίδα; Δεν ξέρω άπολύτως τίποτε... Μα δεν δυοκολεύομαι να σε πιστέψω... Αυτό λοιπόν ήταν το μυστικό που μας έκρυβε ο Κλεόβουλος κ' αυτό ήταν εκείνο που έκανε το σύζυγό μου να φύγη από το σπίτι μαινόμενος;... Όχι! μου έρχεται να τρελλαθώ!...

ΜΥΡΤΩ.—'Ησύχασε, Έλλη... Κάποιος δούλος μπαίνει στην αλλη! Έρχεται φαίνεται να σου άναγγείλι τον

ΕΛΛΗ.—'Ο γιός μου!... Τί θέλεις να πεις;

ΕΛΛΗ.—'Ο γιός μου!... Τί θέλεις να πεις;

ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ CAMI ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΨΑΡΕΜΜΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΙΣ
ΤΟ ΔΡΟΣΚΟΠΙΟ

Η σκηνή παριστάνει το δωμάτιο της Μιάρκας της Μάγισσας.

ΜΙΑΡΚΑ Η ΜΑΓΙΣΣΑ.—Καθισμένη ανάμεσα στη βαλσαμωμένη κοκκινιά μου και στο έξημερωμένο κοράκι μου, μ' ένα μάθρο γάτο στα γόνατά μου και με το χέρι μου άκουμπισμένο σε μια νεκροκεφαλή, περμένω τους πελάτας μου.

Μπαίνει μέσα ο Κύριος Χ... ο όποιος θέλει να μάθι το μέλλον του.

Ο ΚΥΡΙΟΣ Χ...—Καλημέρα, Μιάρκα. Μπορείς να μου πής ποιά θα είναι ή Μοίρα μου;

ΜΙΑΡΚΑ Η ΜΑΓΙΣΣΑ.—Για να σου φανερώσω το μέλλον σου.

Η Έλλη, τα παιδιά της, ή Ξένη και ή Μυρτώ κάθονται ψηλά στη μεγάλη σκάλα, από την όποια θα περάσει ή πομπή για ν' ανεβή στην 'Ακρόπολη.

ΕΛΛΗ.—'Επί τέλους! Έδώ είμαστε κάτω άνετα και θα τα δούμε όλα... Φοβόμουν πως δεν θα κατορθώναμε να βρούμε θέσι... Τί πλήθος!... Κόντεψα να σκάσω!

ΜΥΡΤΩ.—'Α! έγώ είμαι ευχαριστημένη που είναι τόσος κόσμος!... Δεν ύπάρχει μεγαλύτερη ευχάριστης παρά να βρίσκεσαι κανείς μέσα στο πλήθος... Στριμώγγεται, φωνάζει, γελάει!

ΕΛΛΗ.—'Ανθρώποι που δεν τους γνωρίζεις σου πετάνε διάφορα πειραχτικά λόγια, τα όποια άναπαυδίδεις άμέσως!...

ΕΛΛΗ.—Πρόσεχε στα λόγια σου, Μυρτώ... Καί σύ, προσφίλης Ξένη, θα δής χωρίς άλλο μέσ' στο πλήθος πολλούς συμπατριώτες σου... Ποτέ δεν ύπήρχε τέτοια συρροή κόσμου... 'Ηρθαν κ' από τα πιο μακρινά μέρη της 'Ελλάδος... Κι' αυτό γιατί ο Περικλής εγκαταλείπει σήμερα τα νέα έργα τέχνης, των όποιων την έκτέλεσι επέδωκε από καιρό. 'Η Θεά δεν είχε ακόμα ένα ναό άνάξιο της... Να τώρα που ο ναός αυτός τελειώσε... Είναι ο Παρθενών, το θαύμα της 'Ακροπόλεως.

ΜΥΡΤΩ.—Τόν βλέπουμε καλά από δω!... Τί άρμονία διαστάσεων, τί καθάρτης γραμμών, πόσο το χτίριο ύψώνεται μέσ' στο γαλάζιο ούρανό!...

Η ΞΕΝΗ.—Ποιοι καλλιτέχναι τον έχτισαν;

ΕΛΛΗ.—'Ο Καλλικράτης και ο 'Ικνίσιος ήσαν οί άρχιτέκτονες. 'Ο Φειδίας σκόλασε τ' άγάλματα του αετώματος και τις μετώπες των όποιων ή μαρμαρίνες μορφές φαίνονται σαν ν' άναπνέουν...

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΑΚΑΡΙΑ.—Μητέρα! 'Η πομπή άρχίζει... Βλέπω στην πρώτη γραμμή γέροντες τυλιγμένους στους μανδύες τους και στηριγμένους στο ραβδί τους!...

ΕΛΛΗ.—Είναι οί φύλακες των νόμων.

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΑΚΑΡΙΑ.—'Επειτα έρχονται κορίτσια ντυμένα στα

λον σου, πρέπει να κοιμηθώ πρώτα. (Σαπλώνεται σε μια κοιλία). Νανούρισε με αγά-αγά...

Ο ΚΥΡΙΟΣ Χ... (γανουρίζοντας την).—Κοιμήθηκες, Μιάρκα;

ΜΙΑΡΚΑ.—'Οχι ακόμα. Για να κοιμηθώ, θα τραγουδήσω μόνη μου ένα μαγικό νανούρισμα... (Τραγουδάει).

Νάνι άς κάνει στη στιγμή φά, σόλ, λά, σί, ντό, ρέ, μί, φά, σόλ, λά, σί!...

Νάνι ή μάγισσα ή χουσή ντό, ρέ, μί, φά, σόλ, λά, σί!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ Χ.—Κοιμάσαι, Μιάρκα Μάγισσα;

ΜΙΑΡΚΑ.—Κοιμάμαι βαθεία.

Ο ΚΥΡΙΟΣ Χ.—Ποιά θα είναι ή μοίρα μου;

ΜΙΑΡΚΑ.—Θα πεθάνεις από σιδηροδρομικό δυστύχημα.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΑΞΙΣ
ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ ΔΙΑΦΥΓΕΙΝ ΑΔΥΝΑΤΟΝ

Η σκηνή παριστάνει ένα δρόμο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ Χ... (σ' ένα φίλο του).—Πάνε δέκα χρόνια τώρα που μια μάγισσα μου προφήτευσε ότι θα πεθάνω από σιδηροδρομικό δυστύχημα. 'Ετσι, έλαβα κ'

έγώ όλες τις προφυλάξεις μου... 'Από εκείνη την ήμερα δεν άνέβηκα ποτέ μου σε σιδηρόδρομο... Κατήργησα

ακόμα και το τραίνο με το όποιο πήγαινα στο σπίτι μου... Μπορώ λοιπόν να γελάω με τη μοίρα μου προφητεία της μάγισσας...

Ο ΦΙΛΟΣ.—Κανείς δεν μπορεί να ξεφύγι από τη μοίρα του...

Ο ΚΥΡΙΟΣ Χ...—Μα να που με την κουβέντα φτάσαμε κιάλας στο σπίτι μου...

Ο ΦΙΛΟΣ.—Δες το γιό σου που σκαμμένος από το παράθυρο του πέμπτου πατώματος σου φωνάζει χαρούμενα...

Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ Χ... (σκαμμένος στο παράθυρο).—Μπαμπά! Μπαμπά! Κιτάζε τή όρνια παγινίδι που μου χάρισε ένας κύριος που γνωρίζει τη μαμά. (Σαλεύει το παγινίδι του, το όποιο, σε μια στιγμή του ξεφεύγει και πέφτει κάτω στο δρόμο, χτυπώντας τον κύριο Χ... κατά κεφαλή).

Ο ΚΥΡΙΟΣ Χ... (σαστισμένος).—'Ο ούρανοί!... 'Ο Θεός!... Αυτό το παγινίδι, πέφτοντας από τόσο ύψος, μου συνέτρεψε το κρα-

νίο!... (Στο φίλο του).—Βλέπεις που ή Μιάρκα ή Μάγισσα γελάστηκε... Δεν πεθαίνα από σιδηροδρομικό δυστύχημα, αλλά από ένα παγινίδι...

Ο ΦΙΛΟΣ (δείχνοντάς του το παγινίδι).—Κιτάζε... Είναι ένας μικρός σιδηροδρομικός... Κανένας δεν ξεφεύγει από τη μοίρα του...

Ο ΚΥΡΙΟΣ Χ... (ξεψυχώντας). 'Αλλοίμονο!... ναί!... Το μέλλον διαφυγείν άδύνατον, όπως έλεγαν και οί άρχαίοι...

Α δ λ α ι α

CAMI

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΔΕΞ. ΔΟΥΜΑ

ΤΟ ΝΥΦΙΚΟ ΦΟΡΕΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

«Τότε» από δυο μέρες η Καικιλία έλαβε πάλι απ' τον Έδουάρδο μια νέα επιστολή, την ακόλουθη:

«Αγαπητή μου Καικιλία,

«Βρίσκομαι στη Βολωνία. Κατέλυσα μάλιστα στο μικρό δωμάτιο όπου είχες μείνει κι' εσύ άλλοτε, κι' έτσι είμαι πάντα μαζί σου.

«Οι δεσμοί που μās συνδέουν είναι άδρατοι, αλλά πραγματικοί. Εφόσον βλέπω τους τόπους όπου σε είχα δει, νομίζω ότι σ' έχω μπροστά μου και ότι δεν θα αποχωριστώ από σε.

«Αυτή τη στιγμή είδοποιούμαι ότι το πλοίο αναχωρεί ύστερ' από δυο ώρες. Μόλις θα προφτάσω λοιπόν να τρέξω στην παραλία που μου προκαλεί τόσες αναμνήσεις, στην παραλία που την είδες μαζί μ' εμέ και που εγώ τώρα θα την ιδώ μοναχός μου...

«Μου φαίνεται ότι θα μπορούσα να μείνω για παντοτεινά σ' αυτή την παραλία όπου περιπλανηθήκαμε άλλοτε μαζί μου κι' όπου θαρρώ πως εξετάζοντας με προσοχή θα ξαναβρω τα χράρια των βημάτων σου... Μπροστά στο θέαμα της νωθής των έ- αυτό μου ν' αλλάξει εντελώς...

«Αισθάνομαι τώρα να σ' αγαπώ όπως τα λουλούδια αγαπούν τον ήλιο στον ερχομό της άνοιξης, όπως η θάλασσα αγαπά τον ουρανό στις όμορφες καλοκαιρινές βραδιές, όπως θ' αγαπά πάντα η γη το Θεό...

«Ω, σε μια τέτοια στιγμή βρίσκομαι πως κι' αυτός ο θάνατος είναι ανίκανος να μās χωρίσει, Καικιλία. Τόσο μεγάλη νωθία δύνامي της αγάπης μας και τόσο ισχυρό το αίσθημα που μās ενώνει...

«Καλή αντάμωσι λοιπόν, Καικιλία! Το πλοίο εινε έτοιμο και πρέπει να φύγω. Την επιστολή αυτή την αφήνω στην κυρία ν' Αμωρὸν για να τη στείλη με το Ταχυδρομείο.

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ»

Ογτώ μέρες πέρασαν. Κι' έξαφνα η Καικιλία έλαβε κι' άλλη επιστολή από τον Έδουάρδο, την οποία οι αναγνώστες μας θα μās επιτρέψουν να παραθέσουμε, αφού ε'ινε κι' η τελευταία:

«Αγαπημένη μου Καικιλία,

«Στην γη δεν περνάει πού να μη σε θυμηθώ... Όπου κι' αν βρίσκομαι, ότι κι' αν κάνω, πάντα μέσα στη σκέπη μου βρίσκεσαι... Βλέπω διαρκώς καινούργιους κι' αγνώστους τόπους, μα δεν μπορούν να απασχολήσουν την προσοχή μου και να με κάνουν να σε ξεχάσω έστω και για ένα λεπτό... Σ' έχω πάντα μπροστά στα μάτια μου και μέσα στο μυαλό μου... Μ' αλλοιμονο! Η πραγματικότητα εινε τόσο οικληρή και σό, αγαπημένη μου, βρίσκεσαι τόσο μακριά μου!... Η μεγάλη, η άπειρη θάλασσα μās χωρίζει και όσο περ-

νάει ο καιρός, τόσο πιο πολύ απομακρύνομαι από σενα...

«Η αγάπη εινε ανίκανη να διασχίση τον Ωκεανό και να με φέρη πάλι κοντά σου, όπως σε κάθε στιγμή νοσταλγώ... Τι φειχτός χωρισμός!... Προτιμώτερος από το χωρισμό για έναν άνθρωπο που αγαπάει όπως εγώ, εινε ο θάνατος... Τούλάχιστον, πεθαίνοντας κανείς, παύει πειά να αισθάνεται και δεν νοιώθει τη μαρτυρική αυτή αγωνία που με βασανίζει από τη στιγμή που σε άφησα...

«Πότε θα σε ξαναϊδω!... Πότε θαρθή η εδλογμένη μέρα που θα σφιξω και πάλι στην αγκαλιά μου και θα γίνω ευτυχισμένος... Ω!

«Πότε θα σε ξαναϊδω!... Πότε θαρθή η εδλογμένη μέρα που θα σφιξω και πάλι στην αγκαλιά μου και θα γίνω ευτυχισμένος... Ω!

«Πότε θα σε ξαναϊδω!... Πότε θαρθή η εδλογμένη μέρα που θα σφιξω και πάλι στην αγκαλιά μου και θα γίνω ευτυχισμένος... Ω!

«Πότε θα σε ξαναϊδω!... Πότε θαρθή η εδλογμένη μέρα που θα σφιξω και πάλι στην αγκαλιά μου και θα γίνω ευτυχισμένος... Ω!

«Πότε θα σε ξαναϊδω!... Πότε θαρθή η εδλογμένη μέρα που θα σφιξω και πάλι στην αγκαλιά μου και θα γίνω ευτυχισμένος... Ω!

«Πότε θα σε ξαναϊδω!... Πότε θαρθή η εδλογμένη μέρα που θα σφιξω και πάλι στην αγκαλιά μου και θα γίνω ευτυχισμένος... Ω!

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ»

Ογτώ μέρες πέρασαν. Κι' έξαφνα η Καικιλία έλαβε κι' άλλη επιστολή από τον Έδουάρδο, την οποία οι αναγνώστες μας θα μās επιτρέψουν να παραθέσουμε, αφού ε'ινε κι' η τελευταία:

«Αγαπημένη μου Καικιλία,

«Στην γη δεν περνάει πού να μη σε θυμηθώ... Όπου κι' αν βρίσκομαι, ότι κι' αν κάνω, πάντα μέσα στη σκέπη μου βρίσκεσαι... Βλέπω διαρκώς καινούργιους κι' αγνώστους τόπους, μα δεν μπορούν να απασχολήσουν την προσοχή μου και να με κάνουν να σε ξεχάσω έστω και για ένα λεπτό... Σ' έχω πάντα μπροστά στα μάτια μου και μέσα στο μυαλό μου... Μ' αλλοιμονο! Η πραγματικότητα εινε τόσο οικληρή και σό, αγαπημένη μου, βρίσκεσαι τόσο μακριά μου!... Η μεγάλη, η άπειρη θάλασσα μās χωρίζει και όσο περ-

«Αγαπημένη μου Καικιλία,

«Στην γη δεν περνάει πού να μη σε θυμηθώ... Όπου κι' αν βρίσκομαι, ότι κι' αν κάνω, πάντα μέσα στη σκέπη μου βρίσκεσαι... Βλέπω διαρκώς καινούργιους κι' αγνώστους τόπους, μα δεν μπορούν να απασχολήσουν την προσοχή μου και να με κάνουν να σε ξεχάσω έστω και για ένα λεπτό... Σ' έχω πάντα μπροστά στα μάτια μου και μέσα στο μυαλό μου... Μ' αλλοιμονο! Η πραγματικότητα εινε τόσο οικληρή και σό, αγαπημένη μου, βρίσκεσαι τόσο μακριά μου!... Η μεγάλη, η άπειρη θάλασσα μās χωρίζει και όσο περ-

«Αγαπημένη μου Καικιλία,

«Στην γη δεν περνάει πού να μη σε θυμηθώ... Όπου κι' αν βρίσκομαι, ότι κι' αν κάνω, πάντα μέσα στη σκέπη μου βρίσκεσαι... Βλέπω διαρκώς καινούργιους κι' αγνώστους τόπους, μα δεν μπορούν να απασχολήσουν την προσοχή μου και να με κάνουν να σε ξεχάσω έστω και για ένα λεπτό... Σ' έχω πάντα μπροστά στα μάτια μου και μέσα στο μυαλό μου... Μ' αλλοιμονο! Η πραγματικότητα εινε τόσο οικληρή και σό, αγαπημένη μου, βρίσκεσαι τόσο μακριά μου!... Η μεγάλη, η άπειρη θάλασσα μās χωρίζει και όσο περ-

Τα γράμματα αυτά του Έδουάρδου έκαναν μεγάλο καλό στην Καικιλία. Εινε πιο ήσυχη τώρα. Ελπίζει και χάνει υπομονή. Περιμένει... Ναί, δεν θ' άργηση να γυρίση ο καλός της. Θα την πάρη τότε και θα πάνε να ζήσουν για πάντα μαζί. Και τίποτε, μα τίποτε πειά δεν θα τους χωρίση. Η ευτυχία τους θα εινε ατελείωτη, αιώνια.

Η σκέψις αυτές παρηγορούν και χύνουν βάλαμο στην καρδιά της ά- θώας κόρης.

«Ένα πρωί, η Καικιλία είχε μια καλή εμπνευσι. Αποφάσισε να αγοράση το μεταξωτό ύφασμα που χρειαζόταν και ν' άρχιση να ράβη το νυ- φικό.

Η Καικιλία εινε άρτισμένη τώρα στο νυφικό της. Εκείνο που θαυμάζουν όλοι εινε τα κεντημάτα της πάνω σ' αυτό. Επρόκειτο έλληθεια για ένα άριστο έργο...

Η Καικιλία κεντώντας το νυφικό της, άλλοτε έκλαιγε στην ανάμνησι της νεκρής μητέρας της κι' άλλοτε έκκυβε και φιλούσε το ύφασμα με συγκίνησι ψιθυρίζοντας:

— Δώσε, Θεέ μου, να γυρίση ο Έδουάρδος και να το φορέσω την ήμέ- ρα του γάμου μας!

Έτσι, με το κέντημα του νυφικού φορέματός της, με την έλπιδα του γυρισμού του Έδουάρδου, με το βάλαμο πούχυναν στην φυγή της Καικιλίας, τα γράμματα που της έστειλε ο αγαπημένος της, περνούσε σιγά-σιγά ο καιρός, περνούσαν ή μέρες και οι μήνες.

Στο μεταξύ αυτό ο Έδουάρδος ταξίδευε πάντα για τη Γουαδελούπα. Ταξίδευε κι' όνειρευόταν κι' αυτός την αγαπημένη του.

Ήταν βέβαιος πως ο θεός του θ' άκουγε με συμπάθεια τα λόγια του και δεν θάφευε αντίρρησι για το γάμο του με την κόρη που τόσο έλάτρευε.

Θα τον προκαλούσε τόσο καλή και τόσο ευγενική ήταν η λατρευτή του Καικιλία...

Επ' τέλους, η «Ωραία Άννα» έφτασε ένα πρωί στη Γουαδελούπα. Ο Έδουάρδος πήρε τις άποσκευές του, πήδησε έξω και ζήτησε από τον πρώτο άνθρωπο που βρήκε να τον οδηγήσει στο κατάστημα του θεού του.

Ο θεός του ήταν πολύ γνωστός στη Γουαδελούπα. Δεν δυσκολέυτηκε συνεπώς να τον βρή ο Έδουάρδος και σε λίγο έπεφτε στην αγκαλιά του βαθύπλουτου γηραιού συγγενούς του και δεχόταν τα φιλήματα του και τα χείλια του.

Ο θεός του Έδουάρδου ήταν πέν- να από 80 χρόνων. Διετηρείτο όμως θαυμασία.

— Κάθισε μαζί μου. Από σήμερα αρχίζω μια πιο σοβαρή εργασία. Θα τοιμάσω το νυφικό μου φόρεμα...

Τις άλλες μέρες η δυο νέες άγόρα- ζαν όλες τις εφημερίδες κι' έκοβαν τις ειδήσεις τις σχετικές με την ά- πόδοσι της περιουσίας στους επανελ- θόντας έξοριστους βασιλοφρονες. Η Καικιλία ενδιαφερόταν και για τη δι- κή της περιουσία. Μα τώρα πειά τ' άφησε όλα. «Ένα μονάχα την ενδιέ- φερε: Το νυφικό της φόρεμα.

Η φίλη της κάθισε κοντά της, αφήνοντας στο τραπέζι το πάκο των εφημερίδων που κουβαλούσε μαζί της.

— Ωστε δεν θα ψαλιδίσουμε σήμε- ρα τα φύλλα; ρώτησε.

— Σήμερα, για τελευταία φορά, ναί, είπε η Καικιλία. Από αύριο θ- μως, όριστικά από αύριο, θα βάλω μπρός το φόρεμά μου...

Αρκετές μέρες πέρασαν εν τώ με- ταξύ.

Η Καικιλία εινε άρτισμένη τώρα στο νυφικό της. Εκείνο που θαυμάζουν όλοι εινε τα κεντημάτα της πάνω σ' αυτό. Επρόκειτο έλληθεια για ένα άριστο έργο...

Η Καικιλία κεντώντας το νυφικό της, άλλοτε έκλαιγε στην ανάμνησι της νεκρής μητέρας της κι' άλλοτε έκκυβε και φιλούσε το ύφασμα με συγκίνησι ψιθυρίζοντας:

— Δώσε, Θεέ μου, να γυρίση ο Έδουάρδος και να το φορέσω την ήμέ- ρα του γάμου μας!

Έτσι, με το κέντημα του νυφικού φορέματός της, με την έλπιδα του γυρισμού του Έδουάρδου, με το βάλαμο πούχυναν στην φυγή της Καικιλίας, τα γράμματα που της έστειλε ο αγαπημένος της, περνούσε σιγά-σιγά ο καιρός, περνούσαν ή μέρες και οι μήνες.

Στο μεταξύ αυτό ο Έδουάρδος ταξίδευε πάντα για τη Γουαδελούπα. Ταξίδευε κι' όνειρευόταν κι' αυτός την αγαπημένη του.

Ήταν βέβαιος πως ο θεός του θ' άκουγε με συμπάθεια τα λόγια του και δεν θάφευε αντίρρησι για το γάμο του με την κόρη που τόσο έλάτρευε.

Θα τον προκαλούσε τόσο καλή και τόσο ευγενική ήταν η λατρευτή του Καικιλία...

Επ' τέλους, η «Ωραία Άννα» έφτασε ένα πρωί στη Γουαδελούπα. Ο Έδουάρδος πήρε τις άποσκευές του, πήδησε έξω και ζήτησε από τον πρώτο άνθρωπο που βρήκε να τον οδηγήσει στο κατάστημα του θεού του.

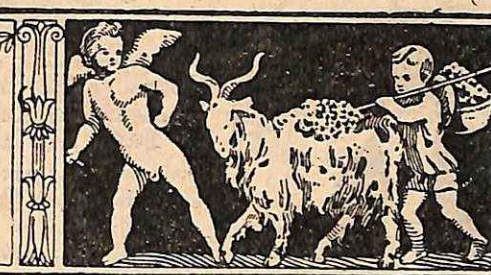
Ο θεός του ήταν πολύ γνωστός στη Γουαδελούπα. Δεν δυσκολέυτηκε συνεπώς να τον βρή ο Έδουάρδος και σε λίγο έπεφτε στην αγκαλιά του βαθύπλουτου γηραιού συγγενούς του και δεχόταν τα φιλήματα του και τα χείλια του.

(Ακολουθεί).

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Ο ΚΛΕΙΔΩΝΑΣ ΣΤΗΝ ΠΙΝΔΟ

Ένας κλειδώνας, Έλληνο-ελλάκιος. Στα βλαχόφωνα χωριά της Πίνδου. Τα μπουκέτα του «Αϊ Γιάννη». Η όμορφη που κοιμήθηκε στις κερασιές τα φύλλα. Η τελετή του νερού της βρύσης. Ειδωλοατρικές λιτανείες στο χωριό. Το νερό του κλειδώνα και τα μαλλιά των κοριτσιών. Γρεβενιώτικα τραγούδια του κλειδώνα. Μπουκέτα μακαρμένα και μπουκέτα δροσερά. Το μέλι και το γάλα του «Αϊ Γιάννη». Και έλιγα καρναβάλλια τ' «Αϊ Γιάννη». Τα καρναβάλλια των ήλιετροπών.

Στα βλαχόφωνα χωριά της Πίνδου, την παραμονή του «Αϊ—Γιαννιού, μετά το βασίλειμα του ήλιου, όλα τα κορίτσια της γειτονιάς για να δουν πως θα πάη η χρονιά τους, κι' αν θα παντρευτούν άπάνω στο χρόνο, μαζεύονται σ' ένα σπίτι, που να έχη καινούργια νύφη, δηλαδή γυναίκα νεοστεφανωμένη, κι' αφού ποιν από ένα τάσι γάλα βγαίνουν ύστερα έξω για να μαζέψουνε δυο λογής λουλούδια βρούνε καθώς και φύλλα από κορομηλιά. Με τα λουλούδια αυτά κάθε κορίτσι θα κάνει και από ένα χωριστό μπουκέτο. Το μπουκέτο αυτό το δένουν μ' ένα σχοινί και μέσα στο σχοινί περνούν ένα δαχτυλίδι χρυσό, άσημένο ή και μπρούτζινο...

«Ένα κορίτσι τότε θα μαζέψη όλα τα μπουκέτα και θα τα βάλη μέσα σ' ένα κιούπι, τον Κλειδώνα.

Την ώρα που το κορίτσι βάει μέσα στο κιούπι τα λουλούδια, τα άλλα κορίτσια συγκεντρωμένα γύρω της τραγουδούν το ακόλουθο τραγούδι του «Αϊ—Γιαννιού, το όποιον εινε μισό Έλληνο και μισό Βλάχο:

— Πού κοιμόσουν πρὸς την νύχτα; — Κάτω απ' της μηλιάς τα μύλα, απ' της αχλαδιάς τ' αχλάδια κι' απ' της κερασιάς τα φύλλα. Τα φύλλα γίνανε πουλιά, πουλιά, που κελαιδοσαν και στους κάμπους, στα λαγκάδια, τον καυμό μου διαλαλούσαν.

— Πώς κοιμήθηκες, βρε νύφη, μέσ' στην τόσο ξενημά, δεν φοβήθηκες τους λύκους, κι' όλα τ' άγρια θεία; — Γελάστηκα και πλάγιασα σ' της κερασιάς τα φύλλα, τα φύλλα γίνανε πουλιά ξυπνήσαν τους τσοπάνους, και οι τσοπάνοι τους βοσκούς, βοσκοί τους κεχαγιάδες, ξυπνάει και μια όμορφη, που κάποιον περιμένει, ξυπνάει νηές και κοπελλίες ξυπνάει παλληκάρια και βρήκε κάθε κοπελλιά και πήρε τον καλό της, κι' εγώ μονάχα απόμεινα χωρίς τον έδικο μου...

Όταν τραγουδούν το τραγούδι αυτό, σκεπάζει ένα κορίτσι το κιούπι με το σκέπασμά του και το κλειδώνει με μια κλειδωνιά στη λαβή. «Επειτα το κορίτσι αυτό θα πάρη ένα άλλο κορίτσι πολύ μικρό καβάλλα στους ώμους της και θα βυθιστεί τραγουδώντας προς τη βρύση, ενώ όλη η παρέα θα την ακολουθή τραγουδώντας επίσης και κρατώντας το κιούπι από τα χέ-

ρια. Να το τραγούδι που λένε τότε: Κίνησα τον δρόμο, δρόμο το στενό το μονοπάτι. Βρίσκα μια μηλιά στον δρόμο, κι' άπλωσα να πάρω μύλο. Κι' η μηλιά μ' απολογήθη: — Μη το παίρνεις, μη τ' αφήνεις, τά έχει ο αφέντης μετρημένα κι' η κυρά λογαριασμένα...

Στη βρύση ή κοπέλλες θα ρίξουνε λίγο νερό μέσ' στο κιούπι και έπειτα θα πάνε σε άλλες δυο βρύσες, όπου θα το άπογοιμίσουν. Όταν περνούν από τις άλλες βρύσες το νερό, τραγουδάνε πάλι Έλληνικά το ακόλουθο τραγούδι:

Βρυσούλες πετροκάγκελες δώστε μας νερό να βρέξουμε τον κλειδώνα,

να βρέξουμε τον κλειδώνα,

να βρέξουμε τον κλειδώνα,

να βρέξουμε τον κλειδώνα,

να βρέξουμε τον κλειδώνα,

να βρέξουμε τον κλειδώνα,

να βρέξουμε τον κλειδώνα,

να βρέξουμε τον κλειδώνα,

να βρέξουμε τον κλειδώνα,

να βρέξουμε τον κλειδώνα,

να βρέξουμε τον κλειδώνα,

να βρέξουμε τον κλειδώνα,

να βρέξουμε τον κλειδώνα,

να βρέξουμε τον κλειδώνα,

τα βάζουν επάνω στο κεφάλι τους και βγαίνουν έξω ακολουθούμενες από όλη τη συντροφιά.

Η ίδια περιφορά των κιουπιών γίνεται και στις άλλες γειτονιές του χωριού, και έτσι στο τέλος όλες ή πα- ρες μαζεύονται άπάνω ψηλά στο «χο- ροστάσι».

Εκεί, βάζουν τα κιούπια όλων των γειτονιών στο ίδιο μέρος και αρχίζουν να χορεύουν γύρω-γύρω με δόγανα και με βιολιά, ως το βράδυ.

«Αμα θα τελειώση ο χορός, κάθε πα- ρέα θα πάρη πάλι το κιούπι της και θα διευθυνθή στο σπίτι, από το όποιο ξεκίνησε.

Εκεί βάζουνε πάλι το κιούπι στη μέση της σάλας, το άνοιγουνε και κά- θε κορίτσι παίρνει τότε από μέσα το

μπουκέτα τους. «Αμα ένα μπουκέτο βγαίνει μαρμαγιασμένο απ' το κιούπι, αυτό σημαίνει ότι το σπίτι του κορι- τσιού, στο όποιο άνήκει δεν θα πάη καλά τη χρονιά αυτή και ότι το κορί- τσι αυτό δεν θα παντρευτή μέσα στο χρόνο. «Αν όμως το μπουκέτο βγή δρο- σερό και φρέσκο, τότε όλες ή εύτυχες θα πάνε στο κοριτσιού το σπίτι, και μέσα στο χρόνο το κορίτσι θα παντρευ- τή με όποιον θέλει ή καρδιά του!...

Επίσης κυττάνε και τα δαχτυλίδια που εινε δεμένα στο μπουκέτο το σχοινί. «Αν βγούνε καθαρά, αυτό εινε καλό σημάδι. «Αν όμως βγούνε μαυρι- σμένα ή θαμπωμένα, όχι.

Κατόπιν τρώνε μέλι για να εινε γλυ- κές, και πίνουν γάλα για να εινε όλον το χρόνο φρέσκες. Το μέλι και το γά- λα αυτό το λέν «Μέλι και γάλα τ' «Αϊ- Γιαννιού».

Επειτα κάθε κορίτσι τραβάει λίγο την κοταίδα του άλλου, καθώς θα εινε βρεγμένη από το νερό του κλειδώνα, για να μεγαλώσουν και να μακρύνουν, όπως πιστεύουν, τα μαλλιά τους.

Και έπειτα, αφού ευχηθούν: «Χρό- νια πολλά, και του χρόνου καλύτερα!» φεύγουν και έτσι τελειώνει ή γιορτή.

Και αυτός μὲν εινε ο κλειδώνας των κοριτσιών.

Αλλά και τα άγόρια γιορτάζουν τον κλειδώνα στην Πίνδο.

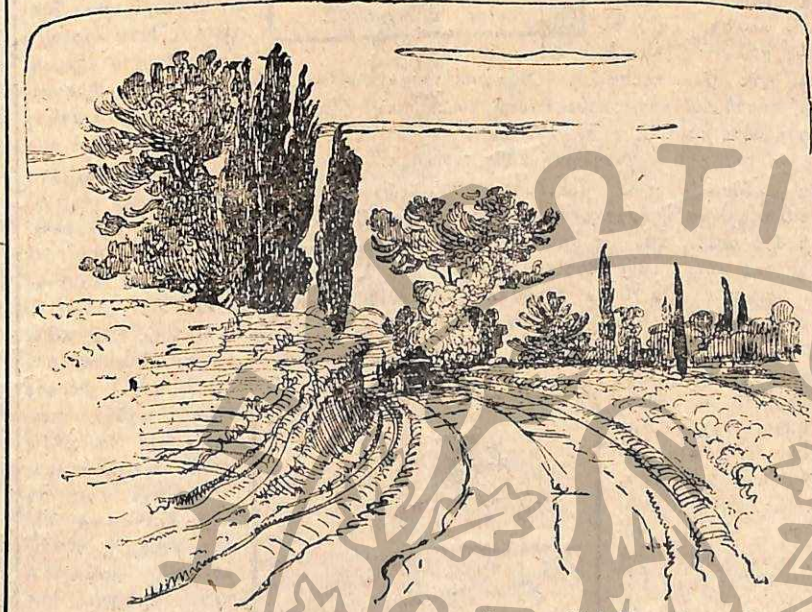
Τα παιδιά όλη την ήμερα του «Αϊ— Γιαννιού, γίνονται μασκαράδες και έ- ται άγνώριστα γιορίζουν στους δρόμους και περάζουν τα κορίτσια.

Τα πειράγματά τους όμως αυτά εινε άθωα κι' άκακα και περιορίζονται μόνο σε λίγα άστεία λόγια.

Το μασκάρεμα αυτό του «Αϊ—Γιαν- νιού, λείψανον άρχαίου ειδωλοατρικού έθιμου των ήλιετροπών του έτους, φαί- νεται ότι διεσώθη μόνον στα χωριά των Γρεβενών.

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ

Η πρώτη Αμερικανική σημαία με τις ερυθρόλευκες ταινίες και τοις λευ- κούς άστέρους κατασκευάσθη τον Ιού- νιο του 1776 από μια Αμερικανίδα ή- φάντρα κάτοικο της Φιλαδελφείας, ή- νομαζομένη Ρός. Η σημαία αυτή έγι- νε επί τη βάση σχεδίου του στρατη- γού Γεωργίου Ουάσιγκτον.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΜΑΤΙΑ

ΤΟΥ GEORGES BERTIER

«Ω, τί ωραία μάτια! Μάτια υπέροχα, βέβα! Γλυκά, τρυφερά, χαϊδευτικά. Μάτια βελούδινα! Μάτια βαθεία κι' απέραντα! Μάτια που σε καρφώνουν άκίνητο στη θέσι σου! Είναι τάχα ανάγκη να προσέσω βί: τα μάτια αυτά τ' έχεις μιά γυναίκα; Όχι, βέβαια... Γιατί θα μαντέψατε κιόλας ότι αν ήταν αντρική, δεν θα καθόμουν να μιλάω γι' αυτά έτσι... Είναι τα μάτια της κυρίας Φραγκίσκης Σερβέν. Έτσι όπως είναι, δηλαδή υπέροχα, δημιουργήσαν ολόκληρη την εύτυχία του κ. Σερβέν. Αυτά τον έταβαν. Αυτά είδε πρώτα στη σύζυγό του. Κι' αυτά παντρεύτηκε, μα την άλλη βία!

«Ολα εκεί της είχε προσηλ...»

Πολύ ωραία! Μά' έτσι όπως είναι τα μάτια αυτά, δηλαδή βίαια και ασύγκριτα, δημιουργήσαν και τη δυστυχία του κ. Σερβέν. Αν είχατε κρατήσει στο δρόμο, από το μπράτσο, μιά γυναίκα την οποία αγαπάτε, θα με καταλάβατε... Γιατί, επειδή κρατάει στο δρόμο τη γυναίκα του από το μπράτσο, ο κ. Σερβέν είναι δυστυχισμένος. Πεσπατούν και διασταυρώνονται μ' ένα σωρό ανθρώπους. Ανάμεσα στους ανθρώπους αυτούς, οι περισσότεροι είναι νέοι άντρες. Με καταλαβαίνετε τώρα; Όλοι οι άντρες κυττάζουν την κ. Σερβέν. Την κυττάζουν στα μάτια. Τα μάτια, διάδολε! Είναι το μέρος που πέφτει πρώτα-πρώτα το βλέμμα... Και όταν τα μάτια είναι σαν της κ. Σερβέν, τόσο μέγα, τόσο γλυκά, τόσο θεαρά, δεν μένει άντρας που να μ' σταθί άκίνητος από θαυμασμό μπροστά τους! Και δεν ανησυχούν αν ένας κύριος κρατάει αυτή τη γυναίκα από το μπράτσο: Αυτό δεν τους στεναχωρεί καθόλου...

Πώς είπατε; Είναι κολακευτικό για έναν άντρα να νοιώθει ότι η γυναίκα του προκαλεί τέτοιον θαυμασμό; Ναι, αλλά μέχρι ενός σημείου. Άμα ξεπεραστεί το σημείο αυτό, το πράγμα γίνεται εξοργιστικό... Και στην περίπτωση του κ. Σερβέν το σημείο αυτό έχει ξεπεραστεί πολύ και πρό πολλού.

Τού κάκου καρφώνει άγρια τα δικά του βλέμματα στους αναίδεις αυτούς κυρίους! Αυτό δεν τους εμποδίζει να κυττάζουν τη γυναίκα του... Έτσι καταστρέφονται οι καλύτεροι περίπατοι του. Όταν πάλι ξέρει πως η γυναίκα του βρίσκεται μόνη έξω, υποφέρει άκρια περισσότερο... Καταλαβαίνει ότι την παρακολουθούν... Καταλαβαίνει άκρια ότι οι αναίδεστοι την πλησιάζουν και της φιλνιζούν: «Τί ωραία μάτια!... Τί ωραία μάτια!...»

Επειδή η Φραγκίσκη είναι τίμια γυναίκα, όταν γυρίζει στο σπίτι, του

τά διηγείται όλα αυτά για να γελάσουν: «Ένας άκρια ήλιος—του λέει—μ' ενοχλούσε στο δρόμο...» Ο κ. Σερβέν είναι καταγοητευμένος που του τ'α λέει, γιατί αυτό αποδεικνύει πως είναι τίμια γυναίκα, μα η άλλη βία είναι ότι θα προτιμούσε να μην του τ'α λέγε καθόλου...

Θεέ μου! Όχι, γιατί φοβάται τίποτα... Όχι, η Φραγκίσκη είναι τόσο φρόνιμη... Ούτε και διαλογίζεται το κακό. Αγαπάει το σύζυγό της, όχι βέβαια με πάθος, αλλά πάντως τον αγαπάει άρκετά. Επίσης λατρεύει το σπίτι της. Έχουν ένα μικρό διαμέρισμα γοητευτικό, σε πολύ ωραία θέση, που όλη την ήμερα του χροσώνει ο ήλιος.

Η μεγαλύτερη ευχαρίστηση της Φραγκίσκης είναι να περνά τις ώρες της σ' αυτό. Περνάει το περισσότερο μέρος της ήμερας της μέσα σ' αυτά τα πρόσχαρα δωμάτια, όπου τα χαριτιά των τοίχων είναι ανοιχτόχρωμα. Τα έπιπλα ελαφριά και κομψά και τ' φως άπλετο. «Ολα εκεί της είχε προσηλ...»

Και τί να κάνει; Δεν μπορεί βέβαια να την κλείσει μέσα... Ούτε να την πάει στην εξοχή! Έτσι δεν είναι; «Έ λοιπόν, να τί το κατέβασε μιά μέρα το μυαλό να κάνει...» Εκείνη την ήμερα πεσπατούσε μόνος του... Μπροστά του πήγαινε μιά κυρία, μιά κυρία που βάδιζε πολύ χαριτωμένα.

Και τί να κάνει; Δεν μπορεί βέβαια να την κλείσει μέσα... Ούτε να την πάει στην εξοχή! Έτσι δεν είναι; «Έ λοιπόν, να τί το κατέβασε μιά μέρα το μυαλό να κάνει...» Εκείνη την ήμερα πεσπατούσε μόνος του... Μπροστά του πήγαινε μιά κυρία, μιά κυρία που βάδιζε πολύ χαριτωμένα.

μένα, που είχε κομψά πόδια και ωμορφη κορμοστασιά. Οσέ μου, ο κ. Σερβέν δεν αγαπάει βέβαια να κυττάζουν οι άντρες τη γυναίκα του στο δρόμο, μα αυτός ο ίδιος προσπέρασε εκείνη την ήμερα την κομψή κυρία που εβόδιζε μπροστά του με την πρόθεσι να τ'α δει και στο πρόσωπο...

Είδε τότε πως φορούσε μαύρα γυαλιά κι' άμέσως του κόπηκε κάθε επιθυμία να την κυττάξει περισσότερο... Συγχρόνως όμως του ήρθε και η μεγάλη εμπνεύσις... Κατάλαβε ότι μόνο με τα μάτια μπορεί κανείς να μιλήσει, να συνεννοηθεί περίφορα με μιά γυναίκα... «Όταν όμως τα μάτια της γυναικας τ'α προστάσει ουσον χρωματιστά γυαλιά, άμέσως κόβεται όλη η φόρα των ανδρών, γιατί δεν ξέρουν πως να συνεννοηθούν μ'α ζό της...

Κι' έτσι σκέφτηκε πως αν κατόρθωνε να πείσει τη σύζυγό του να φορέσει χρωματιστά γυαλιά, στο μέλλον δεν θα είχε ν' ανησυχί για τίποτα... Έτσι μονάχα σ' αυτόν στο εξής θ' άνηκαν τα ωραία μάτια της Φραγκίσκης, όπως μονάχα σ' αυτόν άνηκε ως τώρα το σώμα της. «Όπως το σώμα της κι' ν' ανανεώνω κάθε τόσο τα ύφασματά των μαξιλαριών του ντυσιανού, να ή ενασχολήσεις της μέσα στο σπίτι, από τις οποίες ο σύζυγος της μένει: κατενθουσιασμένος...»

Όραία... Μά' όταν προβάλλει τη μύτη της έξω, όλα αλλάζουν... Και όταν λέω τη μύτη της, εννοώ και τα μάτια της!... Αμέσως όλοι οι έρωτες της μένει: κατενθουσιασμένος... «Όραία... Μά' όταν προβάλλει τη μύτη της έξω, όλα αλλάζουν... Και όταν λέω τη μύτη της, εννοώ και τα μάτια της!... Αμέσως όλοι οι έρωτες της μένει: κατενθουσιασμένος...»

Περφόρημα, μοναδική σκέψις... Ο κ. Σερβέν όμως δεν ήταν κανένας ήλιος... Και γι' αυτό δεν επήγε άμέσως να π' στη γυναίκα του: «Θέ- ρεις, μ' ενοχλεί το ότι σε κυττάζουν οι άντρες... Φόρεσε λοιπόν μαύρα γυαλιά για να πάφης αυτό το κακό». Καταλάβαινε πως αν της έλεγε τα λόγια αυτά, η γυναίκα του, παρ' όλη την αγάπη της προς αυτόν, θ' τον κορόιδευε...

Κανόνισε λοιπόν τα πράγματα πολύ διαφορετικά... Έπι- όρτω δόκλ'ηρες ή- μέρες δεν έκανε τίποτε άλλο παρ' να δείχνει στη γυναίκα του διάφορα πράγματα, τα οποία έ- κεινη—μα ούτε κι' αυτός—δεν έβλεπε...

Κύτταξε, της έλεγε, αυτό το αεροπλάνο! —Πού είναι; τον ρωτούσε εκείνη. Δεν το βλέπω καθόλου. —Εκεί πέρα!

της έλεγε πάλι αυτός. Περίεργα, πως δεν το βλέπεις... Έν τούτοις φαίνεται άρκετά καθαρά...

Άλλοτε πάλι της έλεγε ότι ο σύζυγός ήταν κατακάθαρος, ενώ εκείνη τον έβλεπε—όπως και πράγματι ήταν—συννεφιασμένος... Έτσι στο τέλος της είπε:

—Φραγκίσκη, αυτό είναι ανησυχαστικό. Έγχεις κάτι στα μάτια... Πρό- πει να πάω να συμβουλευθώ έναν οφθαλμολόγο...

Έτσι, όταν η κ. Σερβέν διηγήθηκε στον οφθαλμολόγο ότι δεν διακρίνε τα αεροπλάνα κι' ότι έβλεπε γκρίζο τον πιο γαλάζιο ουρανό, αυτός τη συμβούλεψε να φορέσει χρωματιστά γυαλιά...

Μά' η Φραγκίσκη ήταν γυναίκα και, κατά συνέπειαν, κοκέτα... «Ω! πόσο δυσκολότερη να πάρη την απόφασι της...

Μά' είχε τραμερό, έλεγε. Ποτέ δεν θ' φορέσω χρωματιστά γυαλιά. Θά με παραμορφώσουν!

—Όπως σου άρέσει, της απαντούσε εκείνος. Μά' αν χάσεις την όρασί σου;...

Δεν φτάνει τάχα να τα πλένω με βερνίκι;... —Όχι! Όχι!... Ο γιατρός σου είπε γυαλιά και όχι βερνίκι...

Νά χάσει την όρασί της; Διάδολε! Στη στιγμή μάλιστα που είχε τόσο ωραία μάτια! Γι' αυτό η Φραγκίσκη προτίμησε να φορέσει γυαλιά... Και μάλιστα—επειδή φοβάται πάντα μήπως χάσει την όρασί της—δεν τα βγάζει καθόλου... Μονάχα για να κοιμηθί. «Όλο τον άλλο καιρό, περιφέρεται μέσα στο σπίτι μ' ένα πρόσωπο με δύο μεγάλες τρύπες!...»

Ο κ. Σερβέν δεν έζητούσε τόσο πολλά!... Δεν θ' με πιστώσετε όμως αν σας πω κάτι: Δεν αναγνωρίζει πειρά τη γυναίκα του με τα γυαλιά... Μά' ναι, είναι ένα πράγμα τόσο καταπληκτικό τα μάτια... Μονάχα τα μάτια έβλεπε πρώτα έπ' όλα το πρόσωπο της Φραγκίσκης... Κι' έβαινα τα μάτια αυτά έκαναν να μη φαίνονται τα ελαττώματά του προσώπου της...

Τώρα ο κ. Σερβέν βλέπει ότι το στόμα της είναι πολύ μεγάλο, ότι η μύτη της είναι πολύ μικρή και το πηγούνι της κάπως άσχημο...

Α! είναι πολύ περίεργα... Αυτή η γυναίκα που ήταν ωραία, δεν φαίνεται πειρά καθόλου ωραία... Και το κακό ήταν ότι δεν έδέχτο πειρά να βγάλει ούτε στιγμή τα γυαλιά της... Νά χάσει την όρασί της! Άστειάσε της!...

Τα γυαλιά της Φραγκίσκης, βρω- σές έπα, ήταν χίτρινα... Τα πράγματα, άναμεσα από αυτά, έπαινον αλλόκοτη και άσχημη ύψι. Μέσ' στο σπίτι, όπου, από συνήθεια, έ- κολουθούσε να περνά τις ήμερές της, τα χαριτιά των τοίχων δεν της φαίνονταν πειρά ανοιχτόχρωμα, ούτε τα έπιπλα ελαφριά και κομψά, ούτε το φώ: άπλετο... Όλα ήταν χίτρινωπά... Θά νόμιζε κανείς πως έβρε- αδακόπα... Τό χαλί φαίνόταν σαν έ- νας πράσινος βάλτος... Μολονότι το

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Το τέχνασμα των δυο έρωτευμένων. Πώς αλληλογραφούσαν χωρίς να πληρώνουν ταχυδρομικά. Τα συνθηματικά σμεία. Η επινόησης του ταχυδρόμου, κτλ. κτλ.

Πολύ λίγος άνθρωποι ξέρουν την ιστορία του πρώτου γραμματοσήμου, που χρησιμοποιήθηκε στον κόσμο. Η ιστορία αυτή είναι άρκετά περίεργη και αξίζει να τη διηγηθούμε.

Στα 1836, σ' ένα απ' τα χωριά των περιχώρων της Αγγλικής πρωτεύουσας κατοικούσε μιά νέα, της οποίας ο αγαπημένος έβρισκε στο Λονδίνο. Την εποχή εκείνη, η αλληλογραφία στείλιζε πολύ, γιατί οι ταχυδρόμοι έπαιναν ένα σελίνι για κάθε γράμμα που μετέφεραν. Μα οι δυο έρωτευμένοι κατώθωναν να ανταλλάσουν κάθε εβδομάδα και από ένα γράμμα για να μαθαίνουν τα νέα τους: χωρίς να πληρώνουν απόλύτως τίποτα. Και να τί είχαν σφισθή:

Κάθε φορά που ο ταχυδρόμος, ο οποίος λεγόταν Ρόουλαντ Χίλλ, πήγαινε ένα γράμμα στη νέα, έδειχνε το έπιπνο, γυρτζε απ' έδω κι' απ' εκεί τον κλειστό φάκελλο, τον παρατηρούσε προσεκτικά και έπειτα τον επέστρεψε στον ταχυδρόμο, με τη δικαιο- λογία ότι δεν είχε να πληρώσει τόν σελίνι. Ο ταχυδρόμος έπαιρνε φυσικά πίσω το γράμμα, χωρίς όμως να ανησυχείται στην αρχή ότι η έδω- πνη χωριστοπούλα, χωρίς ν' ανοίξει καθόλου το φάκελλο, λάβαινε τις ειδήσεις που ήθελε από τον αγαπημένο της. Κι' αυτό, γιατί είχε συμφωνήσει μαζί του, όταν η δουλειές του και η ύγεια του πήγαιναν καλά, να της χαλάει ένα φορτίον σμεία: απάνω στο φάκελλο που τ'α έλεγε όλα. Και μόνο όταν είχε κάτι σοβαρότερο να της γράψει, ο αγαπημένος της χάραζε ένα άλλο συνθηματικό σμείο: στο φάκελλο, όποτε η κόρη πληρώνει το σελίνι και κρατούσε το γράμμα για να το διαβάσει!

Αυτό όμως συνέβαινε σπανιότατα και έτσι τις περισσότερες φορές ο Ρόουλαντ Χίλλ έπαιρνε πίσω το γράμμα αντί να παίρνει το σελίνι. Μα δεν άργησε να καταλάβει το τί γινόταν. Και τότε έφρησε άλλο σύστημα. Έβλεπε την αποστολή να πληρώνει τα έξοδα και ως απόδειξι της πληρωμής σφράγιζε το φάκελλο με τη σφραγίδα του. Αυτή η σφραγίδα του Ρόουλαντ Χίλλ ήταν το πρώτο-πρώτο γραμματόσημο του κόσμου.

Οαγενεί, πιστεύουν ότι το πινεδά του θα πλανάται πάντοτε ανά τα έρημους, χωρίς να βρεσκή πουθενά ήσυχα και άναπαυσι.

παράθυρο ήταν ανοιχτό, νόμιζε κανείς πως βρισκόταν στο χειμώνα... Κι' αυτός άκούα ο ήλιος φαινόταν σκοτισμένος... Και όλες η ήμερές φαίνονταν σαν έρωτες και απαράλλαχτες...

Έτσι το πάγμα καταντούσε εξαιρετικά πληκτικό... Και η Φραγκίσκη έπληττε... Αυτή η πρόσχαρη γυναίκα, είχε γίνει νευρασθενική... Και δεν άρεσε καθόλου αυτό, γιατί ήταν εξ ιδιοσυγκρασίας ζωηρή... Γι' αυτό, άρχισε να καταβάλλει κάθε προσπάθεια για ν' αποτινάξει αυτή τη θλίψη. Επήγαινε κι' έβλεπε συχνά τις φίλες της, έβγαине ταχτικά έξω, έπεδίωκε τις διασκεδάσεις και φρόντιζε πολύ για τον καλλωπισμό της...

Μά' όλα αυτά ήταν επικίνδυνα για το σύζυγό της... Και πράγματι—φαίνεται πως κάποια μέρα έβγαλε τα γυαλιά της μπρός σε κάποιον κύριο—πράγματι... πράγματι, ένα βράδυ γύρισε στο σπίτι της λίγο άργα και πολύ ταραγμένη...

—Θεέ μου! συλλογιζόταν. Μήπως ο σύζυγός μου αντίληφθ' από τα μάτια μου τίποτα. Μήπως καταλάβει πως είμαι έρωτευμένη μ' έναν άλλο... Μα, καθώ: έλεγε τα λόγια αυτά, τα μάτια της έλαμπαν με μιά παράδοξη, μιά αλλόκοτη λαμψή...

Μά' ο σύζυγός της δεν είδε τίποτα γιατί η Φραγκίσκη φορούσε μαύρα γυαλιά...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

Ο ΑΥΤΟΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Παρά την απαγόρευσι των ποτών, ο Αμερικανός δικαστής Κουστράιτς ήπιε ένα βράδυ τόσο πολύ, ώστε τον έμάζεψαν μισοπεθμένο στο δρόμο και τον μετέφεραν στο σπίτι του.

Την άλλη μέρα όμως βρισκόταν στην ώσιμένη όσα στο δικαστήριο, του οποίου η αίθουσα ήταν γεμάτη από ανθρώπους που ήθελαν να δουν ποιά θά ήταν η στάσις του δικαστού.

Τόν είδαν λοιπόν ν' ανεβήνη στην έδρα του και να λέτ:

—Κουστράιτς! είσαι παρών; Ό- ραϊ. Είστε δικαστής; Μάλιστα. Χθες για πρώτη φορά στη ζωή σας έδω- βητε διατελών έν κραπίλη μέθη. Ο νόμος ενε ίσως για έλους. Σας καταδικάζω σε 500 δολαρίων πρόστιμο. Μά, σύμφωνα επίσης με το νόμο, λαμβάνω υπ' όψει το έντιμο παρελθόν σας και σας δίνω άναστολή της ποινής. Μά μην το ξεναχνάτε πειά...

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

—Όσες κι' όσαι έχουν το πρόσωπο καυρισμένο από τον ήλιο, έσ πλύνονται με ύσι κι' δυνατόν έσπότερο νερό και άς αλείφονται με βαζελίνη.

—Όσες κι' όσαι ιδρώνουν πολύ στο πρόσωπο ή στο στήθος, άς αλείφονται με αλεύρι βέζινο.

—Όταν κάνει πολλή ζέστη, μην ξεχνάτε μέσα στο νερό με το οποίο πλύνεστε να ρίχνετε λίγες σταγόνες λεμονιάς ή νερού βιολέττας. Όχι μόνο δροσίζεστε έτσι, αλλά και καθαρίζεστε και άρωματίζεστε.

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Οι χοροί των αρχαίων μυστηρίων. Πώς γνώρισε ο Φίλιππος την Όλυμπιάδα. Ο Αισχίνης και ο χορός με τα φειδία. Οι χοροί των Χαλδαίων άστρονόμων. Οι κληρικοί κηρύσσονται κατά των χορών. Δυο χορομανείς βασιλίσσες. Ο χορός της Μαρίας Στεφάρτ. Οι χοροί των Ινδών, κ.τ.λ.

Ο χορός είναι μιά από τις μεγαλύτερες διασκεδάσεις του ανθρώπου, ή οποία, σε ώριμμένες περιστάσεις, μπορεί να του γίνη αληθινό πάθος, όπως συμβαίνει π. χ. στην εποχή μας.

Ο χορός ήταν γνωστός από των αρχαιοτάτων χρόνων και η ιστορία του δεν διακόπτεται καθόλου διά μέ- σου των αιώνων, γιατί πάντοτε οι άνθρωποι έννοιωθαν την ανάγκη να χορεύουν.

Ο Λουκιανός μάς πληροφορεί ότι τα μυστήρια των αρχαίων Έλλήνων είχαν στο σύγγραμμα τους και διαφόρους χορούς, οι οποίοι βέβαια ήταν πολύ διαφορετικοί από τους σημερινούς.

Είπε γνωστόν επίσης ότι ο βασιλεύς της Μακεδονίας Φίλιππος είδε για πρώτη φορά την Όλυμπιάδα, την μετέπειτα σύζυγό του, να χορεύει στα μυστήρια των Καθάρων. Καταγοητευ- θηκε δε τόσο από τις υπέροχες κινήσεις του πλαστικού σώματός της, ώστε την έκανε γυναίκα του.

Ο Δημοσθένης πάλι σε κάποιο λόγο του κατεργασμένη τον αρχή ιππότη Ρένλαχ και ο οποίος φαίνεται πως ήταν άσπινος, γιατί κάποιος έρωτήθηκε τον κατεκρεά- τας από το έρωτα, αναγκά- ζοντας έτσι τη βασίλισσα να τον εγκαταλείψει.

Οι Χαλδαίοι άστρονόμοι ήταν τόσο επιδέξιοι χορευτά, ώστε, όταν έβρεσαν, έσφραζαν απάνω στη γή μ- πνήν άκρη των σανδαλιών τους δια- φορά γεωμετρικά σχήματα, τα οποία παρίσταναν τις κινήσεις των άστρων.

Ο Ηρόδοτος δε άναφέ- ρει ότι κάποιος σύγχρονός του όνομαζόμενος Ιπποκλείδης είχε την ικανότητά να χορεύει άκουμπώντας τα χέρια του στη γή και κουνώντας τα πόδια στον άέρα!...

Κατά την εποχή του μεσαιώνας, οι διάφοροι έπίσκοποι είχαν χορηγί- φηνατικοί έθροι των χο- ρών, τους οποίους χαρα- κτήριζαν ως δημιουργή- ατα του Διαβόλου.

Αργότερα όμως άναγ-

κάπηχαν να μεταβάλλουν στάσι και να δείχνονται κάπως πιο άνεκτικοί απέναντι των χορών, τουλάχιστον έ- κεινων στους οποίους δεν έλάβαιναν μέρος και τα δύο φύλα. Έκ των εκ- κλησιαστικών πατέρων, ο άγιος Αύ- γουστίνος ρυδέποτε συνεχώρησε τους χορούς.

Παρίφημα ήταν στη Γαλλία, επί της εποχής του Λουδοβίκου ΙΔ' τα λεγόμενα «παλέτας», τα οποία ήταν θεατρικά έργα με συνδυασμό χορών και χορευμάτων από το Μολιέρο, στο παί- ζιμο των οποίων έλα- βαινε μέρος κάποτε κι' ο ίδιος ο βασι- λεύς.

Η βασίλισσα Έ- λισάβετ της Αγγ- λίας άγαπούσε τόσο πολύ το χορό, ώστε έξεκλυοιούσε να χο- ρεύη ως τα γηρά- τια της με άληθινά πάθος και μανία. Επίσης ή άτυχής αντίπαλός της, η βασίλισσα της Σκωτίας Μαρία Στεφάρτ, αγαπούσε εξαιρετικά το χορό.

Η τελευταία μάλιστα είχε έ- φέρει ένα νέο είδος χορού, τον οποίο χορεύε μαζί με τον ένδοξό του και ιππότη Ρένλαχ και ο οποίος φαίνεται πως ήταν άσπινος, γιατί κάποιος έρωτήθηκε τον κατεκρεά- τας από το έρωτα, αναγκά- ζοντας έτσι τη βασίλισσα να τον εγκαταλείψει.

Οι χοροί επίσης έχουν άρκετη δια- άση μεταξύ των άγίων, οι οποίοι τους αποδίδουν σημασία θερηκευτική.

Οι Ινδοί χορεύουν για να φέρουν το πνεύμα σε έκσταση και να του προ- σδώσουν προσωπικά χαρίσματα.

Εν αυτό όταν χορεύουν, για να έξαρθούν άκρια περισ- σότερο, γάνουν μαχίρια στις άκρες τους και έ- δίως στο κεφάλι, στο λαι- μό και στο στήθος, χωρίζ- νον αισθάνονται κανέναν πόνο, καθώς βεβαιώνουν.

Στην Αφρική, όταν περπατή κανείς, πρέπει οι συγγενείς του να τον συ- νεινούν με τον τάφο του χορεύοντας έναν ίδι- ατερο χορό. Άν ο παθ- νωνός δεν οδηγηθί στην τελευταία του κατοικία με μουσική και χορούς, οι έ-

Οαγενεί, πιστεύουν ότι το πινεδά του θα πλανάται πάντοτε ανά τα έρημους, χωρίς να βρεσκή πουθενά ήσυχα και άναπαυσι.

Αργότερα όμως άναγ-

Μεγάλη δημοσία συγκέντρωσης σε μια λαϊκή συνουσία του Παρισιού.

Ο ΡΗΤΩΡ, (νέος και εύρωστος με πρόσωπο ενεργητικό και με φωνή Σέντορος).—...Το όρχισμαι, πολίται, και έλπιζω ότι όλοι θα επαναλάβετε τον όρκον μου. Ναι, όρχισμαστε ότι ο χρόνος αυτός δεν θα τελειώσει πριν ο λαός γίνη έντελώς εύτυχτος! ΠΟΛΥΑΡΙΘΜΕΣ ΦΩΝΕΣ.—Το όρχισμαστε!

ΡΗΤΩΡ.—Χιλιάδες χρόνια τώρα ο λαός ζή υπό τις έλεεινότερες συνθήκες. Το σκάνδαλο αυτό έδαστηξε πολύ. Αρκετά υπέφερε ως τώρα ο λαός. Και αν δεν γίνη εύτυχτος ως το τέλος του Δεκεμβρίου, δυστυχία σε κείνους που θα τολμήσουν να τον έμποδίσουν. (Κραυγές από το πλήθος! «Ναι!... Δυστυχία!...»). Ναι, πολίται... Έγώ ξέρω καλά το λαό... Ζώ ανάμεσα σ' αυτόν και το διακηρύσσω κατά πρόσωπο των εκμεταλλευτών του, ότι δεν συνάντησα ποτέ έναν άνθρωπο του λαού που να μη τον δέχνη ή πιο μεγάλη δυστυχία!... Νά, όποιος από σας δεν είνε δυστυχής, ές το πη! (Δείχνοντας έναν εργάτη με πρόσχαρο πρόσωπο). Έσύ, παραδείγματός χάριν, ο όποιος φέρνεις περιφάνεια πάνω την κογχάδα του προλεταρίου, είσαι εύτυχης;

Ο ΕΡΓΑΤΗΣ, (με ύφος ανθρώπου ευχαριστημένου από τον έαυτό του). Ναι. Μερικές φορές... (Ζωηρή όχλαγωγή επακολουθεί, ή όποια δεν άργει να μεταβληθή σε πραγματική κατανυγία. Μερικές καρέκλες πετιούνται στον αέρα).

Ο ΡΗΤΩΡ, (κάνοντας επιβεβαιωτικές χειρονομίες).—Σιωπή!... Σιωπή!... Σύντομος! (Πρός τον εργάτη). «Ωστε είσαι μερικές φορές εύτυχης;» Ο ΕΡΓΑΤΗΣ.—Ναι.

ΚΡΑΥΓΕΣ.—Δεν είνε αλήθεια!... Είνε κεφαλαιωχράτης!... Κάτω ο κεφαλαιωχράτης! Κάτω ο σαιγιόνος!... Ο ΕΡΓΑΤΗΣ.—Είμαι χτίστης.

Ο ΡΗΤΩΡ.—Άφηστε, σύντροφοι! άφήστε... Η ύπόθεσις είνε προσωπική μεταξύ έμένα και του κυρίου. Θα την κανονίσω μόνος μου... (Καθεβαίνει από το βήμα). Δεν θα βαστήξω αυτό πολύ. (Πρός τον εργάτη). Λοιπόν, παιδί μου, ισχυρίζεσαι ότι έσύ είσαι εύτυχης; Όρα! (Το καταφέρνει μια γρήγη ροδιά στη μήτη).

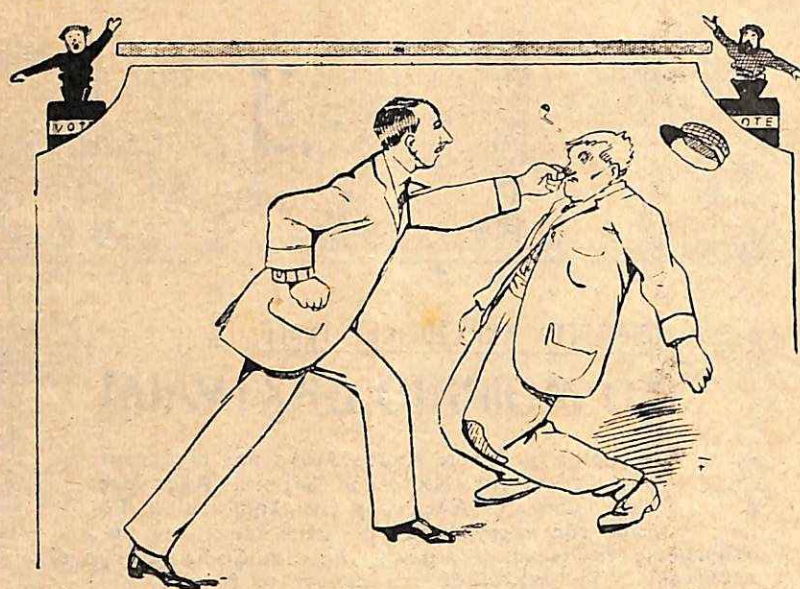
Ο ΕΡΓΑΤΗΣ, (μυϊνόμενος).—«Ω!... (Το άναποδίδει τη ροδιά με μια κλωτσιά).

Ο ΡΗΤΩΡ, (πρός τους θεατάς).—Μήν άνησυχείτε για μένα!... Ξέρω πρώτης τάξεως μπόξ!... (Πρός τον εργάτη). «Α! δεν είσαι λοιπόν δυστυχημένος. (Το καταφέρνει μια τρομερή ροδιά στο στήρνο. Ο εργάτης κλονίζεται).

ΚΡΑΥΓΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ.—Δός του!... Δός του!... (Ο εργάτης άμύνεται όσο μπορεί).

Ο ΡΗΤΩΡ.—Έξακολουθείς να είσαι τώρα εύτυχισμένος. (Καταφέρνει μια ροδιά στο μάτι του αντίπαλου του). Είσαι ακόμα; (Με μ' άλλη ροδιά τον έκαρβώνει τον όμο). Τι λές τώρα, άστειέ μου. (Άλλη ροδιά στο στήρνο). Θα ξαναπής στους άστούς ότι ο λαός είνε εύτυχης; (Άλλεπάλληλες ροδιές στο πρόσωπο. Ο εργάτης σωριάζεται κάτω καταταωμένος).

Όρα!... Έλπιζω πως έτσι δεν θα

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ CARUS

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

μιάς έξευτελίσης πειά λέγοντας πως είσαι εύτυχής!... (Ένθουσιώδεις επευφημίες).

Ο ΕΡΓΑΤΗΣ, (άναστενάζοντας).—Νερό!... Νερό!...

Ο ΡΗΤΩΡ, (με συμπόνια).—Φτωχέ μου φίλε... Άς σε περιποιηθούμε τώρα... Βλέπεις πόσο άδικο είνε να λές ότι είσαι εύτυχισμένος... Όμολογείς τώρα ότι δεν είσαι!... Το όμολογείς;

Ο ΕΡΓΑΤΗΣ.—«Ω! ναι! (Τόν μεταφέρουν στο γειτονικό φαρμακείο).

Ο ΡΗΤΩΡ, (άνεβαίνοντας πάλι στο βήμα).—Η δικαιοσύνη άπενεμήθη! (Τρελλές επευφημίες). Έτσι άς τιμωρηθούν όλοι οι όποιοι άμυριβάλλουν για τις δυστυχίες και τους πόνους του λαού! Έτελειώσα το λόγο μου, πολίται!... Τώρα πηγαίνω να μιλήσω σε μ' άλλη συγκέντρωση του λαού!... Α! Ξέχασα μια λεπτομέρεια, την όποια σας παρακαλώ, μήν ξεχάσετε και σεις... Έκθέτω ύποψηριό τητα βουλευτού για τις προσχεζές έλλογές! (Επευφημίες).

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΩΣ.—Κένω υπό την έγκρισί σάς την ύποψηριότητα του όητορος! (Η όποια φησιότης υιοθετείται ομοφώνως).

ΜΙΑ ΦΩΝΗ.—Ζητάω τον λόγο!

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ.—Ποιός είσαι σύ;

Η ΦΩΝΗ.—Είμαι κι' εγώ ύποψηριος και θα ήθελα να έξηγησω στο λαό. (Φωνές: «Ω!... Ω!...»).

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΡΗΤΩΡ, (καθαίνοντας ένα ρόπαλο).—Υάχαυ και αντίπαλος! Θα γελώσιν με...

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ, (άνεβαίνοντας στο βήμα).

Μια τρομερή έκρηξις άντηχει, οι τοίχοι καταρρέουν!...

ΑΥΛΑΙΑ

θε προλεταριος σε ήλικία δεκαοχτώ ετών πενήντα χιλιάδες φράγκα!... Έκείνοι που θέλουν πενήντα χιλιάδες φράγκα, άς σηκώσουν τα χέρια τους! ΜΙΑ ΦΩΝΗ.—Θα μάς το δώσουν άμέσως...

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΡΗΤΩΡ.—Αναλαμβάνω να τα μοιράσω στο λαό άμέσως μετά τις έλλογές! (Συγκίνησις στο άκροατήριον. Οόρυθος. Φωνές: «Μά είνε βέβαιο! Λόγια!... Μας κοροιδεύουν»).

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ.—Πενήντα χιλιάδες φράγκα!... Είνε τίποτε!... Τι θέλετε να κάνη ένας εργάτης με πενήντα χιλιάδες φράγκα; (Φωνές: «Αλήθεια!... Αλήθεια!... Έχει δική!...») Έγώ λοιπόν προτείνω να μοιραστούν από έκάτο. (Μπαράκι!... Μπαράκι!...).

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΡΗΤΩΡ.—Α! Έτσι!... Τότε προσφέρω εγώ έκάτον πενήντα χιλιάδες!

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ, (κνττάζοντας τον αντίπαλό του δύσπιστα).—Δεν με ξαφνιάζουν τα λόγια σου!... Προτείνω λοιπόν να δοθούν διακόσιες χιλιάδες σε κάθε εργάτη... Έπίσης προτείνω να έξαφραθούν όλοι οι εργάται των φρόνων και να λαβαίνουν μια μπουτίλια κρασί το πρωί...

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΡΗΤΩΡ.—Έγώ όχι μόνο θα τους άπαλλάξω από τους φόρους, μά θα δώσω στην καθένα τους κι' από μια βίλλα στην άκρογιαλιά για να περνούν το καλοκαίρι τους!... Είνε ντροπή οι κεφαλαιοόχοι να έχουν βίλλες στην άκρογιαλιά!... Δεν θα άπισθοχωρήσω μπρός σε τίποτε για να έξαφραλώ την εύτυχία του λαού!... (Φωνές. Το άκροατήριον άρχίζει να μουρουρίζει).

ΠΟΛΛΕΣ ΦΩΝΕΣ.—Τα λόγια είνε εύλογα... Δεν σάς στοιχίζουν τίποτε!...

(Έκείνη τη στιγμή ή αήθουσα πλημμυρίζεται από μια δμιά άναρχικών, οι όποιοι παίρνουν μέσα βγάζοντας τρομαχτικές κραυγές).

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ. Αίτο! ό άνθρωποι σάς κοροιδεύουν, πολίτες, λέγοντας ότι θα σάς κάνουν εύτυχισμένους. Ένας μόνον τρόπος ή πάραυ για να γίνη ο λαός εύτυχής! Δεν ύπάρχουν δύο! (Βγάζει κάτω άπ' το έπανωφόρι τον ένα τενεκέ γεμάτο δυναμιτίδα και τον βάζει στο βήμα). Και ίδου ό τρόπος αυτός!... (Βάζει φωτιά στο φυτίλι). Μέσα σε δέκα λεπτά, θα γίνετε όλοι εύτυχισμένοι. Έγώ, έπειδή μόνο για τη δική σας εύτυχία ενδιαφέρομαι και όχι για τη δική μου, φεύγω. (Το βάζει στα πόδια).

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ, (περίτρωμος).—Η συνέλευσις διαλύεται!... (Άπερίγραπτος πανικός. Έκείνη τη στιγμή μια τρομερή έκρηξις άντηχει. Οι τοίχοι καταρρέουν. Καταχθόνιος θόρυθος. Οόρλιόματα των πληγωμένων).

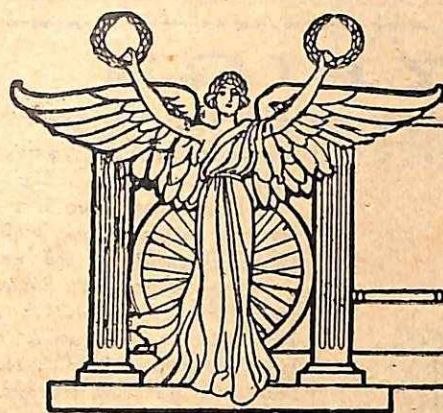
ΕΝΑΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ.—Τά πάντα ύπέρ του λαού!

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ, (ξεψυχώντας).—Η συνέλευσις διαλύεται ήσυχως.

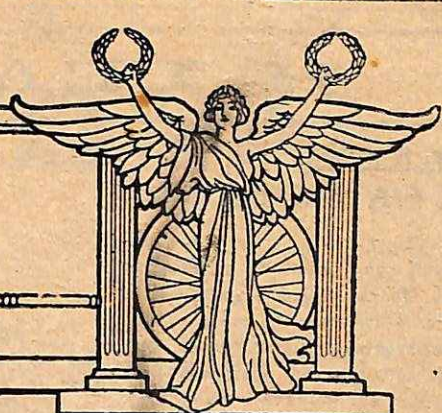
Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ.—Προσά'ω τον ακόσιες χιλιάδες φράγκα!

(Ένα κομμάτι δυναμιτίδος τον βρίσκει και τον κομματιάζει. Γενική σιωπή. Διακόσιοι νεκροί κα'ονται άνάμεσα στα έρείπια και άλ. υ. τού πληγωμένοι).

ΑΥΛΑΙΑ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ

ΠΙΚ-ΝΙΚ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΨΑΛΛΟΝΤΑΙ ΣΤΑΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

Ο Πιερράκος Ι του «Παναθηναϊκού».

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΣΤΟ ΛΙΜΕΝΑΡΧΕΙΟ

(Έπ' εύκαιρία της τιμωρίας των εις Θεσσαλονίκη μεταβαίνων φιλάθλων άξιωματικών και ναυτών).

Άφήσαι! έμο του Πειραία το λιμάνι

Και τό σκάσατε για τη Θεσσαλονίκη (μάνι-μάνι)

Και κάματε φασαρία και κακό για το φίλο σας τον «Όλυμπιακό».

Μά ό Μπότσαρης εγίνηκε θηρίο Κι' ως... κυνηγός σάς πήρε το κατόπι

Κλωτσιά σάς δίνει άπ' το Λιμεναρχείο

Μ' άλλους λόγους σάς μετέβαλε σι (τόπι,

Ναντάκια κακορίζικα και έρμα, Που τό κλωτσάει για να δώση τέμα Στο ποδοσφαιρικό σας μένος—ό χαρτακωμένος!...

ΕΡΩΤΙΚΟΝ

ΣΤΗ ΣΚΛΑΡΟΠΙΣΤΗ

Από ποδόσφαιρα έχεις κάτω άπ' την (ποδιά σου)

Που όλους τους ξουρλαίνουμε, τά (έρμα,

Άσε λίγο να σουτάρω γέρνοντας (στην άγκαλιά σου)

Κι' άς είν' εκεί το βλον μου τό (τέρεμα!...

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΕΣ ΓΕΝΝΙΕΣ

Ο «Παναθηναϊκός» με τον «Άρη» ήρθαν ισόπαλοι στο τελευταίο τους μάτς.

Το πράγμα φάνηκε άπίστευτο στην άρχή. Κανένας δεν ήθελε να τό δεχθή ως γεγονός.

«Ήρθαν ισόπαλοι; Έλεγε κάποιος που τ' άκουσε. Δεν βαρύνεται... Αιτά είνε... Ά ο ης-νάρης-κοινωνιάρης!...

Τέλος ή είδησις έπεβεβαιώθη. Διεδόθη όμως συγχρόνως ότι ό «Άρης» έκανε στο παιχνίδι διάφορα κ ό λ π α και τσαμάκια.

«Έκανε κόλλα; εϊτε κάποιος. Τότε αυτός δεν είνε «Άρης», αλλά... Τ σ α λ δ α ο ης!»

Την ώρα του παιχνιδιού ένας φαντάρος έφίλησε άπρόσπτος μια ύπηρετρια.

«Βρέ σύ, του φώναξαν, τί κάνεις αυτό!... Και άπάντησε άπαθώς: «Κάνω μάτς!»

Επίσης δύο φανατικοί θεαταί άπάχτηκαν την ώρα του παιχνιδιού και άνήλθαινας διάφορες βλασίες.

Τέλος ό θιασώτης του «Παναθηναϊκού» φώναξε στον θιασώτη του «Άρεος»: «Τον μαί λοιπόν... Ό λ ν π ι α κ ό ς!...

Το περίεργο σ' όλη την φασαρία είνε ότι στο μάτς αυτό ήσαν αντίπαλοι ό «Άρης και δ...Μεσο-ά ο ης!»

Ο τερματοφύλαξ του «Άρεος» φορούσε την ώρα του μάτς γυαλιά, για ναή, όποις εϊτε... τ ά μ α τ ι α τ ο ν

Τά γυαλιά του ήσαν χροματιστά για τον ήλιο.

Κι' όταν τον ρώτησαν: «Πώς τά βλέπεις τά πράγματα;», άπάντησε: «Ρόδινα!»

Μετά τό δεύτερο τέμα όμως έβλεπε τά πράγματα... μ α τ ο ς α ν θ ε α τ η ς

ΕΥΖΩΝΙΚΟΝ

ΚΛΩΤΣΟΣΚΟΥΦΙ

Ποδόσφαιρο έχεις κάμει Τη καρδιά σου, με κύρα, Κι' με άσφάκι που λές, Στην κλωτσιά του φουκαρά Μι λούσασις τον έρμου του μαγκοφάρ!... Μι κατόπισις ταυτότι κλωτσούσκουφι!...

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Γ. Β ρ α ν α ν, Ένταθα. Ποδόσφαιρο τό λέμε μόνον στην Έλλάδα. Σ' όλο τον άλλο κόσμο λέγεται φούτ-μπόλ, όπως δηλαδή τό άνομάουν οι Άγγλοι. Γιατί το μεταφράσαμε ποδόσφαιρο; Ίδου ή άπαράβα βα σκάρωσε τη λέξι αυτή, ή όποια καθιερώθηκε σιγά-σιγά. Π ε ι ρ α ι ω τ ο π ο υ λ α, Πειραία. Δεν έχετε άδικο. Κέντρον των Όλυμπιακών στην πόλι σας, είνε τό καφενέον του κ. Παυλάκη. Συχνάζουν όμως οι ποδοσφαιρισταί σας και στο καφενέον του κ. Π. Κιστάλα—Σκουφέ, το ά γαπητό του κύρ' Παναγιώτη, ή όποιος και άθλητης είνε και φιλάθλος και προσηνητής και προσφιλέστατος σ' όσους τον γνωρίζουν. Ν. Π α π α δ α κ η ν, Θεσσαλονίκη. Ποδόσφαιρο... μ' άνθρωπινα κεφάλια έπαιζαν και οι Τούρκοι πρό και μετά την Έπανάστασις, κατά τας ένεργηθείσας μεθ' αλλας σφαγας. Έλάττιζαν τας κεφαλές των θυμάτων των. Μά έπικλοαζήσαν ή π α ν α τ α σ α σ α ι και τό γι ν ο ς ελευθερώθηκε. Τ σ ο υ λ α ν, Πειραία. Γιατί μάς τό γράφετε έμάς; Θέλετε, λέει, να τους φιλήσετε... Φιλήστε τους. Γράφουμε, άλλωστε, παραπάνω ποι συγχάσουν. Δί ο π ο ν, Ναύσταθμον. Έχετε δίκιο. Άλλά, καθώς φαίνεται, ό κ. όπουργός δεν είνε φιλάθλος. Τι λέτε;... Να τον πάψουμε; Θ. Α μ ο υ ρ γ ι α ν ο ν, Πάτρας. Πολύ εύχαριστός. Πρέπει να μάς στείλετε δική για να γίνη το πρώτο της πρόγας των αντιπαλών σας, άρισμένα στοιχεία. Το όνομα του Σαλλόγου τους, τά όνοματα των ποδοσφαιριστών και τ ις μικροδυναμίες τους. Πάντως δχιχνογρά πειράγματα. Α. Α. Πειραία. Μας γράφετε στην έπιστολή σας;—Είμαι τρελλά

Ερωτημένος με μια δακτυλογράφο, Την λένε Όλυμπια. Πως να μην είμαι λοιπόν... Ό λ ν π ι α κ ό ς!...

Είπαμε όχι έμεις... Να είστε και να παραιστείτε μάλιστα. Ι. Α θ η ν α γ ο ρ α ν, Ένταθα. Καλό τό ποιημάκι σας και δημοσιεύεται!

ΣΤΟΝ «ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ»

Τι τά θέλετε τά λούσα, τίς φωνές (και τά πειράγματα;

Σας νικήσαμε τό λένε ή φημισμένες (και τά πράματα,

Σας έφερε ό «Παναθηναϊκός» κορώ (να ή γράμματα

Κι' έχει ακόμα για τη γούνα σας σω (εθ τά ράματα!...

ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

Όσοι στέλνουν έπιστολές, σχετικές με την ποδοσφαιρική σελίδα, πρέπει να σημειώνουν στο άκέλλο τη λέξι: «Ποδοσφαιρικός».

Όσοι θέλουν τραγούδια νικητήρια ή τετρατάκια πρόγας για τά μάτς, πρέπει να μάς στέλνουν τό όνομα των ποδοσφαιριστών συλλόγων, τά όνόματα των ποδοσφαιριστών και ότι χαρακτηριστικό.

Δεχόμεθα επίσης κίνησι ποδοσφαιρική, σύντομα και πέταχα γραμμένη, καθώς και σίκις ποδοσφαιριστών και σιλουέτες.

Ο ΑΝΔΡΙΤΣΟΣ ΤΟΥ «ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΥ».

ΧΑΪΡΕ «Παναθηναϊκέ» που πάντα (την επάθαινες

Χαίρε που γνώσι δεν έμαθαινες!...

Χαίρε που στην έφερε ό «Άρης»

Και σ' έκαμε ένδόξως να τουμπά (της!...

Χαίρε και σ' Μ ε σ σ α ρ η που μ' α (σεσ διαμάξ

Όχτώ τέματα του «Όλυμπιακού» (πύξ και λές!...

Χαίρε και σ' Α δ ρ ι α ν ό π ο ν ο λ ο (ποδσαι δεινός «Όλυμπιακός»

Και γρήγορα θα βγής και Σύμβου (λος Δημοτικός!...

Χαίρε και σ' Κ ο υ ρ α ν τ η, δσανά (και... δσανός

Που δεν μπορείς να παίξης όπου χόρ (τον και σανός!...

Χαίρε Γ ι α μ α λ η που φυλάς τό (τέμα πίσω,

Κι' ως τό τ έ ρ μ α της ζωής μου (είθε να ή σ' άπαντήσω!...

Χαίρε και... χαιρετίσματα των 'Α (δ ρ ι α ν ο π ο υ λ ω ν ή τε

(τρεδά,

Άφραστη στην κλωτσοπατινάδα!...

Χαίρε και σ' Α ν δ ρ ι τ σ ε κι' όλη (ή παρέα,

Που θυμίζεις της Γραβιάς τον 'Ο (δυσσέα!...

Χαίρετε τέλος πάντες οι ποδοσφαιρι (σται τό Γένους

Πούχετε πόδας και της Μιστεγκνέ (πιδ δοξασμένους!...

ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

Όσοι στέλνουν έπιστολές, σχετικές με την ποδοσφαιρική σελίδα, πρέπει να σημειώνουν στο άκέλλο τη λέξι: «Ποδοσφαιρικός».

Όσοι θέλουν τραγούδια νικητήρια ή τετρατάκια πρόγας για τά μάτς, πρέπει να μάς στέλνουν τό όνομα των ποδοσφαιριστών συλλόγων, τά όνόματα των ποδοσφαιριστών και ότι χαρακτηριστικό.

Δεχόμεθα επίσης κίνησι ποδοσφαιρική, σύντομα και πέταχα γραμμένη, καθώς και σίκις ποδοσφαιριστών και σιλουέτες.

Ο ΑΝΔΡΙΤΣΟΣ ΤΟΥ «ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΥ».

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Την εποχή αυτή είναι παραπολύ «άν-βόγκ» στο Παρίσι τα ταγίερ από φουλά. Πολλές μάλιστα χαριτωμένες Λαβίδες, βλέποντας ότι, προς το παρόν τουλάχιστον, έχουμε δροσερό καλοκαίρι, έσπευσαν να εφοδιασθούν με τα ελαφρά και πρακτικά συγγρόνως αυτά ταγίερ-ακί.

Είνε πρό πάντων της μόδας τα ταγίερ από φουλά μπέζ και μπλε-μαρέν. Έτσι, στα ταγίερ αυτά, η φούστα γίνεται από φουλά μπέζ και η ζακέτα από φουλά μπλε-μαρέν, με ντυμπλό μπέζ. Συνήθιζαν όμως και ταγίερ με φούστα και ζακέτα ά-σορτί.

Η ζακέτες των καλοκαιρινών μεταξωτών ταγιέρ γίνονται ελαφρώς ντραπέ στην τάγια και διασταυρώνονται στο πλάι μ' ένα φιάγκο από κορ-δέλλα. Κάποτε η ζακέτες αυτές είναι πολύ μακρύτες πίσω, ενώ εμπρός φτάνουν μόνο ως το ύψος των γοφών. γαρνίζονται δε διάφορα μ' ένα μικρό βολάν από το ίδιο φουλά. Στην περίπτωση αυτή και η φούστα γίνεται από μακρύτες πίσω και γαρνίζεται διάφορα μ' ένα όμοιο βολάν. Τα ταγίερ αυτά δίνουν πολλή χάρι στη σιλουέτα.

Μη νομίζετε όμως ότι μόνον η άνισε, φούστες είναι της μόδας έφέτος. Πολλές κομψές Παρισινές φορούν φούστες κοντές και ήσυχες γύρω, ακριβώς σαν αυτές που φορούσαμε πέρσι.

Τα μπλε-μαρέν, όσο προχωρεί το καλοκαίρι, τόσο και περισσότερα φορούνται. Έτσι, τα βλέπουμε σε πρωινά κοστούμια, σε τουαλέτες άπογευματινές και σε βραδυνά φορέματα.

Το πρωτό συνήθιζαν, μπλε-μαρέν από λεπτό λανίτζ ή από λινό, το άπογευμα μπλε-μαρέν μεταξωτό, άσορτί με το φόρεμα, και τα βραδυνά μπλε-μαρέν με το φόρεμα ή δαν-τελένι.

Όμοιο πρωινό κοστούμια γίνονται με το συνδυασμό φορέματος από λινό ή πικέ άσπρο, και μπλε-μαρέν από κρετόν. Με το φόρεμα αυτό πηγαίνει βαμμάσια άμπελλά και τσάντα από το ίδιο κρετόν του μπλε-μαρέν.

Κατά τις μεγάλες ζέστες, θά φορούσαμε χαριτωμένα φορεματάκια από όργαντι, κεντημένα με κλωστή και με παγιέτες, αν θέλουμε, ιδίως όταν πρόκειται για φορέματα, τα όποια θα φορέσουμε άργά, το βράδυ.

Τα κεντήματα που θα γαρνίσουν τα φορέματα αυτά θά εινε πολύ-χρωμα.

Τα φορέματα από κρετόν, τα όποια θά φορεθούν και έφετος πολύ ιδίως στις έξι-εφτά, θά έχουν φούστες με γκοντέ και μπλουζές γαρνισμένες με άσπρα γκαζακόκια. Επίσης θά έχουν άσπρα δερματίνη ζώνη.

Της τελευταίας μόδας είναι και πάλιν με γαρνιτούρα διάφορα στην κάτω άκρη, άσορτί με την έσάρπα, ή όποια περιβάλλει το λαιμό.

Επίσης είναι της μόδας να είναι

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

α'). Φόρεμα από κρετόν με άσπρη γραβάτα και άσπρη ζώνη.

β'). Φόρεμα από μουσελίνα έμπριμέ, με φισόν στους ώμους και φούστα άνιση και φρεσόνε.

γ'). Κοστούμι από λεπτό ντυνέ, γαρνισμένο με βελονιές.

άσορτί ή γαρνιτούρα του καπέλλου, το φισόν ή η έσάρπα, και η τσάντα. Όλα αυτά γίνονται πρό πάντων από ύφασμα έμπριμέ με βούλες.

Μια από τις νεώτερες γαρνιτούρες είναι και οι βελονιές φιάγκοι. Οι φιάγκοι αυτοί πηγαίνουν πράγματι πολύ επάνω στα ελαφρά και άνοιχτόχρωμα καλοκαιρινά φορέματα.

Τα άμπισμαν στις φούστες γύρω στους γοφούς φαίνεται ότι θά επικρατήσουν όλο το καλοκαίρι. Αλλά όμως δεν πηγαίνουν παρά μόνο σε τέλεια σώματα, σε σώματα δηλαδή ούτε πολύ γονδρά, ούτε πολύ άδύνατα.

Τελευταία συνήθιζαν πολύ τα μαντράκια πίσω άμπισμαν και η μαντρά, πίσω επίσης, κάπες.

Τα τελευταία βραδυνά επανωφόρια γαρνίζονται μόνο στην άκρη της έσάρπας και κάτω στα μανίκια με μια μάλλον στενή τσιρά από γούνα.

Μικρά καπέλλάκια άσορτί με το φόρεμα θά ιδούμε πολλά, ιδίως με φορέματα έξορμα. Επίσης πολλά μικρά έξορμα καπέλλάκια θά δούνονται στο λαιμό με αμπριντες από το ίδιο ύφασμα του καπέλλου ή της γαρνιτούρας.

Η έπίσημη μοντέρνα τουαλέτα γίνεται από κρεπ-στέν μαύρο και γαρνίζεται με πικρά δαντέλλα άγκι-πούρ.

διαστήματα, ώστε να φαίνεται καλά το χίτρινο φόντο.

Για κυρίες όμως είναι προτιμώτερα τα ύφασματα με σκούρο φόντο και με λουλούδια μικρά και πυκνά.

Το πιο μοντέρνο βραδυνό φόρεμα γίνεται από μουσελίνα μεταξωτή άνοιχτόχρωμη, ρόζ, μπλέ, χίτρινη ή λιλιά, με βούλες βελονιές, μαύρες. Γαρνίζεται με ζώνη πλατεία και μακρύτες από βελούδο μαύρο, «φρισόν».

Επίσης για το βράδυ είναι της μόδας φορέματα από άνοιχτό πράσινο κρεπ στέν.

Μια βραδυνή τουαλέτα από μουσελίνα έμπριμέ — μοντέλλο του γνωστού Παρισινού οίκου Πατού — συμπληρώνεται μ' ένα μικρό μπλε-μαρέν από το ίδιο ύφασμα. Το μικρό όμως αυτό μπλε-μαρέν έχει πολύ ιδιόμορμα μανίκια. Είναι έφαρμαστά ως τον άγκωνα και κατόπιν συνεχίζονται σε πολύ μακρύτες πάλι, τα όποια φτάνουν ως κάτω στην άκρη του φορέματος. Τα πάλι αυτά είναι ραμμένα μόνο στο πίσω μέρος του μανικιού. Έτσι, το χέρι έμπρός από τον άγκωνα και κάτω μένει άσκεπαστο.

Πολλά από τα νέα καπέλλα είναι κομμένα έμπρός σε φρεσόν.

Τώρα τελευταία στο Παρίσι, στις έπίσημες συγκεντρώσεις, φορούν πολύ μικρά καπέλλάκια, τα όποια μόλις σκεπάζουν τα δυο τρίτα του κεφαλιού.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Πρώτη φορά όποιος σε δει και την καρδιά του δίνει,

γι' αυτό έλεγα πως ήσουν από καρ- (διές γεμάτη).

Μά σου που παίρνεις τις καρδιές με (το γλυκό σου μάτι)

δεν το κατάρθωσες καρδιά στη στήθη (σου να μείνη).

Ψεύτικα στήθη, ψεύτικα, χωρίς παλ- (μό κανέναν).

όπου ζωή μας δίνουμε, άλλα ζωή δεν (έχουν).

και μάτια δίχως έρωτα, μ' αμάτι- (ζηλευμένα)

όπου μοιράζουν δάκρυα κι' αυτά ποτέ (δεν τρέχουν).

Αν σ' έπλασαν οι άγγελοι από άφρο- (και γάλα).

γιατί καρδιά στα στήθη σου δεν έβα- (λαν μια στάλα;

Χωρίς καρδιά, και γάμμου, μ' αν (είχες την καρδιά σου).

μερνούχτα θά ήμουν γονατιστός (μπροστά σου).

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

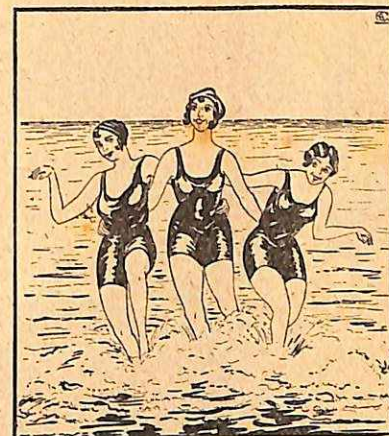
ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε έξαιρετικώς κα- λές τιμές παλαιά βιβλία και όλοκλη- ρους βιβλιοθήκας, χειρόγραφα πα- λαιά και εικόνες (χαλκογραφίας, λι- θογραφίας κ.τ.λ.). Επίσης περιοδι- κά εκδόθεντα μέχρι το 1900, έ- φημερίδας, βιβλία ξένων γλωσσών κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορίες στα γρα- φεία μας.

ΜΠΑΝΙΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΔΡΑΓΩΝΑ

ΑΘΗΝΑΙ

ΡΙΟΛΟΥ 91

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ ΕΙΔΗ ΛΟΥΤΡΟΥ

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΑΚΤΗ ΜΙΑΟΥΛΗ 6

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ,
Μεταχειρισθήτε ΤΟ ΑΚΙΝΔΥΝΟΝ, ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΑΝΤΙ-ΙΔΡΩΤΙΚΟΝ

ΟΔΟ-ΡΟ-ΝΟ

και θα άπαλλαγής από τα έννοχλητικά άποτελέσματα του ιδρώ-
τος και θα προλάβετε τα ένδύματά σας από την καταστροφήν

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Καταστήματα Μ. Μασούκα, Κανάρη 10, Βουλής 14.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΙΔΗΡΩΝ

ΙΩ. ΑΘ. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ

(Πάροδος Έρμού 207)

ΣΙΔΗΡΑ ΑΚΑΤΕΡΓΑΣΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ

Δαμαρίνες μαύρες, Άτσάλια, Αύλακωτές,

Δάμερ, Δαμάκια, στρογγυλά, τετράγωνα,

Σιδηρογωνιές, Τάφ κ.λ.π. κ.λ.π.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩ-
ΝΟΝ «CONCERT»

άποδίδει εις άφάνταστον έν-
τασιν και διαύγειαν και
στοιχίζει λιγώτερα άπό ό,τι
ένας καλός φωνογράφος.

Τό ραδιόφωνον «CONCERT»
είνε ο άπαραίτητος σύντρο-
φος κάθε σπιτιού.

Πωλείται: Γραφείον

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Άθήναι.

Λέκκα 21α.

ΔΙΑΜΟΡΦΩΤΗΣ ΡΙΝΟΣ
"Ορθόδοξον."
Αποτελέσματα έξοχότη-
τος ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ ΔΙΕΥΡΕΩΝ
ΣΚΑΛΙΑΡΗΣ Άλ. Κωνσταντίνου

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ την άγνήν κολώ-
νιαν ΜΙΧ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙ-
ΝΟΥ. Υπερέχει όλων εις άρωμα
και ποιότητα. Πώλησις λιανική και
χονδρική: Πλατεία Παλ. Δημο-
πρατηρίου 104.

ΓΛΥΦΑΔΑ, ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΗ κλινική
Ιατρού ΛΙΟΥΓΚΑ, με πλήρες
ήλιοθεραπευτήριον διά τας χειρουργί-
κας φυματώσεις. Πρόσληψις ά-
σθενών, Ζαΐμη 20.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος Δερματολόγος. Έπί δεκαε-
τασίαν Έπιμελητής της Ιδιαίτερας
Κλινικής του καθηγητού κ. Γεωργ.
Φωτεινού. Δέχεται καθ' έκάστην ό-
δον Κεφαλληνίας 30. Ώραι 9-11
π. μ. και 4-7 μ. μ. Άριθμός τη-
λεφ. 7-62 (Παλαιόν).

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστώμεν την τελειότεραν Ό-
φθαλμολογικήν Κλινικήν του κ.

ΣΠΗΛΙΟΥΧΑΡΑΜΗ

Ύφηγητοϋ της Όφθαλμολογίας έν
τῷ Πανεπιστημίῳ
Μενάνδρου 27, Άθήναι. Τηλ. 1-68.

ANNA ZACHARIOY

Κεντήτρια άσπρερούχων
Καφφενείον Παπαδάκου
Κατσιπέδι.

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Άντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Άθήναι, Λέκκα 21α.

3 ΟΚΤΑΚΥΛΙΝΔΡΑ 3 ΑΛΗΘΕΙΑΙ

- 1 'Η Στουντεμπάκερ πωλεί περισσότερα οκτακύλινδρα αυτοκίνητα από οιονδήποτε άλλο εργοστάσιον - θετικωτάτη απόδειξις υπεροχής την οποίαν παραδέχονται οι αγορασται οκτακυλίνδρων αυτοκινήτων, δηλ του άριστοκρατικωτέρου τύπου αυτοκινήτων πολυτελείας.
- 2 'Η συμμετρία, οι γλυκείς χρωματισμοί και αι καλλιτεχνικαί γραμμαί των τύπων «ΠΡΕΖΙΔΕΝΤ», «ΚΟΜΜΑΝΔΕΡ» και «ΔΙΚΤΑΤΩΡ» της Στουντεμπάκερ αποτελούν σταθμόν έν τή εξέλιξει της εξωτερικής εμφανίσεως του αυτοκινήτου.
- 3 ΤΙΜΗ. Μόνον ή Στουντεμπάκερ σās προσφέρει την άσυναγώνιστη ποιότητα των τριών τούτων οκτακυλίνδρων σε τιμή χαμηλότερη και σε κόστος συντηρήσεως μικρότερο από τα συνήθη εξακύλινδρα αυτοκίνητα.

Μεγάλαι εύκολιαί πληρωμής

ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ & ΘΕΟΦΑΝΙΔΗΣ
ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 49 - ΑΘΗΝΑΙ

STUDEBAKER